

பிரஹ்ம சத்யம் ஜகத் மித்யா இதி வேதாந்த டிண்டிமஃ.

உ சிவமயம்.

பேரை யூர்

ஸ்ரீ சாந்த லிங்க சுவாமிகள் இயற்றிய

பக்தி (வைராக்ய) சதக மூலமும்,

திருப் போ ரூர்

ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் இயற்றிய

பொழிப் புரையும்,

திருப் பூவண மடம், சத சாஸ்திர கர்த்தா,

ஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞானாசார்ய ஸ்வாமிகள் இயற்றிய

பத உரையும்.

சர்வ ஜித்ஸ்ர ஆவணிச் 25உ புதன் கிழமை

(10—9—1947) முற்றுப் பெற்றது.

இது

சிதம்பரம், கோ. சித. மடம்

ஸ்ரீ சித. நீலகண்ட சுவாமிகளாலும்,

மேற்படி மடம்

சங்கத்து ஸ்ரீ. சித. நாராயண ஸ்வாமிகளாலும்,

பரிசோதிக்கப் பெற்றது.

மதுரை இந்துஸ்தான் பிரிண்டிங் ஆபீஸில்

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

விலை ரூபா ஒன் றரை.] 1953

[காபிரைட்

பங்கு (வைராக்ய) சதகம் கவி 100. முகற் குறிப்பு அகராதி.

அகலும்வட்டன்	50	என் தும் வீட	101	தாய்ப்பாக்	111	பதாபீனதுரு	147
அநியாமையிற் க	181	என் துருக	148	தாய்ப்பேசு	6	பிறவா முக	164
அநியாமையிற் க	159	என்னை கண்ட	119	தாய்ப்பேசு	17	புகலருப்	71
அன் றெனக்கு	31	எனக் குழலார்	153	தில்லைப்பதி	162	புகைசெய்த	35
அன் றெனக்கு	156	எனனை துல்பல்	113	தீராக்வே	149	பெறுவ தெள்ளை	121
ஆதரித்தனை	124	ஒழித்தும்	134	துணையதா	11	பேனகக்கொடு	172
ஆமுன்னிச்சையே	58	ஒன் துரு	94	தெயிவிர்க்	89	பொய்ப் பற்றவர்	160
ஆமையாதுருப்	109	ஒரினுள்ளே	29	தெரிவிவ்வுடல்	83	பொய்வாதவ	143
ஆலீழலி	117	கண்டவைப்புலக்	69	தோர்வொ	23	பொற்றநீ	131
ஆனேறிவர்	151	கண்டேன் கவி	174	தேவையுனை	158	மதித்தென்	168
இகழும்பொரு	170	கண்ணார் துத	154	தொடக்கா	174	மறைத்தலு	92
இனையின் ஞாந	98	கண்ணன்மதினைப்	175	தோன்றத்தனை	163	மாறையகோ	156
இருந்தே தாரு	167	காணுத பவக்கட	172	தோன்றமல்	163	மாற்றையெனக்	183
இருப்பபைநா	106	காணீயீதெம	20	நயலாதுதில்	186	யானுருடற்	177
இன் றுகுழ்தரு	128	காசார் மிடற்	178	நவிலீனிக்	9	வந்தித்திடு	146
இன் றெனனை	179	கெடுவதாம்	14	நாமற்கருச்சனை	61	வடங்கெற்	161
உயது நெஞ்சமே	79	கொள்ளேனெனி	184	நாலுவேதமு	41	வாயினுற்பல	38
உரையேநனி	150	சூர்மறை	115	நிலைப்பினுங்	126	வாய்மை	53
உவந்தாயென	180	சார்ந்தாய்	163	தின்றயதிருத்	145	வாழலாமரன்	133
உன்னுகின்றனை	26	சாற்றாந்திருத்	155	தின் றுறதலை	66	வாழிநெஞ்ச	1
உன்னும் முணர்	166	செய்யாய் கரியான்	171	நீமெய்ஞ்ஞாக	63	வாழ்த்தேனுனை	176
எண்ணம்வடி	165	செய்ப்பகற்	86	நீயே யருள	144	வீருப்பமா	136
எல்லாமறி	152	செய்விப்பான்	183	நெஞ்சமேயினி	75	விளங்குமெழிற்	145
ஏற்கோவுன	157	தருத்தமேலுயிவ்	47	நெஞ்சமேயிட	44	விளம்பற்கருஞ்	188
எனக்கீந்தினி	188	தருவதிமையு	55	பாவாற்பெரி	186	வீடுகூட்டடு	104

வைராக்கிய சதுக முக வரை.

அம்பியாசநன் அமைத்த அம்புவீதனில் “பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய தன்பம். பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்” என்பது எத்தற் றுரிய பே ரறிஞரின் பெரு வாக்கு. ஆகலின், அறிவு செறிந்த ஆன்றோர்கள் அறுத்தற் கரிய பிறவித் தனோ அறுத்த, இறவாப் பெரும் பேற்றினை எய்த விரும்புகின்றனர்.

‘சுலா மரச் சங்கற்பத்தினாலேயே இம் மாணப் பிறவி வந்தியைந்தது’ என்பது வேத முடிபு. ஆகவே, அம் மரத்தினை அவசியம் அடக்கல் வேண்டும். அஃதே பிரஹ்ம ஞானம் அடைதற்கும், இறவா வீடு எய்தற்கும், ஏற்ற ஏது வாம். அம் மர வடக்கமோ, அப்பியாசம் வைராக்கியம் எனும் இரண்டினாலேயே எய்தத் தக்க தாம். மற்றெவ் வாற்றானும் அதனை மருஉல் இயலாது. இவ் ஷண்மையினை, யோக சூத்திரம்:- “அப்யாச வைராக்யாப்யாம் தந்நிரோத:” என ஒதுகின்றது. பகவற்கீதையும்:- “அப்யாசேந சுகௌந்தேய வைராக்யேண ச கிருவ்றயதே” எனப் பகர்கின்றது.

அப்பியாசம் வைராக்கியம் என்னும் இரண்டினுள், உலக போகங்களிலும், உடலிலும், வைராக்கியம் உறுதோர்க்கு அப்பியாசம் யா தொரு பயனையும் அளிக்காது. வைராக்கியத்தில் வள முற்றோரே சுபேச்சையாதி ஞான பூயிகளைச் சுலப மாய் நண்ணுவர். சீர் பெறு சீவந் முக்தி நிலை சீக்கிரத்தில் சேர்வர். அவ் வைராக்கிய மில்லாதோர் அள வறு பல முயற்சிகள் செய்யினும், அரிய அப் பே ரின்பத்தினை எவ்வாறானும் எய்தற்கு இயலாதவரே யாவர்.

இது பற்றியே, அரிய சேவரிடத்து அருள், சீரிய சிவ பக்தி, திருந்தி துறவு, மெய்ஞ் ஞானம் ஆயவைகளே ஒரு வடிவான தவ்விய திருப் போ ருர் ஸ்ரீமத்-சாந்த லிங்க சுவாமிகள், தாம் கொண்டுள்ள இந் நான்கினையும் அருள் கொண்டு ஏனையோரும் அடைந் துய்வான் விழைந்தனர். அதனால், முறையே கொலை மறுத்தல் (ஜீவ காருண்னியம்), வைராக்கிய சதகம் (சிவ பக்தி), வைராக்கிய தீபம் (துறவு), அவிரோத வந்தியார் (ஞானம்) என்னும் நான்கு தூல்களையும் இயற்றி யருளினார். அவற்றுள் வைராக்கிய சதகம் என்பது அதனைக் கற்போர்க்கு வைராக்கியத்தை உண்டு பண்ணுவதில் ஒப் புயர் வற்றது. இது பெரும்பாலும் வைராக்கியத் தைக் கூறும் தூறு விருத்தப் பாக்களை உடைமையின், “வைராக்கிய சதகம்” எனப் பெயர் பெற் றுள்ளது.

இந் தூல், மறத்தி லுள்ள பற்றுக்க ளினைத்தையும் பாழாக்க வேண்டி, மூட மறத்தினை முன்னிலை யாக்கி, விவேகங் கூறலாக விளம்பப் பெற்றது. இது, மறத்திற்கு எவ் வெவ் விடயங்களில் பற் றுண்டாமோ, அங் வவ் விடயங்களால் நன்மை இன்மையையும், தீமை உண்மையையும், தெளிவுறுத்தி, வரு பொருள் ஒவ் வொன் றிலும் வைராக்கியத்தினை வருவிக்கின்றது. மேலும், மற மானது வே ரொன்றைப் பற்றினு வன்றி, முன் பற்றிய பற்றினை முற்றாய் விடாது. ஆதலின், உய்யு நெறி யாய உயர் சாதகங்களில், இன்ன இன்னவற்றைப் பற்றி, இன்ன இன்னவற்றை விடல் வேண்டும் என்று கூறுகின்றது.

ஒவ் வொரு விதச் சாதகங்களிலும் மிக உயர்ந்தது இது வாகலின், இதனையே செய்தல் வேண்டும். இது இயலாதாயின், மற்றொன்றாய் இதனைச் செய்தல் வேண்டும். இதுவும் இயலாதாயின், அடுத்த இதனைச் செய்தல் வேண்டும் என்று படிப் படியாகக் கீ முள்ள எல்லாச் சாதகங்களையும் இயம்புகின்றது.

உதாரண மாக:- 26-வது பாட்டில் “ஒன்றினையும் சுட்டிப் பாலியாது பாவநாதீத மாய் நில். அதற்கு வலி யின்றேல், பூண பாவனை செய். இஃதும் முடியாதாயின், யாவும் இறைவன் திரு மேனி என்று ஒர்ந்து நில். இன்றேல், குருவின் திரு வருவத்தை யாவது தியாகஞ் செய்” என்று கூறுகின்றது.

இவ் விதம் அதில், முன் ஐம்பது பாக்கள் அமைந் துள்ளன. விவேக மானது, மனம் தானு மன்று, பற் றறுப்பான் தன் வயத் தது மன்று என் றறிந்து, அதனை விடுத்துத், தன்னையும் அதனை யும் கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல சிவத்தினை நோக்கிப்,

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்,

பற்றுக் பற்று விடற்கு” எனப் (குறள்) பொய்யா மொழிப் புலவர் புகன்ற வாறே, மனத்தினை விடுத்திப் பற் றினைத் தையும் போக்கி முழு வையாக்கிய முற்று, முக்தி யெய்தற்கு முன்னே னும் இறைவனைப் பற்ற வேண்டு மாகலானும், இறையரு ளின்றி இவ் வையாக்கியாதிகளை எய்துதல் இயலா தாகலானும், அவ் விறைவனைப் பற்றித் துதித்து, அவ னருள் பெற்று உய்வான் வேண்டி, அவனைத் துதிக்கின்றது. இங்வன் இறுதி ஐம்பது பாக்கள் ஸ்ரீமத் நடராஜப் பெருமானின் தோத்திர ரூப மாய் அமைந் துள்ளன. இத் தகை அரிய தூலா மிதினைப் பக்தி சிந்தையோடு ஒருவன் பயிவ்வா னாயின், மிக்க வையாக்கியத்தை மேவித், தீவிர முழுட்சவாய்ச், சற் குருவைத் தேடி யடைந்து, சிவவண மநநாதி கள் செய்து சிறந்த சேவந் முக்த னாவது திண்ணம்.

இந் தூ லாகிரியரின் சீடர் ஏர் பெறு விருத்தாசலம், ஸ்ரீமத் குமார தேவ சுவாமிகள் அப் பெரியாரின் சீடர் அழகிய திருப் போளூர் ஸ்ரீமத் சிதம்பர சுவாமிகள். சாற்றும் இப் பெரியார் சற் குண சம்பன்னர். சீரிய சேவர். கவினிய கவிஞர். பண் பார் பண்டிதர். அகன்ற அறிவினர். புகழுறு புனிதர். இத் தகைப் பெரியார் இந் தூற்கு இனி தியற்றிய பொழிப் புரை ஒன்று பொற்

புற்றொளிக்கின்றது. எவரும் பதவுரை இயற்றினால்லை. அஃ
தொன் திருப்பின் அனைவர்க்கும் பயன்படும். இதனை உணர்ந்தனர்
உயர் திருகாசிகாந்த நூநாசார்ய சுவாமிகள். இப் பெரியாரோ,
குலவு கோயிலுர்க் குலகுரு விமலராம் ஸ்ரீமத் வீரசேகா நூந
தேசிக சுவாமிகளின் சீடர். மன்னு திருப் பூவண மடாதிபதி.
மதிப்புறு தென் மொழி வட மொழி வல்லுனர். நவலுறு தூறு
நூலின் கர்த்தா. பகர்திரி பாஷாப் பண்டித மணி. குன்றெனக்
குலவு பாசமய கோளரி. விளம்பற் கரிய வேதாந்த வித்தகர்.
இத்தகை யாதி இயம்புதற் குரிய பட்டங்கள் பல படைத்துள்
பண்பினர். சுருத்தொடு இந் நூலினைக் கற்றிடு வோர்க்குப் புயன்
படு மாறு பதவுரை ஒன்று இனி துறப் பற்பல இலக்கணக் குறிப்
பொடு ஆற்றி அழகுற அச்சிட்டருளினர். இதனை வாங்கி இச்சை
யாய்க் கற்போர்க்கு ஐயம் திரிபுகள் அனைத்து மின்றி, அர்த்த
மனைத்தும் அதிசயபமாக விளங்கும் என்பது வெள்ளிடை மலையே.
ஆகவே, முக்தி யடையும் அவாவினர் அனைவரும் இதனை வாங்கி
ஆர்வமொடு கற்கின் உய்வார்கள் என்பது உறுதி உறுதி. சபம்.

S. நீலகண்டன் ,

ஆநந்தாச்சரமம்,

சேன்னை.

பக்தி சதகம்.

—*—

முதல் நினைப்புக் கவி 50. உதாரண நினைப்புக் கவி 99.

ஆகக் கவி 149.

பன்னிரு சீர்க் கழி நெடி லடி ஆசிரிய விருத்தம்.

ஆத்யே வாழிஎறி, உறபெறுதற் தானையி அடுத்தா
நவிலின் உடலை — அகாதனை ஆர்பெரியர் கெடுஇன்ன யாத
செல் வதானையா னையெருத்த, ஓத்யே மெதஅண்ணல்
காணின் னினுபுக்கில் தேர்கிரா யேறிஓடும் — உன்னுநாம்
பெரியஓ ரினுதிய வசதேவின் அன்றெனக்கு) என்றென்றெணி,
மோத்யே அக்கிரு பாணவந் திருகருவி ஆடுகின் றிலேபுசை
செய் — முத்தவலி வாயினால் ஓதியுண விரிந்தநல் நாலைசின
சமயாசார, போத்யே நெஞ்சமே வில்வேண்டு தடுமந்திர
கையினால் அகலுகாய — பூத்தாரும் வாய்மைஒரு உண்பதரு
தில்லின்ப ஆமுன்அவா இச்சையாம். (1)

வாடிநா மரற்கு)எப்பொ நீமெய்ஞ்ஞா செம்மான்ம மிகமுயன்
நின்றறாத — வாங்கிந் திரகண்ட வினவிபுக வரும்பார்த்த
எங்குஞ்சி நெஞ்சமேயி, பூடியோ அறிவெனும் அண்டநில உள்ளத்து
உப்தமா காபுறந்தாய் — பொய்லிரும் வெறுத்தேரின் செவ்வேயு
உடற்கு)அறிவி பொத்தையுண் செய்யுநந்தொ, மாடியே
அந்நமய ஊசமுட தனக்குஇண சேருஞ்ச தெளிவுயிர்க்க —
நாயிமறைத் தலும்அராப் பத்திதற் போதஒன் தானலா இணை
அமைத்த, பூடிதே னைஎன்றும் இதுமற்று வீடுநன் கடஇருப்
பைதொடங்கி — ஆமைபுல னடபாக தாயுமா தற்கைதா யாஆடு
கின்றிலையே. (2)

ஏரிலா ஏனைஆ தாபிறவி சதூர்மறைமெய் ஆலவாழ்
கின்வீடொழி — என்னோருட பெறுஅரு ஆதரிநல் நினைஊனு
முறையின்று குழ்தருவணி, வேரிலாப் பெண்தீர்த்த போற்றிநீ
வாழலாம் இல்லேஓ பித்திருள்சேர் — விருப்பமா சங்கதி
துய்சதக கவிமுதல் எளிதின்தந திற்றேஊறுமே.

ஆக விருத்தம் 2½க்கு நினைவுக் கவி 149.

உ சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்ய) சதுகம்.

பாயிரம்

1. பொருள்வைநன் னகர்வா முகந்தலிங் கேச புனிதனைக்
கோவிலூர் மேவும், அருடரு முக்தி ராமலிங் கேச வமலனைத்
திருக்கள சமர்ந்து, தெருளுது மடியர் பவங்கெட வருளிச் சிந்மய
செந்நுபமாய்ச் செய்த, திருளிரி வீர சேகர விறையை யேத்திநின்
றதுதிதம் பணிவாம்.

2. களரினி விலங்கும் வலம்புரிச் களிற்றைக் கறைமிடற்
றண்ணவா சாலை, அளவறப் பிறங்கு மழுதவல் லியினை யண்ணவ்பா
ரிஜாதக்காட் டிறையை, உளயிகத் தெளிந்தோங் ருபாதி யுடைய
வுத்தம சிடனுக் கருளும், வளமமர் வீர சேகர விறையின் வானடி
களைத்திதம் பணிவாம்.

3. அருளினை யருள வைகைநற் கரையி லமர்ந்திடு மாலைமா
முனைத், தெருளொடு பத்தி மேவுறக் கருணை செய்திடுஞ் சண்முக
விறையை, மருளடு பூவ ணத்துறை யிறையை மாசெளந் தரியநா
யகியைக், கருணைநன் கமைந்த வீரசே காளைக் காதலாய்க்
கருத்தினில் வைப்பாம்.

4. தேர்தலிற் சிவமுஞ் சத்தியு மொன்றாய்த் திகழ்தலாற்
பொருளொன்றே யென்று, பேர்தலிற் பத்தி சதகமென் னூலிற்
பிறங்கவே கூறியும் பின்ன, சார்தலை யொழிவை சாகதி பத்து
மவ்வத் மறைந்தபே ரருளாஞ், சோர்தலிற் சாந்த லிங்கதே
சிகனற் றுயதா மசையடி தொழுவாம்.

5. பேரையூர்ச் சாந்த லிங்கதே சிகனற் பெறும்பத்தி
சதகமென் னூலுக், கார்திருப் போரூர்ச் சிதம்பரா சானன்
களித்தனன் பொழிப்புரை பின்னர்க், கார்பொழில் சூழும் பூவண
முறையுங் காசிகா நந்தனாற் ஆறவோன், பார்புக முறவோர்
பதவுரை தந்தான் பத்திமே லீட்டினுன் மாதோ.

கோவி லுர் மடத்தில், பாடம் நடக்கும் 16 நுள் முறை.

ஸ்ரீ காசிகாந்த ஞானாச்சார்ய ஸ்வாமிகள் இயற்றியது

தூக்குநா நாலீவ வாதக்கட்டளை — தாசாரத் தாலாட்டுச் சசிவந்ர போதம். வாக்குமகா ராஜத்தற லுபத்திசத் கம்நல் — வைராக்ய தீபமில்க் கணுவிருத்தி யரிய, வாக்கஞ்ஞ வதைப்பாணி வேதாந்த சூடா — மணிலவே கசூடா மணிபஞ்ச தசிபுட, பாக்கமழிகை வல்யநவ நீதீ சாகிதை — பகவற்கீ தைபரம சுவா சிட்டமே.

பதி ( )று நூற்கட்டுப் பன் னிருவர் கர்த்த ராவர்.

1. நானா லீவ வாதக் கட்டளை, சேஷாத்திரி சிவன்.
  2. கீதா சாரத் தாலாட்டு, திரு வேங்கட நாதர்.
  3. சசி வந்ர போதம், அஞ்ஞ வதைப் பாணி, ஈசுவர கிதை, பிரஹ்ம கிதை, (நான்கும்) தத்துவ ராய சுவாமிகள்.
  4. மகா ராஜத் துறவு, குமாரச தேவர்.
  5. பக்தி (வைராக்ய) சதகம், வைராக்ய தீபம், (இரண்டும்) சரந்த லிங்க சுவாமிகள்.
  6. வேதாந்த சூடாமணி, சிவப் பிரகாச சுவாமிகள்.
  7. விவேக சூடாமணி, உலக நாத சுவாமிகள்.
  8. இலக்ஷணுவிருத்தி, சிதம்பர சுவாமிகள்.
  9. பஞ்ச தசி, சித்தியானந்த சுவாமிகள்.
  10. பகவற் கிதை, சேம நகர் பட்டர்.
  11. வாசிட்டம், ஆள வந்தான்.
  12. கைவல்ய நவநீதம், தாண்டவ ராய சுவாமிகள்.
- எட்டு நூல் தமிழ், எட்டு நூல் மொழி பெயர்ப்பு.

எட்டு நூல், சக்தி விசிஷ்ட அத்வைதம்.

1. நானா லீவ வாதக் கட்டளை.
2. சசி வந்ர போதம்.
3. மகா ராஜத் துறவு.
4. பக்தி சதகம்.
5. வைராக்ய தீபம்.
6. அஞ்ஞ வதைப் பாணி.
7. இலக்ஷணுவிருத்தி.
8. ஈசுவர என்னும் இவ் வெட்டு மாம்.

எட்டு நூல், சக்தி அத்வைதம், கேவல அத்வைதம்.

1. கீதா சாரத் தாலாட்டு.
  2. வேதாந்த சூடாமணி.
  3. விவேக சூடாமணி.
  4. பஞ்ச தசி.
  5. பகவற் கிதை.
  6. கைவல்ய நவநீதம்.
  7. வாசிட்டம் (கீடா பிரமர வாதம்)
  8. பிரஹ்ம கிதை.
- என்னும் இவ் வெட்டு மாம்.

துன் முகம்

எழுவகைத் தோற்றத்துள் மாநுட வாக்கைத் தோற்றமே உயர்வு உடைய தாம். அதன்கண்ணே மோகந் மடைதற்குச் சாதனங்கள் உண்டாகின்றமையால், ஏனை அறு வகைத் தோற்றங்களும் டோசத்தினை மாத்திரம் அடையத் தகுதி உடையன ஆம். மோகந் சாதனம், கர்மம் பக்தி ஞானம் என முத் திறப்படும். அவற்றுள், பக்தியும், ஞானமும், சுத்த அந்தக் காண முடையவர்களால், எழிதில் அடையப்படும் என்பதனை உணர்ந்து, திருப் பேரை நூர்வ் சமாதியுற் றிலங்கும் சாந்த லிங்க சுவாமிகள் முன்னாறு வருஷிக்கீகு முன்னர் பக்தியினைப் பிரதான மாகவும், ஞானத்தினைக் கொணா மாகவும், கொண்டு பக்தி சநகம் என தூறு செய்புட்களால் ஒரு தூல் செய்தார்கள். அதற்குத் திருப் போ ருர் சிதம்பர சுவாமிகள் ஓர் பொழிப் புரை இயற்றினார்கள். அதற்கு மேற்கோ னாக தூறு செய்புட்கள் கொடுத்து அலங்கரித்திருக்கின்றார்கள். “பொழிப் புரை கொண்டு பதப் பொருளைக் காண்பது அரிதாக இருக்கிறது” என்று பல அடியார் குளாங்கள் “பத உரை ஒன்று செய்ய வேண்டும்” என்று பல முறை விரும்பிக் கேட்டுக் கொண்டதனால், திருப் போ ருர், சிதம்பர சுவாமிகள் பொழிப் புரையை ஆதார மாகக் கொண்டு பத உரை, இலக்கணக் குறிப்பு முதலிய வற்றோடு எழுதி முடித்தோம்.

பத லுரை, பொழிப் புரை இரண்டும் சேர்த்து அச்சிட்டிருந்தால், படிப்பவர்களுக்கு உரையின் அருமை நன்கு விளங்கு மெனக் கருதி, இரண்டையும் ஒன்றாக அச்சிட்டிருக்கின்றோம். விஷய அட்டவணை உதாரண துற் குறிப்பு, உதாரணச் செய்யுள் முதற் குறிப்பு, முதலியவற்றோடு அலங்கரிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

செட்டிள் முகற் குறிப்ப, உதாணச் செட்டிள் முகற் குறிப்ப, உபாசனை பிரதிகம் எனவும், அகங்கிரகம் எனவும், திரு உரைப் படம். அவ் விண்ணினுள் இதில், பிரதிக உபாசனை விவரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இது, ஐக்கிய வாத வீர சைவக் கொள்கையைக் கொண்ட சக்தி விசிஷ்ட சுத்த அத்வைத ஸ்ரீ லாகும். ஸ்ரீலின் இறுதியில், “ஒங்கு அறி வாகி, காண்பவன், காட்சியும் அற்ற அபேத வாழ்வு எனக்கு ஈந்திடல் வேண்டும்” என்று கூறுகின்றமையின், திரி படி நீங்கிப் பிரஹ்ம மாக இருப்பதே தங்களுத் தாக விளக்கிக் காட்டுகின்றார்கள் என்பதை உணர வேண்டும்.

அதனால், கோவிலூர் மடத்தில் சாந்தி பாடம் நடக்கும் முறையில் இதனை ஐந்தாவது பாட மாகப் பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றார்கள்.

காசிகாந்த் ஞானாச்சார்ய ஸ்வாமிகள்,

திருப் பூ வணம்.

பக்தி சதக உதாரண நூல் 37 கவி 102.

தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி	தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி	தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி
1.	அருணகிரி அந்தாதி	1	13.	சிவநந்த மாலை	4	25.	நல் வழி	1
2.	அறிவாநந்த செத்தியார்	6	14.	சிவாநுபூதி விளக்கம்	1	26.	நா ஸ்மயார்	2
3.	ஆந்தத் திரட்டு	8	15.	சுந்தர மூர்த்தி தேவாரம்	1	27.	நீதி வெண்பா	1
4.	ஒழிவில் ஒடுக்கம்	2	16.	ஞான சூரியன் முறை	1	28.	பகவத் தீதை	1
5.	கந்தர் அநுபூதி	3	17.	தத்துவ ராயர் அடங்குள்	3	29.	பட்டினத்தார் பாடல்	2
6.	கந்தர் அலங்காரம்	1	18.	மேற்படி பாடு துறை	1	30.	பிரபு லிங்க லீலை	1
7.	காகி கரண்டம்	1	19.	திரு அம்மானை	2	31.	பெருங் திரட்டு	6
8.	சம்பந்தர் தேவாரம்	1	20.	திரு அருட் பயன்	2	32.	பொன் வண்ணத் தந்தாதி	1
9.	சிவ ஞான தீபம்	1	21.	திருக் குறள்	15	33.	மெய்ஞ் ஞான விளக்கம்	2
10.	சிவ ஞான வள்ளார்	2	22.	திரு நாலக்கரசர் தேவாரம்	4	34.	மெய்ம் மொழி	1
11.	சிவ தருமோத்தரம்	4	23.	திரு வாசகம்	10	35.	வாசிட்டம்	8
12.	சிவ போக சாரம்	3	24.	தேவி காவோத்தரம்	2	36.	வீர ஆகமம்	1
						37.	தொல் காப்பியம்	1

ஆக நூல் 37க்குக் கவி 102.

வைராக்ய சதக உதாரண சாஸ்திரம் 37க்குக் கவி 102க்கு அட்டவணை.

தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி தொடர் எண்	நூல் பெயர்	கவி தொடர் எண்
1	மிகமுயன்று	210	3. கையின லையுண்ணு	4-4-30
2	இயற்கைகருணஞ்	4-4-12	4. தாரதக மிகுமென்	4-4-44
			5. அறிவே னுமவிதை சங்	4-4-104

6	மெத்தென்ற	5-1-6	20	முத்தனே முதல்வா (அருட் பத்து)	8
7	இச்சையாம் விருது	5-3-4	21	பூத்தாரும் பொய்கை (தோளேக்ககம்	1
8	எரியுங் கடலி	6 இதோ 9	22	நிலநீர் நெருப்பிர் (மேற்படி)	5
9	2. பாவந் சீதை 1		23	நாயிற் கடையாரம் (குழைத்த பத்து)	8
	வாங்கி ஐம்பொறி	0-1	24	பொத்தை யூன் (அதிகப்ப பத்து)	7
	3. நந்துவ ராயர் அடங்குள் முறை 3		25	மெய்தா னரும்பி (திருச் சதகம்)	1
	(அமிர்ந் சாரம்)		26	வாழ்கின்றாய் (மேற்படி)	20
10	செவ்வே யுடலுஞ்	111	27	பத்து விலையிற் படு (அண்டப் பகுதி)	4.2
11	உள்ளத்தி ருந்து	188	28	8. சுந்தர ழநீந்தி கவாமின் தேவாரம் 1	7
	மோக வதைப் பராணி - சசி வந்ந போதம்.			தேனைக் காவல் (ஊர்த் தொகை)	
12	வினவிற்ப சத்தையறி	81	29	9. திரு நாவுக் கரசர் தேவாரம் 4	11
	4. பாடு துறை 1		30	இதுமாந்தி ருப்பன் (அங்க மாலே)	9
13	தந்தைதா யாவானுஞ்		31	நங்க டம்பளை (கடம்பூர்)	5
	5. பட்டினந்தாரி பாடல் 2		32	அருப்புப் போல் (அரிசில் கரை புத்தூர்)	10
14	சினந்தனை யந்து (கைலாயம்)	3		சங்கதி புகழமிதி (தாண்டகம்)	5
15	அண்மன் னீதி (பொது)	27	33	10. சம்பந்தர் தேவாரம் 1	
16	உடற்குயிர் போற்			செவ்வ நெடுமோடஞ் (கோயில்)	12
17	நாயேறி	1-15	34	11. சுந்தர் அநுபூதி 3	26
	7. திரு வாசகம் 10	1-56	35	செம்மான் மகளை	29
18	ஆடுகின்றிலை (ஆத்ம சத்தி)	1	36	ஆதா சம்பிலேன்	
19	மேற்படி	பேடி	37	இல்லே யெனு	74
	மேற்படி			12. சுந்தர் அலங்காரம் 1	
				அராப்பினை வேணியன்	

38	புத்தகத்திக்கு வித்தா	13. அருண கிரி அந்தாதி 1	58	தீய வசுரர்	குறுந் தீரட்டு	9-3
39	ஒடும் பொன்னும்	14. பிரபு லிங்க லீலை 1	18-19	பரண மாகிய		5-5
40	வேண்டுதல் வேண்டாமமை.	15. திருந் குறளி 15	1-4	வில் விளங்கிய		46
41	இருள்சே ரிருவினையுத்		1-5	மந்திரஞ் செபந்தி யாகம்	17. நேவி னாலோந்தரம் 2	8-21
42	பிறவிப் பெருங்கடல்		1-10	சமயாசாச சங்கற்ப		8-22
43	யாகாவா ராயினு		13-7	18. நா லடியாரீ 2		8-23
44	வலியினி லைமையான்		28-3	யானையெ ருத்தம்		8-90
45	பெமாயமையும்		30-2	குடருங் கொழுவு	19 நீதி வெண்பா 1	
46	புறந் தாயமை		30-8	இன்னறமும்		
47	அறிவினானுக்குவதுண்டோ		32-5	20. சிவ நநுமோந்தரம் 4		
48	ஒருபொழுதும் வாழ்வ		34-7	என்மென் மெண்ணி		
49	உறங்குவது போலுத்		34-9	அங்கி யதனிற்		
50	புக்கிலமைந்தின்து		34-10	கருப்பா சயமே		
51	யாதனின் யாதனி		35-1	மண்ணினுந்		
52	மற்றுந்தொ டர்ப்பாடெ		35-5	21. சிவாந்ந மாலே 4		
53	அவாவென்ப		37-1	எங்குஞ்சி வமொழிய		
54	ஒதியுணர்ந்தும்		34-4	வீடொழியப்		
55	காயநீர்க் குமிழி	16. பெருந் தீரட்டு 6		நல்ல வறுசுவை		
56	இல்லின்ப மிகழ்ந்து			ஊனுமு ரையு		
57	அண்டமென்றி			22 சிவ போசு அரம் 3		
				ஆர்பெரிய சார்		96

75	நாம்பெரிய ரொ	84	89	கூடமுட வினு	75
76	அமைத்த வினைக்	98	90	தனக்கும நன்	77
77	23. சிவாநுபூதி விளக்கம் 1		91	இணங்குந வகுண	79
78	வீரப்புவெழுப்		92	சேருஞ்சு கம்பொ	81
79	24. சிவ ஓந தீபம் 1			31. திரு அம்மாளை 2	
78	வீரப்பற்ற		93	தற்போதமற்றி	
79	25. ஓந தூரியசி 1		94	பார்த்தவிட	
79	உடலை யொண்			32. வீர ஆகமம் 1	
80	26. மெயிலு ஓந விளக்கம் 2		95	அடுத்ததின் றன்மை	
81	சேவின்மா றுட			33. திரு அருட் பயணி 2	1
81	வந்திடு மாணத்		96	அகர லயிர்	94
82	27. ஆநந்தத் திரட்டு 3		97	புலனடைக்கி	
83	பெறுதற் கரிய			34. பொசி வண்ணத் தந்தாதி 1	
83	மந்திரவாட்		98	தொடக்கிய	64
84	எப்பொருள் களுநக்		99	35. நல் வடி 1	28
85	28. காசி காண்டம் 1			உண்பது நாழி	
85	கருவிடை		100	36. சிவ ஓந வள்ளலார் 2	23
86	29. மெயிற் மொழி 1		101	தீர்த்தம் பிரசாதம்	24
86	தானலா தொன்று			பொண்ணுடை	
87	30. அறிவாநந்த சித்தியார் 6		102	37. தொல் காப்பியம் 1	754
87	விரிந்தநல் வேத	24		இயற்பெயர் முன்னர்	
88	அந்நம யங்கொண்	73		(சொல் லங்காரம் இடை யியல் 23)	

பக்தி சதுக விஷய அட்டவணை.

- 1 மனத்தை உடன் படுத்துதல் கூறல்.
- 2 இனர்த் திரு வடியை அடையக் கடவம் என மருஞ் சம்மதித்தல் கூறல்.
- 3 மனைவியாதியருக்குத் துணை யாக இருக்க நினைத்தல் தவறு, சிவனே மனைவியாதியருக்குத் துணை, ஜீவர்கள் துணை யல்லர் எனக் கூறல்.
- 4 (1) உறவுப் பற்று. சிவ திரு வடியே துணை யாம், அஞ்ஞாநம் பகை யாம். அன்றி, வினை வழியே வந்த ஜீவர்களைப் பகைவர் என்றும், உறவர் என்றும் கருதல் கூடாது எனக் கூறல்.
- 5 (2) பொருட் பற்று. பொருள் செல்வம் அன்று. சிவன் அருளே பொருள். அதுவே அரிய செல்வம் எனக் கூறல்.
- 6 (3) சுகூப் பற்று. கண்ட சுகம் அநித்தியம் எனக் கூறல்.
- 7 (4) இடப் பற்றுக் கூறல்.
- 8 (5) புலம்புப் பற்றுக் கூறல்.
- 9 தவத்தால் பெரியன் எனக் கூறல்.
- 10 சுவர்க்க இன்பம் கூறல்.
- 11 பிரபஞ்சத்தில் உவர்ப்புப் பிறவாமைக்குக் காரணம் கூறல்.
- 12 மனத்தினை வெறுத்தல் கூறல்.
- 13 மனத்தின் தவறுகளைக் கூறல்.
- 14 காலு வேதமும் ஒரு சம நிலை கூற, அதை விடுத்து, அது சமயப் படுகுழியில் வீழ்ந்து பிரமனது உறவையும், காலஞர் தொடர்பையும், தொடரல் கூறல்.

- 15 காலனுக்குத் தப்பிப் செல்லும் நெறி கூறல்.
- 16 இந்தச் சரீரத்தின்கண்ணே இருந்து, சிவ திரு வடிவைய உறுதிபாகப் பிடித்தல் வேண்டும் எனக் கூறல்.
- 17 பிரதியகூத்தாலும், சப்தத்தாலும், இக் காயம் இனிக் கிடைக்காமையான், திரு வடிவைய அடைதற்கு தாமதம் பண்ணாமல் விசாரதல் கூறல்.
- 18 ஞான சமாதி. எதிர் காலம் பற்றி நினைவேல், உடல் இருப்பது அரிது. இறந்த காலம் பற்றி நினைவேல், அதனால், பயன் இலை. நிகழ் காலச் சுக துக்கம் பற்றி நினைவேல், சிவன் வீண வழி யாகச் சுக துக்கங்களைத் தருதலால் எனக் கூறல்.
- 19 இஷ்ட விஷயங்கள் கிடைத்தல் வேண்டும் என்னும் விருப்பம் வராம லிருத்தலும், கிடைத்த விஷயங்களில் ஆசை செல்லா திருத்தலும், திரு வடிவைய மறவாதிருத்தலும் கூறல்.
- 20 சிவ திரு வடிவைய மறவாதிருத்தலும், நிராசையும், கூறல்.
- 21 அபராதமும், சிவ பூசையும், இவை இவை எனக் கூறல்.
- 22 ஞான நிஷ்டை கூடுதல் அரிபது என்பதையும், தியான ஆதிகள் எளியது என்பதையும் மறுத்து, ஞான நிஷ்டை எளிது எனவும், தியான ஆதிகள் வலியன எனவும் கூறல்.
- 23 அசை வற நின்றல் வீடு அடைதற்கு எது. சிவன் திரு சியப் பொருள் அன்று என்று கூறல்.
- 24 அசை வற நின்றற்கு உபாயமும், வீடு வரு மாறும் கூறல்.
- 25 ஐம் புலக் காட்சி நீக்குதற்கு உபாயம், “யாவும் பிரஹ்மம்” என ஏக பாவனை செய்து, தவித பாவனை நீக்குதல் கூறல்.
- 26 நினைப்பு மறப்பு நீக்கிச் சம நிலை நின்றற்கு நானா உபாயம் கூறல்.
- 27 ஞானாச்சாரம். வாக்கு மெளனம் - உண்மை கூறல் - கன்மை யின்றிய இடத்து உண்மையும் பொய் - “யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார்” எனின், நன்மை பயக்கு மிடத்தும் பொய்யாம்.

“செவ சொரூபம் அன்று” என்று ஒன்றையாவது கருதினாலும் பொய்யாம் எனக் கூறல்.

28 உடலை சமாதியில் அசை வற நீறுத்தல் - ஆசாரியாருக்குப் பணிவிடை செய்தல், எல்லாச் சீவர்கட்கும் ஹிதம் செய்தல் - உடலுக்கு ஹிதம் செய்பாதிருத்தல் என்பவற்றைக் கூறல்.

29 நமது தொழில் சிவனது பஞ்ச கிருத்ய மாம் நாமும் செவ சொரூபம், பஞ்ச கோசங்களும் நாம் அல்ல என்று உள்ளங்கை நெல்லிக் கனி போல அநுபவ ரூபப் பிரத்தியக்ஷ மாகக் கூறல்.

30 சிவ பஞ்ச கிருத்தியத்தினை, “தெளிவு - விளக்குதல் (அநுக்கிரகம்), மயக்கு - திரோபவிக்குதல், விளிவையுறல் - சங்காரம், இது அகிதம் - திதி, தோற்றம் - சிருஷ்டி” எனக் கூறி, உன்னையும், பிராணையும், கருதிப் பூரிப்பு வாட்டங்களைப் பொருந்திச் சம்புவை மறந்தாய் எனக் கூறல்.

31 ஆணவமும், மாயையும், பந்தம் - அவற்றை விடுதல் வீடு. விடுதல் - பாபக்தி பாபஞாநங்களா லாகும். நம் செயல் அறுவது பாபக்தி யாம். நாம் அறுவது பாபஞாந மாம் எனக் கூறல்.

32 நம் செயல் ஒன்றும் இல்லை. ஒரு மயக்கத்தினால் பவ சாகசத்து அமிழ்ந்தோம். “இரு வினைகளையும் நான் செய்தேன்” என்னும் அபிமானம் மயக்க மாம். இதனை விடுதல் கூறல்.

33 சர்வஞ்ஞ பரமேசுவரன் ஜீவர்கள் செய்த கர்மங்களை உணர்ந்து, அதற்குத் தக்க வாறு பலன் தருவன். அவ்விதினைத் தரின் ஒருவராலும் தடுக்க முடியாது. தாவரங்கள் உடம்பில் அபிமானம் இல்லாமையினால் உடம்புகளோடு கூடியிருக்க வில்லையா? “பிராப்த கருமப்படி நடக்கும்” எனக் கருதி மற வருத்தம் இன்றித் தேக அபிமானத்தினை விடுக எனக் கூறல்.

34 வீட்டினை அடைந்தவர் இருமாப்புறுதலும், வீட்டினை அடையாமல் இருப்பவர் வணங்கித் தலை வளைத்தலும், தேக அபிமானம் விடுதலும் கூறல்,

35 மோகும் அடைதற் பொருட்டு நம்மடத்து வந்த பொருந்தகின்ற மாயா காரியங்களை “எனது யான்” என அப்மா நித்து பயமும் ஆசையும் கொள்ளுதலும், உடலை சுழுத்தியில் காத்த கடவுளே, நவவு கனவுகளில் உடலைக் காப்பன் எனக் கருதித் தேக அபிமானத்தை விடக் கூறல்.

36 சுக ஆகாச துக்காகாரமா யிருத்தலையும், கடவுள் திரு வடியில் விருப்பம் வைத்தல் எவ் வினையை அநுபவிக்குங் காலத்தில் என்றும், கருப்பத்தில் வந்து நீர்க் குமிழி போல் அழியும் இந்தக் காயம் உள காலத்திலேயே குரு திரு வடிக்கு அன்பு செய்தல் நன்மையாம் என்றும் கூறல்.

37 பஞ்ச இந்திரியங்களை நிக்கிரகிக்க வேண்டும், சந்திர சேகரனது சரணமே அடைக்கலம் எனத் தொழ வேண்டும், கடவு ளது நாமத்தினை நாவால் செபிக்க வேண்டும். நாட்களை நன் னாளா கச் செய்யாமல், வீண் நா ளாகக் கழித்தல் கூடாது எனக் கூறல்.

38 மாதா வாகவும், பிதா வாகவும், வந்து திரு வடி தந்த ஒரு மூர்த்தியின் அருளை விரும்ப வேண்டும். “காயம் மாயம்” என்று அறிந்த பின்னரும், மாதர்கள் தருகிற கலவியை விரும்பக் கூடாது, விரும்புதல் குற்றம் எனக் கூறல்.

39 துல்களில் கூறியிருப்பது கடவுள் கிருபை யல்லாதார் பவ சாகரத்தைக் கடவார், வேறு உபாயமும் இல்லை. கடவுள் அருளை வினாந்து அடைய வேண்டும். இது வரை மகளிர் போகத்தை விரும்பினது தவறு, நன்மை யன்று எனக் கூறல்.

40 கடவுளைத் தொழுது, அன்பன் ஆய், தேகம் நடுநடுங்கி உரோமம் சிலிர்ப்புற வேண்டும். ஆதந்த நடனம் செய்ய வேண்டும். கனக சபையை அடைய வேண்டும். மகளிரிடத்துப் போதலை நீக்கி யிருக்கவேண்டும், இவற்றைச் செய்யாதிருக்கில், உடல் நீங்கும் காலத்தில் மிகுந்த துன்பம் அநுபவிக்க வேண்டும் எனக் கூறல்.

41 ஆல விருகத்தின் கீழ் நான் கு முறிவருக்கு ஞாந உப தேசஞ் செய்த கால கால னாகிய சிவப் பிரகாசக் குரு மூர்த்தியினைத் தியாதிக்க வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யாது மகளிர் மயக்கம் கொண்டு சூழன்று திரிவது மிகவும் குற்றமாம் எனக் கூறல்.

42 பெண்கள் சீரத்தில் அசுத்தங்கள் நிறைந்திருப்பதால், அதில் ஆசை வைத்து உழலக் கூடாது

43 மகளிர் கூட்டுறவால் பயன் இல்லை, இந்திரியங் கழிந்து போவதால் தபோ பலம் எல்லாம் குறையும். உடலுக்கும் அழி வாம். நாம் அறிவு ரூப மாம். அறியாமையைப் பொருந்தி உடல் அரிப்பைச் சுகம் எனக் கருதல் தவறு. சிவனை ஆதரித்தால் ஞானா நந்தத்தினை இனி யடைய லாம் எனக் கூறல்.

44 கிருத குள பாய்ச அறு சுவை அடிசிலை விரும்புதல் கூடாது, கூழ் காடி முதலியவற்றைப் புசித்தாலும், பசி போதலும், சீரணித்து அடக்கினால், வேறுபாடு இன்றி மல மாய்ப் போதலும் சமமே யாம். ஆனதால், நிமலனை நினைக்காது, அறு சுவை அடி சிலை விரும்புவது கூடாது எனக் கூறல்

45 மகளிரை நினைக்கினும், ஆண் குறி லேபமும், அறு சுவை அடிசிலை நினைக்கினும், நான் றீர் ஊறலும் ஆகிய அடையாளங் களை உண்டாக்குகின்றது. இது போல் லீவர்கட்குத் துன்பம் செய்கின்ற சத்துரு வேறு இல்லை. அருந்தல் பொருந்தல்களை விரும்பாது ஒழித்துவிட்டால் சிவ திரு வடியை அடைய லாம். வேறு விக்கிரம் இன்று எனக் கூறல்

46 தேகத்தில் ஒரு வியாதி வந்து பொருந்தினால், மனைவி முதலிய பல போகங்களும் அந்நிய மாய்ப் போகும். உயிர் போன லும் விபூதியை நன்மை என்று கருதி உறவினரால் அணியப் பெறும், கடவுள் நாமத்தைக் கூறுவர். மாண காலத்துக்கு உப யோக மாக விபூதி முதலியவற்றை விரும்ப வேண்டும் எனக் கூறல்.

47 விழுதியை அணிந்து, உருத்திராக்ஷக்களைப் புனைந்து, பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிக்க வேண்டும். குரு லிங்க சங்கமம் மூன்றையும் வணங்க வேண்டும். இவற்றால், பிறப்பு இறப்பினை நீக்கலாம். கருக சபைக் கடவுள் திரு வடியும் உள் ஒளிக்கும் ஒளி யாய்த் தோன்றும். அதைத் தொழுது வாழ் லாம் எனக் கூறல்.

48 திரு வடியை அடைந்து வாழ் லாம். சிவனது புகழ்க் கூட்ட மாகிய மலர்களால் பா மாலைகளை வளைந்து, திரு அடிமீது, பொருந்து மாறு கொன்றை மாலை பொருந்திய புஜங்களின் மீது தரித்து வணங்கல் வேண்டும். விஷ்ணுவாலும் வராக ரூப மாகத் தேடப்பட்ட திரு வடியே புகலிடம் என்று கருதி, இஃ தன்றி பாழாகக் கருந் காக்கை போல் கதறிப் பல நாளைக் கழித்து நாச மாகக் கூடாது எனக் கூறல்.

49 பேரறிவினை யுடையோர் முன் னாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய பாடலைத் தோத்திரம் பண்ணினால், பிறவி யாகிய பகை ஒழிந்துபோம். விட புருஷனுக்கு இளம் பெண்டிர் வாக்கியம் போலும் கடவுளுக்கு அவ் வாக்கியங்கள். உபசாரம் என்று கருதித் தள்ளல் கூடாது. உறுதி மொழி எனக் கொள்ளல் வேண்டும். மம்மத்தை நெற்றிக் கண் விழித்து எரித்த கடவுள் அருளைப் பெறுவார் விருப்பமும் இதுவே யாம் எனக் கூறல்

50 இதனை விருப்ப மாய்க் கேட்க வேண்டும். விமலனுக்கு அடிமை அல்லாதவர் மகா மேரு போன்ற பணத்தைச் சொரிந்தா ராயினும், அவர்களிடம் புல் நுணி அளவு அன்பு கூட வைத்தல் கூடாது. சிவ னடியாருக்கும் அடியா ராய்த் திரிந்து, அவர்கட்குப் பணி விடை செய்து இருத்தல் வேண்டும். இச் சொல்லை நம்பல் வேண்டும், நம்பாவிட்டால் கெடுதல் வரும் எனக் கூறல்.

காசிகாந்த ஞானாச்சார்ய ஸ்வாமிகள் இயற்றிய
பக்தி சதகச் செய்யுட் கீரமக் கருத்து விஷய அட்டவணை.

1 மாதுட யாக்கை அநந்த புண்ணியத்தினால் கிடைத்தது. அது கீண்ட நாளிராது. ஆகலினால், அவ்வுடல் உள்ள காலத்திலேயே அந் துணைத் தானைத் தொழுது எழு வகைப் பிறவிகளைப் போக்கல் வேண்டும். நீ அந்நனம் செய்யாத காரணம் என்னை என்று மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

2 திரு வடிவினைத் தரம் பாராது தந்த சிவப் பிரகாச சுவாமிகளின் அடிமை நாம் என்று யாரும் கூறத் திரிந்து அவருக்கு பணிவிடை செய்து அரிய வீட்டை அடைந்தாயில்லை. மனை முதலிய அளற்றில் கிடந்து வருத்தினை. நானை நமன் ஒலையும், எம தாதரும் வரும் போது இந்த மனைவி முதலியோர் துணை ஆவார்களா? என மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

3 மனைவி முதலியோருக்கு நம்மைத் தவிர வேறு துணைவா இல்லை என்று கருதி அந் தானை மறந்தாய். உன்னை நமன் பிடித் துக்கொண்டு போவா னாயில் நீ குவலயத்து வந்து மனைவி முதலியோரைக் காக்கக் கூடுமா? ஜீவர்கட்டுச் சிவன் துணை யன்றிச் சீவர்கள் துணைவர் ஆகார் என மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

4 எம்மைத் துணைய தாய்த் தொடர்தரு தொடர் பரனது திரு வடிகளை நமக்குத் துணையாம் என்றும், உள்ளத்தை வருத்தி நாசம் பண்ணுகின்ற பகையாவது, அஞ்ஞானமாம் என்றும் உள்ள படி அறிந்தாயில்லை. வினை வழி வந் துணைந்த ஜீவர்களை, இவர் பகைவர் இவர் உறவர் எனக் கருதி வெறுப்பு விருப்பு உற்று என்னையும் கெடுத்தாய் என மனதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

5) கெடுவோ தாகிய பொருள் செல்வம் ஆகுமா? ஆகாது, பல வேறு வகையாய் துன்பம் தருவது ஆகும். பொருளை விடுதலே சுக மாம். முன்னர்ப் பொருளை விட்டவர்கட்கு உன்னைப் போன்ற கூர்மையான புத்தி யில்லையோ? இனிப் பொருள் மேல் வைத்த பற்றை விட்டு, சிவனது அருளையே பொரு ளென அடைவோம். அது தானே நமக்கு அரிய செல்வம் ஆம் என மறைதப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

6) சூதாங்க சேனைகள் சூழ மண்ணுலகை ஆண்டு அழியும் அரசர்கள் வாழ்வு இனிதன்மென்றும், பரிபூரண நிமல ஞானத்தினை அடைந்தால் அப்படி அடைந்தவர் தானே வா னுலகத்தாரும், மண் ணுலகத்தாரும், வந்து வணங்குவார்கள் என்றும், இந்த உண்மை வாழ்வைக் கண்டவுடன் முன் வீ ணாகப் போன நானைக் குறித்த இரங்கும்படியாகவும் வரும் என்று பெரியோர்கள் கூறிய வாக்கியங்களை உணர வில்லையோ என்றும், மறைதப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

7) “ஈது எமது காணி” என்றும், “ஈது எமது இடம்” என்றும், மண்ணைத் “தனது என்று கருதி மண்ணுகின்றாய்” என்றும், இந்த உலகமே நமக்கு இடம் அன்று என்று கூறப்படு மானால், இந்த உடம்புக்கு இடமா யுள்ள பிருதிவியை இடமாகக் கருதல் தகுமா என்றும், உயிர்கட் கெல்லாம் புக லிடம் நாகாபரண னுடைய திரு வடிகளே என்றும் மறைதப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

8) புகழினை விரும்புகின்றனை என்றும், புகழினது தன்மையினை விசாரித்து அறிய வில்லை என்றும், வேறு தேகத்தினை அடைந்தால், இதில் உள்ள புகழ் அந்தத் தேகத்தில் வந்து பொருந் துமா என்றும், அன்றி, நீ யாவது அறியக் கூடுமா என்றும், முன் ஜந்மத்தில் நமது பெயர் யாது, நாம் யார் என்றும், முன் ஜந்மத்து இகழ்ச்சி பெறினும் இவ் வாறே யாகும் என்றும், சமாத மின்றிய வீட்டை யடைதல் புகழ் என்றும், பிறப்பை அடைதல் இகழ்ச்சி என்றும், மறைதப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

9 மண்ணோர் உன்னை பெரியன் என்று உணரும் ஆறு கருதுகின்றனை, உன்னுடைய இருதயத்தில் அந்தர், யாமி யாகப் பொருந்தியிருக் கின்ற ஈசுவானே பந்தமும், வீடும், கொடுப் பவன். பிறர் உன்னை தவத்தால் பெரியன் என்று உணருவதால் என்ன பிரயோஜனம் ஆம், சிவ திரு அடி சாக்ஷி யாக அரிய தவம் செய். அப்படிச் செய்த பின் ஈசன், உலகத்தார் உன்னை அறிந்து வணங்கும்படி யான பெருமையினைச் செய்வான். என மறதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

10 விசாரித்துப் பார்க்கு மிடத்து பூமியில் மதுடப் பிறப்பு முத வாக உள்ள அது வகைப் பிறப்பினிடத்தும் இன்பம் அற்பமே னும் இல்லை என்பது பிரத்தியக்ஷ மாக நீ அறியச் சாமர்த்திய முடையாய், இமையவர் போர்கள் ஆதி துன்பங்களை அடைவது தால் கூறக் கேட்டிருக்கின்றாய், அான் கழலே மிருந்த சுக ரூபம் ஆம். வேறு ஒன்று இல்லை. என்று மறதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

11 பிறப்பு இறப்பில் துயரமும், கேடும், அருந்தல் பொருந்தல் களாலும், விபாதி முகலியவற்றாலும், வந்து பொருந்துகின்ற துன்பத்தினையும் விசாரித்து விசாரித்து, எப் பொழுதும் எழு வகைப் பிறவிக்கும் பயந்தாய் இல்லை. சிவ னடியார் திரு வடிகளைப் பூசித்து, அவர் சந்நிதியில் நின்று அமுதாய் இல்லை. வணக்கினால் இல்லை என்று மறதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

12 பூசை செய்து தோத்திரம் சொல்லி தன்னை நினைக்கின்ற புண்ணியவான்களிடத்துப் பொருந்தியிருக்க விரும்புகின்ற கருக சபைக் கடவுளை அடைந்தாய் இல்லை. அடைந்தவரைப் போலப் பேசுகின்றாய். துறவறத்தார் போல விளங்கு கின்றாய். அந்நியாது மனைவியை விரும்புகின்றாய். சீ சீ இங் கிருந்து என்ன காரியம் செய்தாய். நீ சாவாய். கெடுவாய். என்று மறதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

13. வாயினால் பல தூலை படித்து அறித்து, பிறர்க்கு எல்ல வழிகளை உபதேசித்தும், கீ லோக ஆசாரத்தை கொஞ்சமேனும் விட்டாய் இல்லை. பிறர் கொள்ளுவதற் காகக் குஞ்சும் பொதியினச் சமர்து செல்கின்ற கழுதை உண்ணப் பார்க்கிலும் உயர்வு உடைய தாம். எதனால் எனின், அதற்கு மாதட சரீரமும் இல்லை. அன்றியும், மனதில் வஞ்சகமும் இன்மையினால், அது உன்னிலும் உயர்வு உடைய தாம் என மனதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

14. நாலு வேதமும் ஒரு சம மான நிலைமையைக் கூற, புதுமையினச் செய்கின்ற சகல கேவல அவஸ்தைகட் குட்பட்டு, அவ ரவர் மனோ கற்பனையினால் செய்யப்பட்ட அறு வகைச் சமய மாகிய படு குழியில் வீழ்ந்து தத்தளிக்கின்றாய். இதுவே வேலை யாக உனக்கு உடலைத் தருகின்ற பிரமணது உறவையும், அந்த உடலை விடுவிக்கின்றதே வேலை யாக விடுவிக்கின்ற நமனது உறவையும், இன்னமும் தொடருகின்றனை போலும் என மனதைப் பார்த்து விவேகம் (பரிசாச மாகக்) கூறல்.

15. தேக அந்தத்தில் முதல்வ னாகிய கடவுளை விடாது பற்றியவர் சிர்க, மற்றையோர் கொடிய நமனைக் கடத்து போதல் அறிய தாம். இவற்றிற்கு மிருகண்டு மகரிஷியின் புதல்வ ராகிய மார்க்கண்டேயரோ சாக்ஷி யாம். இந்த உடலுக்கு அழிவு இந்தக் காலம் என்று அறியக் கூடாமையினால், 'எப் பொழுதும் அன் சாணமே தஞ்சம்' என்று கருதி, சாணை விட்டு கீங்காதிருப்போ மாயின், நாமும் அந்த நமனது சாமர்த்தியத்தைத் தடுக்க லாம் என மனதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

16. பின் ஒரு ஜன்மத்தில், இந்த மாதட சரீரத்தை யாவது பெறுதல் எளி தன்று, வேத கிரியின்கண் பெருத் தவத்தினை உடைய சம்பான் சம்பாதி என்னும் இரு தவத்தர் கழுஞ் உடல்

பெற்று இருத்தல் சாக்ஷி யாகும். ஆனதால், அரி தாகக் கிடைத்த விவேகமும், அரி தாகக் கிடைத்த மாதுட தேகமும் இருக்கும் போதே, கைலையங்கிரி வாசனை பல கவலைகளைக் கெடுத்து, ஒப்பற்ற உணர் உடையவ னாகி, நீங்காது நிற்பாய் என்று மாதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

17. இந்த உடலம் மின்னைப் பார்க்கிலும் விரைந்து நீக்கு மாயின், விரைந்து அனைத் தொழ வேண்டும். அங்ஙனம் தீன்றி, இவ் ஷலகத்தில் சகலமும் செய்ய கினைக்குதல், சூரிய கிரணத்தினால் விரிசின்ற கானலை 'இது தடாக ஜல மாம்' எனக் கருதி, சாமர்த்தியத்தினால், நெற் பயிர் முதலியவற்றைச் செய்ய கினைப் பவர் கினைவுக்குச் சமாதம் ஆம் எனக் கருதி விடுவாய் என மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

18. இந்த (முக் கால) உண்மையையும் உணர்வா யாக. எதிர் காலம் பற்றி எதையும் கினைக்காதே, ஏன் எனின், அவ் வளவு காலம் வரை உடல் இருப்பது நிச்சயம் இல்லை. சென்ற காலச் செயல் ஒன்றையும் கருதாதே, ஏன் எனின், அதனால் பிரயோசனம் இல்லை. நிகழ் காலம் குறித்து தீமை நன்மை ஏதேனும் ஒன்றை கினைப்பற்க, சிவன் வீணை வழி யாகத் தருதலால் என (முக் காலம் குறித்து) மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

18A. நல்ல நெஞ்சமே! உண்மை யாகிய இதனையும் நீ அறிவா யாக. (நீ ஞான கிஷ்டை கூடுமிடத்து ஒரு கணப் போதாயினும் அக் கிஷ்டையில் நீங்காது இருக்கவேண்டு மாகலின்) வருங் காலங் களில் கணப் போதாயினும் ஒன்றினையும் கருதிச் செல்லற்க. அக் கணப் போதளவும் இவ் ஷடல் இருத்தற்கு நிச்சயம் பண்ணக் கூடாது. அதனால், சென்ற காலத்து ஒரு கணப் போதாயினும் "இன்னது செய்யாது விடுத்தேன்" என்று கருதற்க. அதனால் ;

பயன் (ஒன்றும்) இல்லை. நிகழ் காலத்தில் கணப் போதாயினும் நீ சுக துக்கங்களை நினைவது எதற்கு? “கமது நல் வினை நீ வினைகளின்படிபே சிவன் அறிந்து கமக்குச் சுக துக்கங்களைத் தருதலால்” என்று மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

19. பழவினை தானே துன்பத்தினைத் தருதல் போல, சுகத்தை (சுன்மை)யும் பழவினை தானே காலம் கருதிக் கொடுக்கும் (என உணர்ந்து எதிர் காலத்து ஒன்றையும் கருதாது விடுத்து), உயர்ந்த கம்பத்தினின்று (அந் நிலைக்குத் தவறு வராது, அதன் கண் கருத்தை வைத்துத் தியாகியைப்) புகழ்தல் முதலிய நோக்கு வித்தைகளைப் பழக்கத்தால் காயத்தில் காட்டுதல் செய்யும் கூத்தரைப் போலவும், பா புருஷனை நச்சிய ஒரு காரி, அவன் மேல் கருத்தை வைத்துத் தன் புருஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது எவற் றொழிவைச் செய்தல் போலவும், நீ ஐந்து இத்திரியங்களினாலும் ஐந்து விஷயங்களைப் பிடித்தாலும் சொல்லாவின்ற (அவ் விஷயங் களை இன்பம் என்று கருதி அவற்றின்கண்) ஆசை வையாமல், (திரு வடிக்கண் ஆசையை வைத்து அதனை) இராக் காலத்திலும், பகற் காலத்திலும் விட்டு கீங்காதே, வீட் டின்பம் எளிதில் உண்டாம் என்று மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

20. “உனது ஆசையே மேன் மேலும் பிறப்பினை உண்டாக்கும் வித் தாம்” என்று நீ கருதி, அந்த அவாவை தடுத்தல் செய்வாய். தடுத்தால், ஆசை யாகிய கடல் வற்றும். வற்றவே, கினை வாகிய திரை காச மாம். காசமாகவே, (விஷய வாசனை) கினைவு எல்லாம் (ஒருக்கே) இறந்து போகும். எப் பொழுது அந் கினை வெல்லாம் இறந்தனவோ, அப் பொழுது தானே சந்திர சூட னாகிய எமது தந்தையினது பரிபூர்ண மாகிய திரு வடிவையும் தொழுதற்கு ஐயம் இன்று என்று மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

21. யாம் இன்றைக்கு சிவனது திரு வடிக்குத் (திரு மஞ்சள பத்மீ புஷ்பங்களாற் செய்யும்) அருச்சுனை முதலிய உபசாரங்களைக் கொண்டு நன்மை செய்தேம் எனவும், இன்றைக்கு அவை செய்குதல் இன்மையால் தீமை செய்தேம் எனவும், உனது கீலை சிறிது ஓர் அசைவு பொருத்திற்றாயினும், அத் திரு வடிக்குச் செய்யும் அபாரதம் அதுவே யாம் என்றும், அஃது எங்கனம் அபாரதம் ஆம் எனவும், ஓர் அணு அளவாயினும் ஒன்றைச் சுட்டி யெழுத்து செல்கின்ற கீளைவும் இன்றி, அசையாது கீற்றி யெனின், இதவே 'சிவ திரு வடிக்கு இன்பம் மிகுத் துறச் செய்யும் பூசை' என நெஞ்சமே கீ நிச்சயித்து அறிதி என்று மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

22. மகமே! கீ 'உண்மை ஞான மாகிய நல்ல விஷ்டை' கூடுதல் அறியது' எனவும், 'அணு அளவாயினும் கீனைவு ஒழியாது செய்யாகின்ற தியாக செப சிவ பூஜை முதலிய செய்குதல் எளியது' எனவும்கருதாநின்றனை. சிறு பிள்ளைகளது கூட்டத்தினை புண்டையையோ கீயும், (தியாகம் முதலியவற்றை மக மொழி மெய்களினால் செய்யாது சும்மா இரு கீ என்று யான் கூற, அங்கனம்) சும்மா இருக்குதல், செய்தற் காரியம் (அவற்றைச் செய்குவல் என்று) சென்று வருத்தும் வருத்தம் உனக்கு எளிதாய் இருந்த இப் புதுமை என்னையோ? (இதனை கீ) நின்று சொல்லுவாயாக என்று மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

23. நெஞ்சமே! உனக்கு அசை வற் கில்லாது தியாக மாகிகளைக் கருதி அசைகுதல் நல்ல விருப்பம். எனக்கு அவ் வசைவை விட்டுச் சும்மா இருக்குதல் நல்ல விருப்பம். இவ் விடத்துச் சும்மா இருக்குதல் குற்றம். மே லாகிய வீட்டினை (தியாகம் முதலிய நன் மார்க்கத்தில்) சென்று அறிவேன் என்று கருதி அலைகின்றனையோ, வீடு காட்சிப் பொருள் அன்று.

ஒன்றையும் நினைவாக இருப்பதே அவ் வீட்டை அடைதற்கு உபாய மாக என்று அறிவாய் என மகதைப் பார்த்து விவேகன் கூறல்.

24. ஐம் பொறிகளால் காணப்பட்ட சப்தாதி விஷயக் காக்கிகளும் போய், அவ் விஷயக் காக்கியால் காணத்தில் ஏறி யிருந்த வாசனைகள் அனைத்தும் விட்டு நீங்கி, (இவ் வாசனை முடிவில் தோன்றும்) மறைப்பும் அற்று, கிரீத் தாக்க சமுத்திரம் போல், நீ விளங்காவின்றனை யானால், மகமே! பிறவித் துன்பங் களுள் ஒரு துன்ப மாயினும் நமக்கு உண்டாமோ, அவ் விடத்து வீடு உள்ளங் கை நெல்விப் பழம் போல உண்டாம். முன்னர் பொருந்தியிருந்த பிறவித் துன்பத்திற்குப் பயந்த பயம் அனைத்தும் நீங்கும். குரு துரியத்தையும் யாம் அடைய லாம் என்று மகதைப் பார்த்து விவேகன் கூறல்.

25. வாக்கு மனோஜீத மாயிருக்கின்ற (மாற்ற மனக் கழிய கின்ற) பாப் பிரம மாகிய கடலின்கண், விட்டு நீங்காத பரை மாகிய திரையானது, “ஈசுவானும், (நாத தத்துவ முதல் பிரதிவீ தத்துவம் ஈ ருகிய) சகங்களும், சராசரங்களா யுள்ள உயிர்களும், என்று சொல்லப்பட்ட துரை நிலை குமிழிகளைத் தோன்றச் செய்து ஒடுக்கும்” என்று நான்கு வேதங்களும் சொல்லும் எனின், அக் கடல் திரையில் தோன்றிய இப் பிரபஞ்சத்தினுள், எதனை எமது என்று பிடிப்பம், எதனை எமது அன்று என்று விடுப்பம். எல்லாவற்றையும் ஆகந்த சொருபம் என்று கருதி, இந் நிச்சய ஞானத்தால் நெஞ்சமே “அது இது” என்று பருக்குந் துவதபாவனை யை நீ நீக்குதி என்று மகதைப் பார்த்து விவேகன் கூறல்.

26. மகமே! இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாலியாது பாவநா அதிதம் ஆகி நிற்குதலைச் செய். அங்கனம் நிற்கற்க வலி இல்லை எனின், அணு திரண காஷ்டம் முதலியவற்றினும்) குறைவுபடாத

விரிந்த பரிபூரண பாவனை யாயினும் கருதி நிற்பாய். அஃதும் இன்று எனின், (சட சித் தாய் விளங்காகின்ற) இப் பிரபஞ்சம் எல்லாம் காள் கண்டத்தினை யுடைய சிவனது அஷ்ட மங்கள மூர்த்தம் என்று ஏக பாவனை பண்ணி நிற்கி. அஃதும் இன்று எனின், அச் சிவம் தானே கிருபை கிராம்பி எம் மிடத் துள்ள மும் மலங்களும் அறும்படிக்கு இச் சிலத்தின்கண் மாதுடச் சட்டை சாத்தி எழுந்தருளி வந்த ஒப் பற்ற ருரு மூர்த்தத்தை இடை விடாது தியாகித்து நிற்கி, பிழைப்பாய் என மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

27. கெஞ்சமே! (ஞாந சிஷ்டையை இடைவிடாது கூடி அஞ்ஞாநத்தின் வசப்படாது திரு வடிவைய அடைந்து யாம்) பிழைப்போம். நீ ஓர் உரையும் கூறுது வாக்கினை மௌகம் ஆக்குதல் செய். அஃது இன்று எனினும், உண்மையையே சொல்லுக. அங்கனம் மெய்ம்மையா யுள்ள சொல்லும் ஜீவ கருணை யாய நன்மை உண்டாகாத இடத்து பொய்மைச் சொல் லாரும். ஜீவ கருணையைக் குறித்துப் பொய்மை போன்ற மெய்ம்மை கூறுவது உள தாயினும், அம் மெய்ம்மையும், (இரு வினைக் கோகத் திரு ஷனம் கடத்துதலை மறந்து, உன்னால் ஓர் உயிர் காக்கப்பட்ட இடத்து, அதனைப் பிறர் கொலை செய்ய வந்தார் யான் காத்தேன் என்று) இங்ஙனம் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லுவாய் எனின், பொய்ம்மை யுடைய சொல் லாம். இப் பொய்ம்மைகள் சொல்லாது ஒழிய னும், “பெறுதற்கு அரிய சிவம் அன்று சுத” என்று ஓர் அணு திரிணங்களை யாயினும் வேறு பிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்மை என நீ அறிதி என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

28. (செய் தொழிலை) விசாரிக்கு மிடத்து, இவ் வுடம்பினைச் சித்திரத்தில் எழுதி வைக்கப்பட்ட தீபம் போல, ஞாந சமாதியில்

அசைவு இன்றி ஆதரவ் கட்டும் இலக்கணத்தோடும் பொருத்த வைக்குதலைச் செய். அஃது இன்றாயின், குரு ஆகிய ஞாந பானது அரிய ஏவற் பணிவிடைகளைச் சிரசில் வகித்துக் கொள்ளுதி. அஃது இன்றி, வந்து பொருத்துகின்ற பழ வினைப்படியே உனக்கு இன்றி அமையாத வேறு சற் கருமங்களைச் செய்தி எனினும், மகமே! அக் கருமங்களால் கொலை வாராது சராசரமா யுள்ள உயிர்களுக் கெல்லாம் பெரி தாய இனிமையை இவ் வுடம்பால் செய்விக்குதலைச் செய். அவ்வனம் செய்தல் அன்றி, முடை காற்றம் பொருத்திய மலங்கள் கிறைந் துள்ள இவ் வுடம் பாகிய பிணத்தக்கு இனிமை செய்யற்க என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

29. செய்யாநின்ற கமது தொழில்கள் யாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலிய ஐந்து தொழில்களே யாம். (சிவனது அஷ்ட மங்கள மூர்த்தத்தாள் யாம் ஒன்றாகவின்) யாமும் அச் சிவனது அங்கம் தானே என்று ஐயம் திரிவுகள் இன்றி கிச்சயம் பண்ணிக் கொள்ளாது, அச் சிவனை விட யான் வேறு என்று உணரும் மயக்கத்தை அடைந்து எப் போதும் கெஞ்சமே நீ மெலிவது என்னை, (மாயா காரிய மாகிய அந்ந மய முதல் ஆகத்த மயம் ஈ ராகச் சொல்லப்பட்ட) பஞ்ச கோசங்களும் (இவற்றைக் கடந் திருந்த அறி வாகிய) யாம் அன்று என்று உண்மை யாகிய (உபதேச மொழிகளால்) உள்ளங் கை கெல்லிப் பழம் போலப் (பிரத்தியக்ஷ மாக) உனக்கு யான் தெரியக் கூறியும் தெரிந்திலாய் என்னை) என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

30. உயிர்களுக்கு (ஓர் முன்னிலையால்) தெனிவு வரு மாயினும் அஃது சிவன் அதுக்கிரகம் பண்ணுதல், (அவைகளுக்கு ஓர் முன்னிலையால்) மயக்கம் வரு மாயினும், அஃது அவன் திரோபவம் செய்குதல், (ஓர் முன்னிலையால்) தேக காசத்தை அடைதல் வரு மாயினும், அஃது அவனது சங்கரம், (ஓர்

விடுத்த பரிபூரண பாவனை யாயினும் கருதி கிற்பாய். அஃதும் இன்று எனின், (சுட சித் தாய் விளங்காகின்ற) இப் பிரபஞ்சம் எல்லாம் காள் கண்டத்தினை யுடைய சிவனது அஷ்ட மங்கள மூர்த்தம் என்று ஏக பாவனை பண்ணி கிற்றி. அஃதும் இன்று எனின், அச் சிவம் தானே கிருபை கிரம்பி எம் மிடத் துள்ள மும் மலங்களும் அறும்படிக்கு இக் கிலத்தின்கண் மாதாட்ச சட்டை சாத்தி எழுந்தருளி வந்த ஒப் பற்ற ருரு மூர்த்தத்தை இடை விடாது தியாசித்து கிற்றி, பிழைப்பாய் என மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

27. கெஞ்சமே! (ஞாந கிஷ்டையை இடைவிடாது கூடி அஞ்ஞாநத்தின் வசப்படாது திரு வடிவைய அடைந்து யாம்) பிழைப்போம். கீ ஓர் உரையும் கூறுது வாக்கினை மௌனம் ஆக்குதல் செய். அஃது இன்று எனினும், உண்மையையே சொல்லுக. அங்கனம் மெய்ம்மையா யுள்ள சொல்லும் ஜீவ கருணை யாய நன்மை உண்டாகாத இடத்து பொய்மைச் சொல்லாகும். ஜீவ கருணையைக் குறித்துப் பொய்மை போன்ற மெய்ம்மை கூறுவது உள தாயினும், அம் மெய்ம்மையும், (இரு வினைக் கோகத் திரு ஷனம் நடத்துதலை மறந்து, உன்னால் ஓர் உயிர் காக்கப்பட்ட இடத்து, அதனைப் பிறர் கொலை செய்ய வந்தார் யான் காத்தேன் என்று) இங்கனம் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லுவாய் எனின், பொய்ம்மை யுடைய சொல் லாம். இப் பொய்ம்மைகள் சொல்லாது ஒழியினும், “பெறுதற்கு அரிய சிவம் அன்று சது” என்று ஓர் அணு நினைக்கனை யாயினும் வேறு பிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்மை என கீ அறிதி என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

28. (செய் தொழிலை) விசாரிக்கு மிடத்து, இவ் வுடம்பினைச் சித்திரத்தில் எழுதி வைக்கப்பட்ட தீபம் போல, ஞாந சமாதியில்

அசைவு இன்றி ஆதகங் கட்டும் இலக்கணத்தோடும் பொருந்த வைக்குதலைச் செய். அஃது இன்றாயின், குரு ஆகிய ஞாந பானது அரிப ஏவற் பணிவிடைகளைச் சிரசில் உகித்துக் கொள்ளுதி. அஃது இன்றி, வந்து பொருத்துகின்ற பழ வினைப்படியே உனக்கு இன்றி அமையாத வேறு சற் கருமங்களைச் செய்தி எனினும், மகமே! அக் கருமங்களால் கொலை வாராது சராசரமா யுள்ள உயிர்களுக் கெல்லாம் பெரி தாய இனிமையை இவ் வுடம்பால் செய்விக்குதலைச் செய். அங்ஙனம் செய்தல் அன்றி, முடை காற்றம் பொருந்திய மலக்கள் கிறைந் துள்ள இவ் வுடம் பாகிய பிணத்தக்கு இனிமை செய்யற்க என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

29. செய்யாநின்ற நமது தொழில்கள் யாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலிய ஐந்து தொழில்களே யாம். (சிவனது அஷ்ட மங்கள மூர்த்தத்தாள் யாம் ஒன்றாகவின்) யாமும் அச் சிவனது அங்கம் தானே என்று ஐயம் திரிவுகள் இன்றி கிச்சயம் பண்ணிக் கொள்ளாது, அச் சிவனை விட யான் வேறு என்று உணரும் மயக்கத்தை அடைந்து எப் போதும் கெஞ்சமே நீ மெலிவது என்னை, (மாயா காரிய மாகிய அந்ந மய முதல் ஆகந்த மயம் ஈ ராகச் சொல்லப்பட்ட) பஞ்ச கோசங்களும் (இவற்றைக் கடந் திருத்த அறிவாகிய) யாம் அன்று என்று உண்மை யாகிய (உபதேச மொழிகளால்) உள்ளங் கை கெல்லிப் பழம் போலப் (பிரத்தியக்ஷ மாக) உனக்கு யான் தெரியக் கூறியும் தெரிந்திலாய் (இது என்னை) என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

30. உயிர்களுக்கு (ஓர் முன்னிலையால்) தெளிவு வரு மாயினும் அஃது சிவன் அதுக்கிரகம் பண்ணுதல், (அவைகளுக்கு ஓர் முன்னிலையால்) மயக்கம் வரு மாயினும், அஃது அவன் திரோபவம் செய்குதல், (ஓர் முன்னிலையால்) தேக காசத்தை அடைதல் வரு மாயினும், அஃது அவனது சங்காரம், (ஓர்

முன்னிலையால்) இவ் விடத்து கூக துக்கங்களைப் பொருந்த வருமாயினும், அஃது அவனது நிதி, (ஓர் முன்னிலையால்) உத்பத்தி வருமாயினும், அஃது அவனுக்குள்ள சிருஷ்டி, (இங்ஙனம் கூறிய முறையே சட சித்துக்களா யுள்ளன எல்லாம் இரு வினைக் கீடாக நடத்தும் அவனது பஞ்சகிருத்தியத்தின்படியே) நடக்குமானால், (அவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவன் இருக்க) அம்பை கோதல் போல, (யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று) உன்னையும், பிறரையும், கருதிக் கொண்டு (துன்பம் வந்தது என்று) வாட்டமும், (சுகம் வந்தது என்று) பூரிப்பும் அடைந்து, நெஞ்சமே! சிவனது திரு வடிவையே மறந்தாய் (அஃது என்னை) என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

31. (ஈம துள்ளே எக் காலமும்) நின்று (கேவல மாய்) மறைத்தலையும், (சகல மாய்) நினைத்தலையும், செய்யாநிற்கும் (அவைகளுக்குக் காரண மாகிய) ஆணவமும், மாயையும். அவ் விரண்டையும் நீத்தலே இவவும் பகலும் நீக்கிய வீடு என்று (பெரியோர்கள்) சொல்லுவார்கள். அத் துறவினை நீ அடையக் கருதின யாயின், பாபத்தி பாஞ்ஞகத்தினால் (அத் துறவு கை) கடும். நெஞ்சமே! அந்தப் பாபத்தி பாஞ்ஞகங்கள் (யாவை எனின்), (சிவச் செயலை நாடி) கமது செயல் அதுமாயின், அதுவே விளங்காநின்ற பாபத்தி யாம். இப் பாபத்தியினால் கமது செயல் அற்றோம் என்று கருதும் போதம் அதுமாயின், மேற் சொல்லப் பட்ட பாஞ்ஞக மாம் என்று, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

32. நெஞ்சமே! கமது செயல் ஒன்றாயினும் இன்று. இவ் விடத்து ஒரு மயக்கத்தினால் போய்ப் போய்க் கொடிய பிறவி யாகிய துக்க சாகாத்தில் மூழ்கினோம் யாம். பொருத்திய மயக்கம் யாது என்று மறக் கேட்ப, நீ கன்று வினாவினை. இரு வினையையும் நான் செய்தேன் என்னும் அபிமானம் என்று

அறிவாய். இது ஒன்றையும் நீக்கினை யானால் உனக்கு உவமை யாவர் என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

33. சமாசம் இன்மையினையும், இயற்கை ஞானத்தினையும் உடைய பரிபூரண னாகிய சிவன், எல்லாவற்றையும் உணர்ந்து வகுத்துத் தந்த வாறு அல்லது, இவ் விடத்து நமக்கு ஓர் தீது வந்து அடையாது. சிவன் ஒரு தீது தருவா னாயின், (அதனை) நீக்கிக் கொள்வார் யாவர்? மகமே! கோடுகள் தாங்காநின்ற தாவா உயிர்கள் (தமது உடம்புகள் மேல்) அபிமாசம் இன்றி யிருக்கவும், (பழ விரைப்படியே) அவ் ஷடம்புகளோடும் கூடி கின்றிலவோ. (அது போல சீயும்) உள்ளம் மெலிவுறாது, உடம் பினைப் பாது காத்தல் கைவிடுவாய் என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

34. மகமே! வீட்டினை அடைந்தவர் எக் காலமும் இது மாந்து கொண்டிருக்க, யான் உன்னைத் துணை யாகப் பெற்றும் (எக் காலமும் இந்த) இறப்பினை விட்டு நீங்காது நின்று தலை வளைக்கவோ? நல்லது நீர் இங்ஙனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்னை செய்கென் “யான் றான் சாவனோ” என்று நீ சொல் வற்க. (உடம்பின் மேல் அபிமாசம் ஒருங்கே கை விடுதல்) கூடா தாயினும், ஒரு காரியம் செய்குதி. (நீ) மலம் கிறைந்த குடிசை யாகிய இவ் ஷடம்பின்கண் வைத்த ஆசையை விட்டு நீங்குதி. உமைக்குப் பதி யாகிய சிவன் வீட்டினைத் (தானே) தருவான் என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

35. வீட் டின்பத்தைத் தால் வேண்டும் என்று திரு வுள்ளத் தடைத்து, அவ் வீடு அடைதற்கு எது வாக நிறுமல் னாகிய சிவன் (மாயையில் தது காண புவக போகங்களைக்) கொடுத்தலின், அதனால் நம்மிடத்து வந்து பொருந்து மாயா காரியங்களை, (தது காணங்களை) யான் எனவும், (புவக போகங்

களை) எனது எனவும், கருதிக் கொண்டு, (இத் தேக போகங்கள் கீட்கும் என்று) பயமும், (இவை இருக்க வேண்டும் என்று) ஆசையும் (உட்) கொள்வது என்னை? விசாரிக்கும் காலையில், இத் தேக போகங்களை (கீ அபிமாசியாதிருக்கவும்) சுழுத்திக்கண் (இவற்றைப்) பாது காத்த இறைவன் எவன், அவ் விறைவனே (உன்னால் யான் எனது என்று அபிமாசிக்கப்பட்ட) கனவு கனவுகளுள்ளும் ஊழ்வினைப்படியே பாது காப்பன் என்று அழிந்து செஞ்சமே! உடலைப் பாது காத்தல் கைவிட்டிருத்தி என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

36. எக் காலமும் செஞ்சமே! கீ சக துக்கங்களுள் எது ஒன்று வந்து அடுக்குமோ அது தானே வடிவாகி யிருக்கின்றாய். இனி எந்த வினையை அருந்து நாளில் குன்ற வில்லி யாகிய சிவனது திரு வடிக்கண் விருப்பத்தை அடைவாயோ. (மாதா வினது) கருப்பாசயத்தின்கண் (வினைக் கிடாய்) வந்து பொருந்தி (பூமிக்கண்ணே) தோன்றி, கீர்க் குமிழி போன்று (வினாவில்) அழியும் இந்தக் காயம் இருக்கும் போது தானே, ஆசாரிய னாகிய கருத்தனது திரு வடிக்கு மெய்ப் பத்தி கீ மகதுட் கொள்ளுதல் (மயக்க மறத்) தெளிந்த தன்மையாம் என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

37. ஆமையானது (தனது) அரிய ஐந்து அக்கத்தினையும், (தீமை வருமிடத்துத்) தனது ஓர் உடம்பின்கண் அடக்கிக் கொள்ளுதல் போல, பஞ்ச இத்திரியங்களையும் பாபங்களுக்கு ஏது வாக வருகின்ற விஷயங்களில் போக வொட்டாது (விவேகத்தால் உள்) அடக்கி, செஞ்சமே! 'கௌரியைப் பாகத் திலே வைத்த சந்திர குட னாகிய சிவனது திரு வடிகளே அடைக்கலம்' என வணங்கி நின்று, (அத் திரு வடிகளை அன்பால் வினைந்து உருகி) அழுது, அவனது திரு காமம் ஆகிய ஐந்து

எழுத்தினையும் காலினால் (இடை விடாது) செபித்தா யில்லை. (மித்தை யாகிய தேக போகங்களைக் கருதி) அவத் தொழிலாலே (வாழ் காள்) எல்லாம் (வீண் கா ளாகக்) கழித்தனை (இது என்னை) என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

38. மாதாவும் ஆகிப் பிதாவும் ஆகி (எழுந்தருளி) வந்து, திரு வடிகளை (எளிதிலே) தந்த சிவப் பிரகாசன் (என்னும் காமதேயத்தை யுடைய ஆசாரியனது) கிர்மல மாகிய பொன் போன்ற கிருபையை விரும்புகின்றிலை. இவ் விடத்து கின் கருத்து இருந்த தன்மை என் (கொலோ யான் அறிகிலேன்). “தேகம் அறித்தியம்” என்று அறிந்தும் மாதர்களால் உண்டாகிய கூட்டுறவினை விரும்பினை என்றால், நெஞ்சமே மிகவும் பாவி யாயின. இதற்கு யான் செய்வது ஓர் (உபாயமும்) அறியேன் என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

39. (ஞாந சாஸ்திரங்கள் அன்றிப்) பல சமய சாத்திரங் களையும் கற் றுணர்ந்தாய், நீ கற் றறிந்த அந் தூல்களின் (கருத் தெல்லாம்) இறைவனது திரு வருளைப் பெருதார்க்கு இழிவு (பொருத்திய) கொடிய பிறவியை கீக்குதற்கு உபாயம் வேறு (ஒன்றும்) இல்லை (என ஒதும்) ஆனால், யானையினது குளிர்ச்சி பொருத்திய தோலைப் போர்த்த எனது கருத்த னாகிய சிவனது திரு அருளைச் சீக்கிரத்தில் அடைதற்கு ஏது வாய வற்றைச் செய்து அடையாது, இச் செஞ்சு காலம் மின் போலும் இடையினை உடையார் போகத்தை (நீ இன்பம் என்று) அபிசயித்தது தவறே யன்றி, தன்மை அன்று என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

40. இருக்கு முதலிய கான்கு வேதங்களின் முடிக்கண் இருக்கும் மெய்ப் பொரு ளாகிய சிவ சங்கானது திரு வடிவை

வணங்கி, (அதற்கு) அன் பாகி, தேகம் கடு நடுங்கிலை. (உரோமஞ்) சிலிர்ப்புற்றிலை. (ஆகத்த கடகம்) புரிந்தா யில்லை. (அதி) சீக்கிர மாய்ச் சென்று அவன் கடகம் புரியாகின்ற ககக சபையை அடைந்தா யில்லை. மகளிரை விழைந்து அவர்பால் செல்லு தலைத் தவிர்த்து கின்றாய் இல்லை. ஆ, ஆ! அறியாமை உடைய நெஞ்சமே! இனி இத்தத் தேகம் கீங்கினால் என்ன பரடுபடக் கடவையோ (யான் அறிகிலேன்) என மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

41. கல் லால கீழற் கீழ் எழுந்தருளி யிருந்த காலத்தில், (ஒப் பற்ற சககர் முதலிய) நான்கு முகிவருக்கு (யாவார்க்கும்) அரிய (ஞாந) மார்க்கத்தினை உபதேசித்தருளிய (அதுக்கிரக) கர்த்தனை, (எல்லா வுயிர்களையும் நாசம் பண்ணுகின்ற) கால னுக்குக் கால னாகி (அவனை நாசம் பண்ணிய) சீக்கிரக கர்த்தனை, (அக் கருத்தன் தானே அருளே திரு மேனி யாகக் கொண்டு எழுந்தருளி வந்து) சிவப் பிரகாசன் என்னும் (நாமதேயத்தைக் கொண்ட) என் கண்ணின்கண் மணியாடு (பாவை போன்ற) ஆசாரியனை, (வீட் டின்பத்தை அடையும் பொருட்டு இடையறாது அன்போடுங் கூடி) வினையாது, தகா மூட்டிய கீண்ட அளகபாரத் தினை யுடைய மகளிர் மேல் மயக்கம் பூண்டு, கீ இப் பிரபஞ்சத்தில் சுழலுவது எல்லாம் மிகவும் குற்றம் ஆகும். நெஞ்சே! (யான் நாகா உபாயங்களாலும் இதனைத் துன்பம் என்று அறிவித்தும் (அறிந்தா யில்லை யாதலின் உன் மேல் குற்றமே யன்றி) என் மேல் குற்றம் இன்று என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

42. யாது (சுத்தம் இருக்கின்றது என்று) குறித்து, மகளிர் உடலின்கண் ஆசை வைத்து (மயங்கிச்) சுழலாகின்றனை, (செயற்கையால் மினுக்கிய) பொன்னு லாகிய அணியினையும், சேலையினையும், (வேறு) பிரித்து, அதனது இயற்கையைப்

பார்க்கு மிடத்து, வெறுங் கிருமிகளும், (மலம் சுவம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முதலிய) மலங்களும், கிறைந்துள்ள (ஓர்) உடம்பு அல்லது, பின்னை (அதன்கண்ணே) ஏதேனும் ஒரு சுத்த வஸ்து உளதோ, (அதனது இயற்கை வடிவம் அங்கனம் இருப்பச் செயற்கை வடிவத்தைப்) பார்த்து கீ மயக்கம் உறுதல் (உனது மகப்) பிரமை யாகும். (இனி அதன் மேல் ஆசையை விட்டு கீங்கிச்) சங்கானது திரு வடியை (மறவாது) நினைப்பாய் நெஞ்சமே! மேல் ஆகிய இன்ப சாகாததை மிகவும் (யாம்) அடைய வாம் என; மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

43. (மகளிர் கூட்டுறவால் பயன்) அடைவது யாது? இந்திரியம் கழிந்து போதலால், (வீட்டை அடையும் பொருட்டு கீ நெடு நாள் வருந்திச் செய்த) தபோ பலம் எல்லாம் குறையும். (அதனால் உனக்குக்) கேடு வருவது அவ் வளவு தானோ? பின்னர் கீ (யான் என்று) விழைந் துள்ள உடம்பிற்கும் (கோய்கண் மேலிட்டு, அதனால்) நாசம் உள தாம். (இவ் ஷடம்பு சடமாகலின் இதன்கண் நின்ற) சைதன்யம் யாம் (கீ இதனை அறி யாது) அஞ்ஞாந்தோடுங் கூடி (இவ் இன்பத்தின் இயற்கை ஈது என்று அறிந்து விடுத்த) நமது அறிவிற்கு அறிவாய் நின்ற) சிவனது திரு அடியை ஆதரிப்பாய் நெஞ்சமே (நமது) ஞான நத்தத்தைப் பெறு வாம். உடம்பினது தினவைச் சுகம் என்று கருதாநின்றனை. இவை சுகம் அல்ல என, மகதைப் பார்த்து விவேகங் கூறல்.

44. கிருத குள் (பாயச) முதலிய (அது சுவை) அடிசில் கணையும் கீ விரும்பினை. (சோறு) காடி புற்கை முதல் யாது வந்ததாயினும், அருத்தினால் பசி போதலும், (அவை) சீரணித்த அடங்கினால் (நாகா) வேறுபாடு எல்லாம் அற்றுத் (துர்க்கத்)

மலம் ஆதலும் சரி என்றால், (இக்கணம் அறிந்து) பின்னரும், நெஞ்சமே! நீ தரித்து நில்லாது, அச் சுவை அடிசில்களை விரும்பிச் சுழலுவது என்னை? சிவனை (இடைவிடாது) கருதல் இன்றி என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

45. (விஷயங்கள் ஆகிய) எல்லாவற்றுள்ளும் மகளிரையும், சுவையினைத் தருகின்ற மூப் பழம் முதலிய புசிப்பினையும், (மகத் தால்) மீனைப்பினும், (ஆண்) குறியும், நாகும், (இலேபமும், கீர் ஊறலும் ஆகிய) அடையாளங்களைக் காட்டும் ஆனால், இவற்றைப் போலும் உணக்குப் பல (பிறவித்) துன்பங்களைத் தருகின்ற சத்துரு வே ரென் றில்லை யாகவின், (இப் பொருத்தல் அருத்தல் களைச் சத்துரு என்று அறிந்து, நெஞ்சமே! விடுத்தனை ஆனால், பின்னர் (யாவர்க்கும், மே வாகிய பாம சிவனது திரு வடி யாகிய நிழலை யாம் அடைதற்கு விக்கிரம் (வேறு ஒன்று) இன்று என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

46. இக் காயத்திற்கு ஒரு வியாதி வந்து பொருத்து மாயின், இதனால் அதுபவித்தற்குக் கருத்தில் வைத்த மனைவி ஆகிய பல போகங்களும், (இக் காயத்தில் தானே புசித்தற்கு) அந்நிய மாய்ப் போகும் ஆகவின், இவ் உடம்பினை விட்டு உயிர் நீங்கிய காலத்தும் சுற்றத்தாரா யுள்ளார் திரு வெண் கீற்றை (அவ் வுயிர்க்கு) மன்று என்று கருதித் தரித்து, (நீங்குந் தருணத்தில்), சிவனது திரு நாம மாகிய பஞ்சாக்ஷாத்நையும் உபதேசிப்பார்க ளானால், இனி நெஞ்சமே! உயிர் நீங்கும் காலத்துத் துணை யாகவின், (அத் திரு வெண்) கீறு முதலிய எண் வகையினையும், (அது நீங்கா முன்னரே) பேணிக் கொள்ளுதி, (மனைவி முதலிய எண் வகைப் பொருளும் இருக்கும் போதும் புசித்தற்கு அந்நிய மாகவின் நீ) அவைகளைப் பேணு தொழுதி என, மகதைப் பார்த்து விவேகம் கூறல்.

47. (மெய்ப் பொரு ளாகப்) பேணி விபூதியை (கிறையப்) புனைந்து, உருத்திராக்ஷங்களைச் (சிரசாதி ஸ்தாகங்களில்) தரித்துப், பஞ்சாக்ஷரத்தை மாகத மாய் உச்சரி. குரு லிங்க சங்கமம் ஆகிய மூன்று வடிவையும் தாழ்த்து வணங்கு. (இங்ஙனம்) இவற்றை (நா டோறும் நீ மறவாது) செய்தியானால், நெஞ்சமே! பிறப்பினையும், இறப்பினையும், மாற்றிக்கொள்ள லாம். அஃ தன்றி, கருக சபைக்கண் கடிக்கின்ற (சிவனது) திரு வடியும் (உயிராகிய) உள் ளொளிக்கு உள் ளொளி யாய்த் தோன்றும். அத் திரு வடியைத் தொழுது, (அவ் விடத்து எக் காலமும் அழி வின்றி) வாழவுக் கூடும் (எமக்கு) என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

48. நெஞ்சமே! (அத் திரு வடியை அடைந்து) வாழ லாம். சிவனது புகழ் இன் மாகிய மலர்களாலே, பா வாகிய மாலைகளை வளைந்து, திரு வடி மீதில் பொருந்து மாறு, பொன் போன்ற கொன்றை மாலை பொருந்திய புயங்களின் மீது தரித்து வணங்கு வாய், அரியாலும் தேடப்பட்ட பொன் போன்ற திரு வடியே புகல் என்று, இங்ஙனஞ் செய்வ தன்றிப் பாழிலே கருக் காக்கை போல், (உலக தூல்களைக்) கற்றுக் கதறிப் பல நாண்களை (வீணிலே) கழித்து நாசம் ஆகாதே என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

49. பிறவி யாகிய பகை அதிசிக்கி மாக ஒழிந்து போம். (சம்பந்தர் அப்பர் சந்தர ராகிய மூவர், மாணிக்க வாசகர் முதலிய) பேர் அறிவினையுடையோர் முன் நாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய பாடலை நெஞ்சமே! நீ தோத்திரம் பண்ணுதி. காமுகர்க்கு இளமைத் தன்மையினை யுடைய பாவை போல்வார் கொஞ்சிக் கூறும் வசகம் போல, அத் தோத்திரங்கள் சிவனுக்குப் (பிரீதியா யிருக்கும்). இங்ஙனம் கூறிய மொழியை உபசார

மொழி என்று கருதி கீ விடாதே. உறுதி மொழி என்று (அறிந்து) கொள்வாய். (செற்றிக் கண்) விழித்து மனமதனை எரித்த கடவுளது திரு அருளைப் பெறும் விருப்பத்தினை உடைய (மெய் யடியாரது) விருப்பமும் இத் தோத்திரங்களே என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

50. நல்ல கெஞ்சமே! இந்த வார்த்தையைச் சந்தோட மாகக் கேட்பாயாக. கிரீமல னாகிய சிவனுக்கு அடிமை அல்லாதவர், பொன் மேருவைப் போலுந் தகங்களைச் சொரிந்தா ராயினும் அவர்களிடத்துப் புல்லினது துளி மாத்திர மாயினும் அன்பு வைத்திடேல். சிவனது அடியாருக்கு அடியா னாகித் திரிந்து, அவரது பணிவிடைகளைச் செய்து, இவ் விடத்து இருப்பை யாகில் (எமக்கு) மிகவும் நன்மையை யுடையை கீ, (யான்) இங்ஙனம் கூறிய சொற்களை (உண்மை யாக) நம்பு, (இவைகளை நம்பாது) ஒழிதியேல் (எனக்கு கீ) பொல்லாய் என, மகதைப் பார்த்து விவேகக் கூறல்.

பக்தி (வைராக்ய) சதகசி சாந்திர ஐம்பது செய்யுளின்
கிராமக் கருத்து விஷய அட்டவணை முற்றுப் பெற்றது.

ஓம் தத் சத் பரப் பிரஹ்மணே நம:

சுபம் அஸ்து.

பக்தி (வைராக்ய) சதுகப் பத வுரை.

அவதாரினை. [பஞ்ச பூத காரிய மாக்ய உடம்பின்புறம், ஞானேத்திரிய கருமேத்திரியங்களையும், விவேகம் தேதி கண்டது, அதன் பின்பு அந்தக் கரணங்களையும், தேதினாய்த் தொடங்கும் போது, அவைகளுக்குப் பிரதான மாய மந்தை எதிரிட்டு நோக்கி நீக்குத் தோறும், அம் மாய அந்த விவேகத் தீர்த்த மிகவும் ஒற்றுமைய தாகலின், நீங்காது முன்னிப் பழக்கம் போல், விவேகத்தைத் தன் வயப்படுத்தித் தனக்குப் பற்றுக்கொ யுள்ளவற்றில் இடித்துச் செல்ல, அதன் விவசாய அறித்து, தானு வலியுறு எதிரிட்டு நின்று, இஃது எவற்றைப் பற்றி எழா நின்றது என்று நோக்கி, அது பற்றிய பற்றுக்கள் யாவையும் இவை இவை என்று அறிந்து, அப் பற்றுக்களை எல்லாம் விரி வித்து, அதனைத் தன் வயம் ஆக்குதற் பொருட்டு, அம் மந்தை முன் னிலை யாக்கி விவேகம் கூற்றிற் என்று, விவேகத்தின் மேல் வைத்து இஃதால் கூறுகின்றார்.]

1. வாழி நெஞ்சமே சென்றிடே னின்றிதோர் வார்த்தை யெற் குறைசெய்வாய், கீழி யாமியற் றுயர்தவத் தீவ்வுடல் கிடைத்ததன் றெழுமற்றீ, தூழி காலமிங் கிருக்குமோ நீயுமோர்ந் துளையெனி னுளபொழ்தே, சூழ மேழ்பவந் துடைத்தல்செய் யாயிதேன் றெழுதரன் னுணைத்தாளே.

இதன் பதப் பொருள்:—

வாழி - (பகைவனாற் காரியங் கொள்ளோன் அவனைத் தனது வயம் ஆக்குதற் பொருட்டு அவனுக்கு இனிமை கூறுதல் போல நீ) வாழ்க் கடவாய், நெஞ்சமே - மனமே (என்று விவேகம் கூற,

அதற்கு, எண்ணில் காலம் உடலும் உயிரும் போலும், சேதும்
 கீறும் போலும், உம்மோடு பிரி வின்றி யிருந்த என்னை, இப் போது
 பிரித்து வின்று நீர் கோத்திரம் பண்ணியது என்னை என்று மநம்
 கேட்ப), சென்றிடேல் - (அதற்கு, நீ ஒரு கணப் போதாயினும்
 நில்லாது விஷயங்களிற் செல்லாவின்றினை அங்ஙனம்) செல்லாது,
 வின்று - நின்று, இது - இஃது, ஒர் - ஒரு, வார்த்தை - சொல்,
 ஏற்கு - ஏனக்கு, உரை செய்வாய் - சொல்லுக (என்று விவேகம்
 கூற, அதற்கு, யான் சொல்ல வேண்டிய சொல் என்னை உளது?
 நீர் சொல்லுக யான் கேட்கின்றேன் என்று மநம் கூற), கீழ் -
 (அதற்கு,) கீழ் (ப் போன அகந்த ஜநகங்களில்), யாம் - யாம்,
 இயற்று - செய்திராவின்ற, உயர் - மே லான, தவத்து - தபோ
 (பலத்தினால்), அன்றோ - அன்றோ, இவ் - இந்த, உடல் -
 (கிடைத்தற்கு அரி தாகிய மானுட) தேகம், கிடைத்தது-கிட்டியது
 (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, ஈது உண்மை யாம் என்று மநம்
 சம்மதிப்ப, அதற்கு, அங்ஙனம் அரி தாய தேகத்தைப் பெற்றும்,
 சிக்கிரத்திலே திரு வடியை அடைதற்கு வ்து பண்ணுமல் வீணை
 கழிப்பது என்னை? என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இந்த தேகம்
 பெற்ற நாம் இனித் திரு வடியை அடையாது விடுவோமோ? நீர்
 சிக்கிரம் பண்ணியது என்னை? சில நாள்களின் பின்னர் அதனை
 அடைருதும் என்று மநம் கூற, அதற்கு), ஈது - இத் தேகம்,
 ஊழி - கற்ப, காலம் - காலம், இங்கு - இவ்விடத்து,
 இருக்குமோ - இருப்பதோ? (இதற்கு அளவு கூறிய தூ ருண்டு
 களுள் இடை இடையே கணந் தோதும் அபித்தியம் இருத்தலின்,
 எந்தக் கணம் இருக்குமோ, எந்தக் கணம் போமோ, தெரியாது
 என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அங்ஙனம் அபித்திய மாம் எனின்,
 இதனை, யொழித்து இனி வரும் காயத்து அத் திரு வடியை
 அடைருதும் என்று மநம் கூற, அதற்கு, இனி ஒரு காயத்தின்கண்
 அதனை அடைருதும் என்னின், “பெறுதற் கரிய பிறவி” என்றும்,
 சில நாள்களின் பின்னர் அடைருதும் என்னின், “அறிதற் கரிய

அவதி என்றும், விவேகம் கூற, அதற்கு, சி இவ்வாய் கூறியது உண்மை என்று மனம் சம்மதிப்ப, அதற்கு, தீர்த்தச் காயம் கிடைத்தற் கரிது என்பதையும், இதலது நீயாவாய் மீனாயும், நீயும் - நீயும், ஓர்த்துளை - (விசாரித்த) அருந்தனை, எனின் - ஆயின், உள - (இக் காயம்) இருக்கும், போழ்கே - போழே, அரன் - சிவனது, துணை - உபய, தான் - பகங்களைபும், தொழுது - வணங்கி, குழும் - (எம்மை) வளைந்து கொள்ளாநின்ற, ஏழ் - ஏழு வகை, பவம் - பிறவிகளையும், துடைதகல் - நீக்கிக் கொள்ளுதல், செய்யாய் - செய்கின்ற யிலை, தீத - தீர்த்த, என் - என்னை (நின் கருத்து இருக்கது என்று விவேகர் கூறிற்று.) என்ற.

இலக்கணக் குறிப்பு :-

வாழி - வியங்கோள் வீனை முற்று. நெஞ்சமே - வீனை. சென்றிடேல் - எதிர் மறை முன் நிலை யேவல் வீனை முற்று வீனை யெச்ச மாய், அவ் வெச்சப் பொருள் தந்து நின்றது. சீழ் - (மேல்) என்பது எதிர் காலம் குறிப்பது போல் இறந்த காலம் குறிக்கும் ஓர் இடைச் சொல். அது ஈண்டுக் கழிந்த செம்மங்களைக் குறித்த நின்றது. அன்று, ஒமற்று - அசை நிலைகள். ஈது - நீண்ட சுட்டி. இருக்குமோ, ஒ - எதிர் மறை. நீயும் - உம் - இறந்த, க கழி இயது. ஓர்த்துளை - முன் நிலைத் தெரி நிலை வீனை முற்று. அது இங்கு வீனை யெச்ச மாயிற்று. போழ்தே - பொழுது என்னும் காலப் பெயரின் விகாரம். ஏ - பிரி நிலையும் தோற்றமு மாம். செய்யாய் - முன் நிலை எதிர் மறை வீனை முற்று. என் - என்ன - என்னும் வினா வீனைக் குறிப்பு முற்றின் விகாரம். தாளே - ஏ - ஈந் நசை.

(சித-ரை) வாழி நெஞ்சமே என்பது, - பகைவனாற் கார்யங் கொள்வோன் அவனைத் தனது வய மாக்குதற் பொருட்டு அவனுக்கு இனிமை கூறுதல் போல், நீ வாழக் கடவாய் நெஞ்சமே என்று விவேகன் கூற, அதற்கு எண்ணில் காலம் உடனு முயிரும் போலும்,

செறா கீரும் லோலும், உம்மோடு, பிரி வின்றி யிருந்த என்னை இப்
பொது பிரித் து நின்ற கீர் தோத்திரம் பண்ணியது என்னை? என்று
மனங் கேட்டப,

சென்றிடே னின் தோர் வார்த்தை யெற் குரை செய்வாய்
எ-து,—அதற்கு கீ தூர் கணம்போ தாயினும் நில்லாது விஷயங்களிற்
செல்லாநின்றனை, அங்கனஞ் செல்லாது நின்று இஃ தோர் சொல்
னைக்குச் சொல்லுக என்று விவேகங் கூற, அதற் கியான் சொல்ல
வேண்டிய சொல் என்னை யா? கீர் சொல்லுக யான் கேட்கின்
தென் என்று மனங் கூற,

கீ துயா மயர் றயர் தவத் திவ் ஷடல் கிடைத்த தன்றோ
எ-து,—அதற்குக் கீழ்ப் போன அந்த சநகங்களில் யாஞ் செய்திரா
நின்ற மேலான தபோ பலத்தினு லன்றோ இந்த அரி தாகிய
மாஹுட தேகம் கிடைத்தது என்று விவேகங் கூற, அதற்கு ஈ
தண்ணையா மென்று மஞ்ஞ சம்மதிப்ப, அதற்கு அங்கனம் அரி தாகக்
கிடைத்த தேகத்தைப் பெற்றும் சீக்கிரத்திலே திரு வடியை
அடைதற்கு ஏது பண்ணுமல் வீணா கழிப்பது என்னை? என்று
விவேகங் கூற, அதற்கு இந்தத் தேகம் பெற்ற நாம் இனித் திரு
வடியை அடையாது விடுகின்றோமோ, கீர் சீக்கிரம் பண்ணியது
என்னை? சில நாள்களின் மின்னா அதனை அடைகுது மென்று
மனங் கூற,

மற்றி னுழி கால மிக் கிருக்குமோ எ-து,—அதற்கு இத்
தேகம் நற்ப காலம் இவ் விடத்து இருப்பதோ? இதற்கு அளவு
கூறிய து ருண்டுகளுள் இடை யிடையே கணந் தோறும் அரித்திய
யிருத்தலின் எந்தக் கணம் இருக்குமோ எந்தக் கணம் போமோ
தெரியா தென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அங்கனம் அரித்திய மா
மெனின், இதனை யொழித்து இனி வரும் காயத்து அந்தத் திரு
வடியை அடைகுது மென்று மனங் கூற, அதற்கு இனி யோர்
காயத்தின்கண் அதனை அடைகுது மென்னிற் பெறுதற் கரிய

பிறவி யென்றும், சில நாள்களின் மின்னார் அடைகுது மென்னின், அறிதற் கரிய ஆதி யென்றும், விவேகம் கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனம் கூறியது உண்மை யென்ற மதஞ் சம்மதிப்ப,

நீயு மோர்த்துழா யெனின் எ-து,—அதற்கு இந்தக் காயங் கிடைத்தற்கு அரி தென்பகையும், இதனது நிலையாமையினையும், நீயும் விசாரித்த அறிந்தனை மாயின்,

உடன டோழ்ந்தே குழு மேழ் பவந் துடைத்தல் செய்யாயி தென் றொழு தான் துணைத் தாளே எ-து,—இக் காய மிருக்கும் போதே சிவனது உபய பாதங்களையும் தொழுது எம்மை வளைந்துகொள்ளா நின்ற எழு வகைப் பிறவிகளையும் நீக்கிக்கொள்ளுதல் செய்யாய், இது என்னை நீர் சுருக் திருக்க சேர்ந்த விவேகம் கூறிற்று, எ-து. மற்ற நென்பது அசை நிலை.

“உயர்தவத் திவ்வுடல் கிடைத்த” தென்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். “எறியங் கடலி னுகத்தொனையி லாமைக் கழுத்தப் புகுவதுபோற், பொறிவெம் பிறவி யகேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்பிரந்து, முறியும் பிறவிப் பயனிலதும் மோக மமையுஞ் செம்தொழிலாற், செறிவ தென்னே யிவற்றாலே திகங்க ளெல்லாஞ் சென்றிடுமால்.” (6 இதோபகேசம் 9), “ஊழி கால மிங் கிருக்குமோ” வென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு.”, (34-9). “பெறுதற் கரிய பிறவிக்கும் அறி தற்கரிய வவதிக்கும்” உதாரணம்: ஆறந்தத் திரட்டு. “பெறுதற் கரிய பிறப்பீ திதன்போக், கறிதற் கரிய வவதி-பிற்தொன்றை, நாடு தற்கு நோமுண்டோ நன்னெஞ்சே முத்திரெறி, கூடுதற் கல்லாதரு நித்து.” மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (1)

[இங்ஙனம் நீர் கூறியது உண்மையாகலின், இனித் தீரு வடிவைய அடையக் கடவம் என்று மதம் சம்மதிப்ப, விவேகம் மேற் கூறுகின்றது.]

2. தானே யேதர மறிகிலா தேமக்கேளி தருசிவப் பிரகாசற், காளி யாமேனத் திரிந்தவன் பணிபுரிந் தரியவீ டடைசில்லாய், கேளை யோமனை யாதிய வளற்றிலே கிடந் துழைத் தனைநெஞ்சே. நானே யோலையும் தூதரும் வரினிவர் துணைகொலோ நவில்வாயே.

(ப-ரை) தானே — (சுரர் முக வாகத் தாவரம் ஈ. முகச் சொல்லப் படாவின்ற எழு வகைப் பிறவித் துன்பங்களையும், துடைத்தல் செய்வும் அரிய) திரு வடிகளை, தாம்—(கொடுத்தற்குப் பக்குவன் என்றும், அபக்குவன் என்றும்,) தருதி, அடிகிலாது — பாராது, எமக்கு — (அருமைப் படுத்தாது) நாமக்கு, எனி — எனிதிலே, தரு — தந்த, சிவப்பிரகாசற்கு — சிவப்பிரகாசன் என்னும் நாமத்தை புடைய ஆசாரியாருக்கு, ஆன் — (அவரது) அடிமை, யாம் — நாம், என — என்று (யாவரும் கூற), திரிந்து — (அவரது திரு ஞாத் திற்குப் பாங்காக) கடந்துகொண்டு, பணி— (ஏவல் பணிவிடைகளை, புரிந்து — செய்து, அரிய — (அபக்குவர் அடைசற்கு) அரிய, வீடு — வீட்டினை, அடைசில்லாய் — அடைந்தாயில்லை, ஐயோ— ஐயோ, கேள் — (ஈ) கேட்பா யாக, மனை—பெண்டிர், ஆதிய — முதலிய, அனத்தில் — (குடும்பச்) சேற்றின்கண், கிடந்து — வீழ்த்து கிடந்து (சிலையா யிருந்து), உழைத்தனை — வீருந்தினை, நெஞ்சே — நெச்சமே (ஈ என்ன காரியம் செய்து கொண்டாய்), நானே — (இனி) நானேக்கு, தூதரும் — (இயம்) தூதரும், ஓலையும் — (மாணச்) சீட்டும், வரின் — வரும் காலத்து, இவர் — இந்த (ப் பெண்டிர் ஆதிய) சீவர்கள், துணைகொலோ — துணை யாவரோ?, நவில் வாய்—கூறுவா யாக (என்று விவேகப் கூறிற்று.)

எ—று. 2

(இ-பு) தானேயே - ஏ - பிரிவினையும், தோற்றமு மாம். (என்னை? அபக்குவிகளுக்குக் கொடுக்கத் தக்கவற்றைப் பிரித்தலானும், பக்குவிகளுக்குக் குரிய அதனையே எனத் தெளிவுபடுத்தலானும் என்க).

எளி—‘எளி சாக்’ எவ்ஹுங் குறிப்பு வினை யெச்சத்தின் விகாரம். ஆள்+மாட் = ஆளிமாட்—இ—சாரியம். என—சொல் வெச்சம்; கூற என்னுஞ் சொற் கொண்டது. அடைகில்லாம்—முன் னிலை எதிர் மறை வினை முற்று. கு—சாரியம். இல்—எதிர் மறை யிடை நிலை. ஐயோ—இரக்கக் குறி. சேற்றிலே—ஏ—அரசு நிலை. உழைத்தனை—முன் னிலைக் கொரி நிலை வினை முற்று. நெஞ்சே—வினி. ஒலையும், தாதரும்—உம்—இரண்டு எண்ணுப் பொருளான. கொ லோ—கொல்—அரசு நிலை. ஒ—வினா. நவில்வாயே—ஏ—ஈற்றாகச்.

(சீத-ஸா) தாமாயே தாமதிகிலாது எ-து,—சுரர் முத லாகத் தாவா ஸீருசர் சொல்லட்டாடென்ற எழு வகைப் பிறவித் துன்பங் களையும் தவடக்கல் செட்டும் அரிய திருவடிகளைக் கொடுத்தற்குப் பக்குவ னென்றும், அபக்குவ னென்றும், பாராது,

எமக் கொளி தரு சிவப்பிரகாசற்கு எ-து,—அருமைப் படுத்தாது எமக்கு எனிடிலே தந்த சிவப்பிரகாச ரென்னு நாமதேயத்தை புடைய ஆசாரியருக்கு,

ஆ ளியா மெனத் திரிந் தவன் பணிபுரிந் தரியவீ டடையில் லாய் எ-து,—அவர தடிமை யா மென் றியாவருங் கூற அவரது திரு ஷுனத்திற்குப் பாங்காக நடந்தகொண்டு அவரது ஏவற் பணி விடைகளைச் செய்து யாவருக்கும் அரிய வீட்டினை அடைந்தா யில்லை,

கேளையோ எ-து, ஐயோ நீ கேட்பா யாக,

மனை யாதிய வளற்றிலே கிடந் துழைத்தனை நெஞ்சே எ-து,— பெண்டிர் முதலிய குடும்பச் சேற்றின்கண் வீழ்ந்து உழைத்துக் கொண்டனை நெஞ்சமே நீ யென்ன காரியஞ் செய்துகொண்டாய்,

நானோ யோலையுந் தாதரும் வரி னிலர் துணைகொலோ நவில்
வாயே எ-து.— இனி நானோக்கு இயமனது தாதரும், ஒலையும், வருங்
காலத்து இந்தப் பெண்ட ராதிய சேவர்கள் துணையாவரோ வென்று
விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

மிகுத்த சேற்றில் விழுந்தோன் கிடந்து உழைத்தல் போல்,
மிகுத்த செல்வம் பெற்றோனுக்கும் அதன் மூழ்கி மயங்கி மறுமை
குறிக்கக் கூடாமையில், கிடக் கடித்துக்கினை யென்று கூறப்பட்டது.
“நானியே தாமனிகிலாத” என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான
வாசிட்டம். “இயற்கைகுணஞ் சோதித்த முன்னே பின்னே
யாவையுமாம் பிரமம் யென்னல் வேண்டும், வியப்புறவா கையிலுழல்
வாங்க் கிவ்வா ரோதின் மீளாத தீநாகில் வீழ்த்த தாகுந், தியக்
குறியோ கத்தாசை தீர்த்த புந்தி தெளிந்தவுணைப் போல்வாங்க்கே
திகழத் தோன்று, மயக்கமற வுணர்த்தவல்ல குருவைக் கிட்டா
வருத்தியுத்தன் பிறப்பனுக்கு மகனு மான்கே.” (4-4-12), “பணிபுரிந்
தரிய வீடடைகில்லாய்” என்பதற்கு உதாரணம்: வீராகமம்.
“அடுத்ததின் றுன்மை யாந்மா வாகுமென் றறிந்து நல்லோர்,
கடித்திடுஞ் சமய வாத நற்றவஞ் செபந்தி யாநம், படிற்றுல
கியற்கை யாலும் பாகதி விலக்கா மென்றே, விடுத்தருட் குரவன்
பாத மேவிமெய்ய் பணிசெய் வாரே.”, “மனை யாதிய வளற்றிலே
கிடத்துழைத்தனை” என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம்.
“தாத்தா மிகுமென்னிற் றனையாகு மப்பாசந் தீர்த்துக்
கொண்டா, வாதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவிலா ராசை
விஞ்சிக், கூரிதையா மப்போகத் துழன்றுமுக்குங் கொடுந்துயரைக்
குறித்த போதே, தீராதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள் தாய்ச்சித்தந்
தெளிய மன்றே.” (4-4-44) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (2)

[தீர் கூறியது உன்மை, திரு வடியே-துணை, மனைவி யாதிய
சீவர்கள் துணையவர். ஜாலல், இவர்களை விடுத்தாந் பரிதவிப்
பர் எனப்படும், இவரை வைத்துப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரு துணை

விஷய எளிபதும், துறித்து இவ்வோநிற் கூடி நீயெய்தி என்று
மாரி கூற, அதற்கு, மொற் கூறுகின்றது.]

3. நவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொடுத்துணை நாமல
திலையென்றே. கவலை யுற்றரன் றுண்மறந் தனையுனைக்
காலனார் கொடுபோயிற், குவல யத்தடைந் திவரைநா
டெர்றும்புரந் திவேவையோ சூறிக்குங்காற், சவலை நெஞ்சமே
சிவனலா துயிர்க்குயிர் தானுமோர் துணையாமே.

(ப-ரை) நவிலின்—சொல்லும்டத்து, இம் மனை—தீப் பெண்மன்,
மக்களுக்கு—புத்திரர் (முசலிகியார்)க்கு, ஒரு—ஒப்பற்ற. துணை—
ஆதரவு, நாம்—யாம், அவது—உன், இலை — (வேறு) இன்று,
என்—என் (சுருதி), கவலை—விசாரம், உற்ற—அடைந்து,
தான்—சொன்னது, தான்—திரு வடிவைய, மறந்தனை—மறந்தாய்
(ஆகலின், திரு அடியே துணை என்றும், மனைவி ஆதிய சேவர்கள்
துணை அவர் என்றும், நீ முன் கூறியவற்றிற்கு ஏது என்னை என்று
விவேகம் கேட்பு, அதற்கு, இந்த மனைவி யாதிய சேவர்களை யாவர்
காப்பர் என விடுப்பேன் என்று மகம் கூற), உனை—உன்னை,
காலனார்—யமன், கொடு—கொண்டு, போயின்—போய்டத்து,
குவலயத்த — (மீண்டு இப்) பூமிக்கண், அடைந்த — வந்த,
இவரை — இச் சேவர்களை, நான் தோறும் — எக் காலத்தும்,
புரந்திடுவையோ—காப்பையோ? (அஃ தன்றி, ஒரு கணப் போதாயி
னும் வந்த, இவரை “நீர் நன்று இருக்கின்றீரோ” என்று கேட்கத்
தான் கூடுமோ என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அவரை யான்
இருக்கும் அள வாயினும் காக்குவல் என்று மகம் கூற, அதற்கு, நீ
இருக்கும் போ தாயினும் கிருபர் முதலாயினோர் உன்னைக் கொண்டு
போயினார் ஆயினும், அன்றி, அவரைக் கொண்டு போயினார்
துயினும், அப் போது உன்னை காக்கப்பட்டார் யாவர்? என்று
விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது உண்மை என்று மகம்
சமீபிப்ப), குறிக்குங்கால் — (உண்மை யாகப்) பார்க்கும்போது,

சுவலை — டேதவம் புடைய, நெஞ்சமே — மனமே, உயிர்க்கு — சீவர்களுக்கு, சிவன் — சிவனே, அவாத — (துணை) அன்றி, உயிர் — (சீவர்களுக்குச்) சீவர்கள், ஒர் — ஒப் பற்ற, துணை ஆமே — துணை ஆவரோ? (என்ற விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-து.

(இ-பு) அவத, இலை, உனை, கொடு-இவை இடைக் குறைகள். என்றே-ஏ — அசை சிலை. நாடொறும் — தொறும் — காலப் பன்மைப் பொருளில் வந்த ஒ ரிடைச் சொல். புரந்திடுவையோ — முன் னிலைத் தெரி கிலை வினை முற்று. இடு-பகுதிப் பொருள் விருதி. ஒ-எதிர் மறைப் பொருளது. குறிக்குங் கால்-கால்- 'காலம்' என்பதன் விகாரம். நெஞ்சமே-விளி. உயிர் தானும் — தான்-அசை சிலை. உம்-இழிவு சிறப்பு. துணையாமே-ஏ-வினா, நண்டு எதிர் மறைப் பொருள்பட நின்றது.

(சித-ஊ) கவிவி னிம் மனை மக்களுக் கொரு துணை நாமல் திலை யென்றே கவிலையுற் றான் ருண் மறந்தனை எ-து,—சொல்லு மிடத்தப் பெண்டிர் புத்திரர் முதலியோர்க்கு ஒப் பற்ற துணை நா மன் றி யேறு இன் றென்று சிவனது திரு வடிபை மறந்தனை யாக வின், திரு வடிபை துணை யென்றும் மனைவி யாதிய சீவர்கள் துணை யை ரென்றும், நீ முன் கூறியவற்றிற்கு ஏது வென்னை யென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு இந்த மனைவி யாதிய சீவர்களை யாவர் காப்ப ரென விடுப்பே னென்று மனங் கூற,

உணைக் காவலுள் கொடு போயில் குவலயத் தடைந் திவரை கா டொறும் புரந்திடுவையோ எ-து,—உன்னை யமன் கொண்டு போயிடத்த மீண்டு இப் பூமிக்கண் வந்து இச்சீவர்களை எக் காலத்தும் காப்பையோ, அஃ தன்றி ஒரு கணப் போதாயினுழ் வந்து இவரை கீர் கன் றிருக்கிறீரோ வென்று கேட்கத் தான் கூறுமோ வென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அவரை யான் இருக்கு மனவாயினுங் கரக்குவ வென்று மனங் கூற, அதற்கு நீ யிருக்கும்

போகாயினும் நீருபர் முகலாயினும் உன்னைக் கொண்டுபோயினு
ராயினும், அல்லது, அவரைச் கொண்டு போயினு ராயினும், அந்
போது உன்னும் காக்கப்பட்டார் யாகு சென்று விவேகந் கூற,
அதற்கு நீர் கூறியது உண்மை வென்று மனஞ் சம்பதிப்பி.

குறிக்குங்காற் சதலை நெஞ்சமே சில னாலா துயிர்க் குயிர்
சாணு மோர் துணையாமே எ-து,—உண்மை யாகப் பார்ச்சுமடத்துப்
பட்சமை யுடைய நெஞ்சமே சீவர்களுக்குச் சிலனே துணை யன்றிச்
சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் துணையாகிரோ வென்று விவேகந் கூறிற்று,
எ-து.

“இயற்பெயர் முன்ன ஈனாக் கிளவி, பலர்க்குந் தெழுத்தினீ
யினையொடு முடிசே.” என்பதனும் நாலு எனென்னு மியற் பெயர்
முன்னு ள் சொன்பது உந்தது. “நல்லிம்மனை” மக்களுக் கொழு
துணை” யென்பதற்கு உதாரணம்: ஆநந்தத் திரட்டு. “உடலை
யொண்பொரு ளினைபுல கியல்வினை புயர்குல நெறிதன்னை,
யடையு மைந்தர்தாய் தந்தைநன் மனைபென வறைதரு மவர்
தம்மை, விடல் கந்திறை கழலினை மேவிய விமலர்கங் களை
யெல்லா, முடைய நன்குறு மொழிமறை முனிவர்க ளுரைப்பாரச்
தர்களுன்றே.” “சிவவலா துயிர்க்குயி” சொன்பதற்கு உதாரணம்:
திரு வருட் பயன். “அகா லுயிர்போ வறிவாகி யெங்கு, நிகர் லிறை
நிற்கு நிறைந்து.” (1) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (3)

[நீர் இங்ஙனம் கூறியது உண்மை. இவ்நீ துணை ஆவது
யாது? பகை ஆவது யாது? மனைவி ஆதிய சீவர்கள் வந்த
ஆறு எங்ஙனம்? நீர் கூறுக என்று மனம் கேட்ட, அதற்கு, மேற்
கூறுகின்றது.]

4. துணைய தாயெமைத் தொடர்தரு தொடர்பான்
ஞெல்கழ றுணையல்லா, துணைவு செய்து மிகலதஞ் ஞாந

மென் றுள்ளவா றுணராய்மந், துணையி னெஞ்சமே பகையிவ
குறவிவ ரெனவினை வழியேவந், துணைவ சீவரை யுனிமுநி
வாதிய வடுத்தெனைக் கெடுத்தாயே.

(பத உரை) துணையது ஆய் - (சிருட்டி தொடங்கி
வீடு அடைவிக்கும் அளவும்) துணையாகி, எமை-எம்மை, தொடர்
தரு-விட்டு நீங்காதிருக்கின்ற, தொடர்பு-(உயிர்க்கு) உற வாகிய,
அரள்-சீவனது, தொல்-தொன்மை யாய், கழல் - பாதங்களே,
துணை - துணை (என்றும்), அல்லாது - (அஃது) அன்றி, உள் -
உள்ளத்தை, ஐவடி-மெலிவு, செய்து-செய்து, அடும்-நாசம் பண்ணு
கின்ற, இகலது-பகையாவது, அஞ்ஞாதம்-அஞ்ஞாதமாம், என்று-
என்றும், உள்ள-உள்ள, ஆறு-படியே, உணராய்-அறிந்தனையிலை,
துணை இவ் - (இழிவினாலு உணக்கு வேறு) ஒப்பு இன்றிய,
கெஞ்சமே - மரமே, வினை - (இரு) வினையின், வழி - வழியாய்,
வந்து-வந்து, அணைவ-பொருத்திய, சீவரை - சீவர்களை, இவர் -
இவர், பகை-பகைவர், இவர்-இவர், உறவு-உறவர், என-எனவும்,
உனி-கருதி, முறிவு-(பகை என்று) வெகுளியும், ஆதிய (உறவு
என்று) விடைவும், அடுத்து-அடைந்து, எனை - (உன்னோடு கூடிய)
என்றையும், கெடுத்தாய்-கெடுத்தாய் (நீ என்று விவேகம் கூறிற்று.)
உ-று.

(இ-உ) துணையதாய், இகலது-அது இரண்டும் பகுதிப் பொருள்
விருதிகள். எமை, உனி, எனை - இவை இடைக் குறைகள்.
உள்-உளம் என்பதன் கடைக்குறை. தொடர் தரு-தரு துணை வினை.
உணராய் - எதிர் மறை வினை விற்று. மற்று - பிரிது என்னும்
பொருளது. கெஞ்சமே - வீளி. வினை வழியே - ஏ - தேற்றம்
அவை எனினு மாம். எனை - என்பத வீற்றில் இறங்கது தழீஇய
ஏச்சு அம்மை தொக்கது. கெடுத்தாயே - ஏ - ஈற்றசை.

(சிந்தனை) துணையதா யெமைத் தொடர்தரு தொடர் பான்
ஞெஞ் கழ துணை எ-து, சிருட்டி தொடங்கி வீ டடைவிக்கு மளவும்

தூணை யாகி எம்மை விட்டு நீங்காதிருக்கின்ற உயிர்க்கு உற வாகிய சிவனது சொன்னாய் பாடுக்கென் தூணை யென்றும்,

அல்லா தூணைவு செய்தடு மகள் சஞ்ஞாந மென் னுள்ள வா துணராய் எ-து,—அஃ சன்றி உள்ளக்கை மெல்லு செய்து நாசம் உண்ணுநின்ற பரக மாயது அஞ்ஞாந மென்றும் உள்நாடியே யறிந்தனை யல்லே,

தூணை நெஞ்சமே எ-து,—இழிவினா லுனக்கு வேறு ஒப்பு இன்றிய நெஞ்சமே,

பகையிவ ருநலிக றென வினை உழியே வந் தணைவ சீவரை யுள் எ-து,—திரு வினையிள் உழிய ராய் வந்து பொருந்திய சீவர்களை தவர் டனக்க றெனவுத் தீவர் உறவ ரெனவுங் கருதி,

முன் வாதிய வடுத் தெனைக் கெடுத்தாயே எ-து,—பகை பென்று வெகுளியும், உற வென்று விழையும் அடைந்து, உன்றோடு கூடிய என்னியுங் கெடுத்தாய் நீ யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

ஆணவத்தால் மறைப் புண்டு கிடந்த ஷுயிரைச் சிவன் தனது காருணியத்தினால் எடுத்து மாயைக்கண்ணே தது வாதினைக் கொடுத்த முன்னர் விடய ஞானத்தை வினக்கிப் பின்னர்ச் சுருதி குரு சுவாதபவங்களினால் சொரூப ஞானத்தை வினக்கி ஆனந்தா தபவத்தைக் கொடுத்தவின், உயிர்க்கு உறவு சிவ நென்றும், உயிரினது இரண்டு ஞானத்தையும் அநாதியே மறைத்து வீ டனடய மனவும் துன்பத்தைச் செய்தவின், ஆணவும் உயிர்க்குப் பகை யென்றும், நல் வினை அதுபவிக்குமிடத்துப் பகைவரும் உற வராக லாலும், நீ வினை அதுபவிக்குமிடத்து மனைவி யாதி புறவரோ பகைவராய்த் தேக நாசஞ் செய்தலினாலும், இச் சிவர்கள் வினை வழியராய் வந்தவ ரன்றிப் பகைவரும் உறவரும் அடி நென்றும்

கூறப்பட்டது. மற்றென்பது அசை நிலை. “பனகம்வ குறவில” என்பதற்கு உதாரணம்: சிவ போக சாரம். “ஆர்பெரிய சார்சிறிய சாருறவ சார்பகைவர், சீர்பெரிய சாரந்த சிற்சொருபர் - பேர்பெரிய, கொக்கெங்குந் தாமரையி ருந்துசட சித்தனைத்து, மங்கங்க யத்துவதா னல்.” (96) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (4)

[“கேடுத்தாயே” என்று என்னை நீர் வேறுப்பது என்னை? பயசி இவற்றிய உறவைப் பற்றுதலால் என்னை உள? நீர் கூறிய வாயே விடுத்தேன் என்று உறவினை விடுத்துப் பொருளினின்று நத்ய மரத்தைப் பார்த்து விவேகம் மேல் கூறுகின்றது.]

5. கேவே தாம்பொருள் செல்வமே பல்வகைக் சிலேசமற் றதுதன்னை, விவே தேசக மெனவுமோர்ந் திலே முனம் விடுத்துளோர்க் குனைப்போலும், நெடிய யுகம தில்லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யினிப்பற்றற், றடைது மேலர னருளையே பொருளென வருஞ்செல்வ மதுதானே.

(பத உரை) செவ்வது ஆம் - அழிந்த போவது ஆகிய, பொருள் - சொத்து, செல்வமே - (இன்பம் பயக்கும்) ஐசுவரியமோ, பல் வகை - பல வேறு வகைப்பட்ட, சிலேசம் - துன்பம் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, முன்னர் மனைவி ஆகிய உறவுகளை நீர் விடுக்கச் சொன்னபடி விடுத்தேன். இப் போது இந்தப் பொருளை யாயினும் அருந்தலைக் குறித்த வைத்துக் கொண்டு தவத்தினைப் பண்ணுவல் என்றால், இதனையும், நாசம் என்றும், துன்பம் என்றும் கூறினீர். இனி இன்ப மாவது யாது? என்று மகம் கேட்ப), அது தன்னை - (அதற்கு,) அந்தப் பெர்ருளை, விடுவதே - (அக) விடுவதே, சுகம் - சுகம், எனவுழ் - எனவும், (அதனைப் பிடித்தலே துன்பம் எனவும்), ஓர்ந்திலை - (உண்மை யாக) அறிந்தா யில்லை (ஈ என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, நன்று கூறினீர். இப் பொருளையும் விடுத்து, இரக்கச் சொல்லுகின்றீரோ என்று

மகம் கேட்ப.), முனம் - (அதற்கு,) முன்னர், விடுத்துளோர்க்கு - (பற்றுக்களா புள்ளன யாவும் துன்பம் என்று அறிந்து) துறந் தோர்க்கு, உனை - உன்னை, போலும் - போலும், நெடிய - கூர்ந்த, யுகமது - புத்தி, இல்லையோ - இன்றோ, சொல்லுதி - (நீ) சொல் வாய் (என்று விவேகம் கூற, அதற்குச் சம்மதித்து, இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கு மேலாய பொருள் யாது? என்று மகம் கேட்ப.), நெஞ்சமே - நெஞ்சமே, இனி - இனி, பற்று - (இப் பொருளின் மேல் வைத்த) பற்றின், அற்று - நீங்கி, மேல் - மேலாய, அன் - சிவனது, அருளையே - அருளையே, பொருள் - பொருள், என - என, அடைதும் - அடைவோம், அது தானே - (அதனை அடைந்தால்) அங் வருள் தானே, அரும் - அரிய, செல்வம் - செல்வமும் (எமக்கு என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏறு.

(தி-பு) செல்வமே - ஏ வினுவாய் எதிர் மறைப் பொருள்பட நின் றது. பல்-யல என்பதன் விகாரம். மற்று - அசை நிலை. அது தன்னை- தன் - சாரியை. விடுவதே - ஏ - தேற்றம். எனவும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். ஓர்ந்திலை - முன்னிலை எதிர் மறை வினை முற்று. முனம், உனை - இரண்டும் இடைக் குறைகள். விடுத்துளேன் - வினையா லீனையும் பெயர். யுகமது - அது - பகுதிப் பொருள் விருதி. இல்லையோ - ஒ - வினா. சொல்லுதி - முன் னிலை யேவல் முற்று. நெஞ்சமே - விளி. இனி - எதிர் காலங் காட்டு மீடைச் சொல். அடைதும் - உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை வினை முற்று. மே லான் - பண்புத் தொகை. அருளையே - ஏ - பிரிநிலையும், தேற்றமு மாம். 'என' என்னும் வினை யெச்சம், 'அடைதும்' என்னும் முற்றுக் கொண்டது. அருஞ் செல்வம் இது னீற்றில் பெருமை யாதியவற்றைக் குறிக்கும் எதிரது தழீஇய எச்ச வும் மை தொக்கது. அது தானே - தான் - அசை நிலை. ஏ - ஈற் றசை.

(சித-ரை) கெடுவ தாம் பொருள் செல்வமே பல் வகைக் கிணைம் ஏ-து;—அழிந்து போவ தாகிய பொருள் செல்வமே பல்

வேறு உணகப்பட்ட துன்ப மென்று விவேகக் கூற, அதற்கு முன்னர், மனைவி யாழிய உறவுகளை நீர் விடுக்கச் சொன்னபடி விடுத்தேன், இப் போது இந்தப் பொருளை யாயினும் அருந்துதலைக் குறித்த வைத்துக் கொண்டு தவத்தினைப் பண்ணுவ லென்றால் இதனையும் காச மென்றும், துன்ப மென்றும் கூறினீர், இனி இன்ப, மாவது யா தென்று மகங் கேட்ப,

அது தன்னை விடுவதே சுக மெனவு மோர்த்தில எ-து— அதற்கு அந்தப் பொருளைக் கைவிடுவதே சுக மெனவும், அதனைப் பிடித்தலே துன்ப மெனவும், உண்மை யாக அறிந்தா யில்லை நீ யென்று விவேகக் கூற, அதற்கு கன்று கூறினீர் இப் பொருளையும், விடுத்து இரக்கச் சொல்லுகிறீரோ வென்று மகங் கேட்ப,

முனம் விடுத்தனோர்க் குனைப் போலு நெடிய யுகம நிலையோ சொல்லுதி எ-து,—அதற்கு முன்னர்ப் பற்றுக்களா யுள்ளன யாவும் துன்ப மென்று அறிந்து துறந்தோர்க்கு உன்னைப் போலும் கூர்ந்த புத்தி யின்றோ நீ சொல்லுவா யென்று விவேகக் கூற, அதற்குச் சம்மதித்து இங்கனஞ் சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கு மே வாய பொருள் யா தென்று மகங் கேட்ப,

நெஞ்சமே யினிப் பற் றற் றடைது மே லா னருளையே பொரு னென வருஞ் செல்வ மதுதானே எ-து,—நெஞ்சமே! இனி இப் பொருண் மேல் வைத்த பற்றி னீங்கி மே வாய சிவனது அருளையே பொரு னென அடைவோம், அதனை அடைந்தால் அவ் வரு டானே அரிய செல்வமும், எமக் கென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

இப் பொருளால் இவ் விரும்பம் வருதல் போல, அவ் வருளால் அவ் விரும்பம் வருதலின், அருஞ் செல்வ மதுதானே யென்று, உதரப்பட்டது. “இச்சுவமே பல்வகைக் கிலேச” மென்பதற்கு உதாரணம்: கீழி வெண்பா. “இன்னற ரும்பொருளை யீட்டுதலுந்

துன்பமே, பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன. தமிழ்த் தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா, லிழத்தலுந் துன்பமே யாம்.” (46) “விடுவதே சுக” மென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “யாதனில் யாதனி னீங்கியா னோத, வதனி னாதனி னிவன்.” (35-1) “அருஞ் செல்வமதுதானே” என்பதற்கு உதாரணம்: சம்பந்தர் திருக் கடைக் காப்பு. “செல்வ நெடு மாடஞ் சென்று சேனோங்கிச், செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர் கின்ற, செல்வர் வாழ்தில்லைச் சிற்றும் பலமேய, செல்வன் கழலேத் தஞ் செல்வஞ் செல்வமே.” (கோயில் 5) மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (5)

[இங்ஙனம் கூறிய ஏதுவிறல், பொருள் துணிபம் எகிறு விடுதற்குக் கண்ட கருத்தை விழைகின்ற மதந்தைப் பார்த்து மேற் கூறுகின்றது.]

6. தானே குழமண் ணுலகையாண் டழிபவர் தங்கள் வாழ் வினிதேன்றே, நீநி னைத்தியோ நெஞ்சமே யெஞ்சுறு கிமலஞா நமதுற்றால், வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்கு மெய் வாழ்வுகாண் டலும்விண்முற், போன நாட்கிரங் கவும் வரு மெனநலோர் புகன்றதோர்ந் திலைகாணே.

(பத உரை) தானே — (இதா கச தூக பதாதிக ளாகிய நால் வகைச்) சேனையும், குழ — (தம்மைச்) குழித்துவா, மண் — (இப்) பூம் யாகிய. உலகை — உலகத்தை, ஆண்டு — (அரசு) ஆண்டு, அழிபவர் தங்கள் — (அவ் வாழ்வோடும்) அழிந்தபோகாநின்ற அரசர்க ளுடைய, வாழ்வு — (பொய்) வாழ்வினை, இனிது — இனிமையு (சது). என்று — என்ப தாக, நீ — நீ, வினைத்தியோ — கருதினை கொல்லோ, நெஞ்சமே — மகிழே (என்று விவேகம் கேட்ப, அதற்கு, நீர் மேற்கூறிய வாதே உறுவையும், பொருளையும் விடுத்தேன். இப் போது இவ் வாசரது செல்வத்தையும், இவரை

பாவரும் வணங்கும், இவாத பெருமையினையும், கண்டு அதிசயித்த
பாத்திரமே யன்றி, வே நிஸிலை. அதற்கு நீர் இச் செல்வமும்,
பெருமைபும், பொய் என்றும், இவற்றை நீ விரும்பாதே என்றும்,
கூறினார். ஆனால், இச் செல்வ பெருமைகளுக்கு மேலாய்,
மெய்ம்மை யாகிய செல்வமும், பெருமைபும், எவை என்று மநம்
கேட்பது, எஞ்சுரு — (அனு வன வாயினும்) குறைவுபடாத,
சிவன — (பரிபூர்ண மாய) சின்மலமா புள்ள, ஞானமது — (சிவ)
ஞானச் செல்வத்தை, உற்றால் — (ஒருவன்) அடைந்தால், தான் —
(அவனது) பாசத்தை, வானும் — வானகத்தோரும், வையமும் —
வையகத்தோரும், வந்து — வந்து, வணங்கும் — வணங்காநிற்பர்கள்
(ஆதலின், மெய்ச் செல்வமும் பெருமைபும் இவை என்று அறிதி),
மெய் — (இஃது அன்றி இஃது) உண்மை, வாழ்வு — வாழ்வின்,
காண்டலும் — கண்டவுடனே, முன் — முன்னர், வீண் — (பொய்
வாழ்வில்) வீணாய், போன — கழிந்த, நாட்டு — காலங்களை,
இரங்கவும் — (கிணத்த இஃ ரெடுங் காலம் இவ் விற்பத்தை விட்டு
இருத்தோம் என்று இரங்குதலும், வரும் — வரும், என — என்று,
கலோர் — ஆப்தர், புகன்றது — (உரைத்த) வாக்கியங்களை,
தூர்திலை — அறிந்திலை (போலும்), காண் — (நீ அவர் வாக்கி
யங்களைப் பார்த்து) அறிவாயாக (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) அழிபவர் தங்கள் - தம் - சாரியை. அழிபவர் -
வினையா விரையும் பெயர். என்றே - ஏ - அசை நிலை. கினைத்தியோ -
ஒ - வினா. கெஞ்சமே - விளி. எஞ்சுரு - 'எஞ்சுராத' என்பதன்
நது கெட்ட எதிர் மறைப் பெய சொச்சம். ஞானமது - அது -
பகுதிப் பொருள் விருதி. வானும் வையமும் - உம் - இரண்டும்
எண்ணும் பொருளான. காண்டலும் - உம் - (கண்ட) உடனே எனக்
கவத் தாம் வின்றி உட னிகழ்ச்சிப் பொருள் தந்து நின்றது.
இரங்கவும் - உம் - இறந்த தழீஇய வெச்சம். கலோர் - குறிப்பு
வினையா விரையும் பெயர். புகன்றது - தெரி நிலை வினையா விரை

யும் பெயர். ஒந்திலை - முன் னிலை எதிர் மறைத் தெரி நிலை
வினை முற்று. காணே - ஏ - ஈற் தகை.

(சித-ரை) தானே சூழ மண் ணுலகை யாண் டறிபர் தங்கள்
வாழ்வீனி தென்றே நீ நினைத்தியோ நெஞ்சமே எ-து,—இத கச
தூக பதாதிக ளாகிய நால்வகைச் சேனையும் தம்மைச் சூழ்ந்து வா
இப் பூ ஆவ கர சாண்டு அவ் வாழ்வோடும் அழிந்துபோகாவின்ற
அரசர்களுடைய பொய் வாழ்வீனை இனிது ஈ தென்று நீ கருதினை
கொல்லோ நெஞ்சமே என்று விவேகம் கேட்ப, அதற்கு நீர் மேற்
கூறிய வாதே உறவையும் பொருளையும் விடுத்தேன், இப் போது
இவ் வாசரது செல்வத்தையும் இவரை யாவரும் வணங்கும் இவரது
பெருமையினைபுக் கண்டு அதிசயித்த மாத் திரமேயன்றி வே றில்லை,
அதற்கு நீர் இச் செல்வமும் பெருமையும் பெர்ய் யென்றும்
இவற்றை நீ விரும்பாதே யென்றுங் கூறினீர், ஆனால் இச் செல்வப்
பெருமைகளுக்கு மே லாய் மெய்மை யாகிய செல்வமும் பெருமை
யும் எவை யென்று மறங் கேட்ப,

எஞ்சுற மிமல் ஞாநம் துற்றல் வானும் வையமும் வந்த
தாள் வணங்கும் எ-து,— அஃது வளாயினுங் குறைவுபடாத பரி
பூரண மாய் நின்மல மா புள்ள சிவ ஞாநச் செல்வத்தை ஒருவன்
அடைந்தால் அவனது பாதத்தை வானகத்தோரும் வையகத்
தோரும் வந்து வணங்காநிற்பார்கள், ஆதலின், மெய்ச் செல்வமும்,
பெருமையும், இவை யென்று அறிதி,

மெய் வாழ்வு காண்டலும் வீண் முற் போன நாட் கிரங்கவும்
வரு மென நலோர் புகன்ற தோர்ந்திலை காணே எ-து,— இஃ
தன்றி இந்த மெய் வாழ்வு கண்டவுடனே முன்னர்ப் பொய் வாழ்
வில் வீ ணாநாக் கழிந்த காலங்களை நினைத்து இந் நெடுங் காலம்
இவ் விற்பத்தை விட்டு இருந்தேடி மென்று இரங்குதலும் வரு
மென்று ஆப்தர் உரைத்த வாக்கியங்களை அறிந் தில்லை போலும், நீ

அவரது வாக்கியங்களைப் பார்த்து அறிவா யாக வென்று விவேகம்
கூறிற்று, ஏ-9.

“தானே குழ மண்ணுலகை யாண்டழிபவர்” என்பதற்கு,
உதாரணம்: நா ஸ்டியார். “யானே யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்
கீழ்ச், சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றேரு-மேனை, வினையுலப்ப
வேறுகி வீழ்வர்தாக் கொண்ட, மனையானை மாற்றார் கொள.” (1-3)
“வானும் வையமும் வந்து தான் வணங்கும்” என்பதற்கு உதாரணம்:
ஞான வாசிட்டம். “மெத்தென்ற சரித்திரத்தி னவர்தம்மை யுல
கெலாம் விரும்புந் தன்மை, கொத்தொன்று வனமங்கிற் குழலிசை
யான் மகிழ்விலக்கின் கூட்டம் போலு, மித்தன்மை யாவருக்கும்
பொதுமையினு லியம்பியதா மிதனின் வேறுச், சத்தென்ற வழி
யிரண்டேழ் பவந்தீர்ப் பவவர்க்கவற்றைச் சாற்றிக் கேண்மோ.”
(5-1-6) “போனநாட் கிரக்கவும் வரும்” என்பதற்கு உதாரணம்:
பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல். “அண்ணறன் வீதி யாசிருப்
பாகு மணிபடையோர், நண்ணெரு நாலொன்ப தாமவ ரேவனு
நண்ணுமிவ்வூர், துண்ணென்ப சிக்கும டைப்பள்ளி யான்சு கழு
மெல்லா, மெண்ணிலி காலம் வமேவி டுத்தன மெண்ணரிதே.”
பொது (27) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (6)

[இங்ஙனம் கூறிய ஏதுவாற் ககப் பற்றை விடுத்தி, இடப்
பற்றைக் கருதிய மந்தைப் பார்த்து மேற் கூறுகின்றது.]

7. காணி மீதேம தீடமிது வெனமனைக் கருதிமண்
ணுகின்றாய், நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுடலிது நமதிட
மலவென்றூற், பேண வும்படு மேயிதற் கிடமதாம் பிருதிவி
நனைநாகப், பூணி னுன்றிருச் சரணமே யுயிர்க்கெலாம்
புகலிட மதுதேரே.

(பத உரை) சுது - இது; எமது - எம் முடைய; காணி -
கிணம், என - எனவும்; இது - இது, இடம் - (எமது) வீடு, என -

எனவும், மனை - மண்ணை, கருதி - (எனது என்று) கருதி, மண்
ஆகின்றது - மண்ணை மடித்து போகின்றது (இங்ஙனம் எண்ணில்
சாலம் மா தொன்றை டா தொன்றை வீ விடத்து கருதினாய், அந்த
அந்த மா மாய்நின்றே இறந்தனை, இங்ஙனம் இறந்தும், இறந்தும், இத்
கூட்டங்களில் மொத்தத்துண்டு இன்னும் பற்றாநின்றாய்), நாண் இலாய்-
(நீ) வெட்கம் இல்லாய் (போலும்), மடம்-பேதமை (நானே நிறைந்த),
கெஞ்சமே - மகமே (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் விடல்
வேண்டும் என்றவற்றை எல்லாம் விடுத்தேன். இனி ஒர் இடம்
ஆயினும் பிடித்துக் கொண்டிருந்து தவத்தைப் பண்ணுவேன்
என்றால், நீர் இவ் விடமும் ஆகாது என்று கூறினீர். இவ் விடம்
வேண்டும் எனப் பிடித்ததனால் குற்றம் என்னை என்று மகம்
கேட்பு), இது உடல் - (வாத பித்த சிலேஷ்டமங்களினால் லாகிய
வியாதிகளுக்கு இடமா புள்ள உடம்பு சடமாகலின், யாம் அறிவாக
லின்) இவ் வுடம்பே, நமது - நமக்கு, இடம் - இடம், அவ -
அன்று, என்றால் - என்றால், இதற்கு - இதனுக்கு, இடமது ஆம் -
இட மாய் உள்ள, பிருதிவிதனை - மண்ணினை, பேணவும் - (இடம்
என்று) பிடிக்கவும், படுமே - தருமோ (நீ சொல்லுதி என்று
விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது உண்மையாம் அறிவுருவ
மாய எமக்கு இடம் ஆவது யாது என்று மகம் கேட்பு), நாகம் -
நாகம் - சர்ப்ப, பூணிஞன் - ஆபாணஞ்சிய சிவனது, திரு சாணமே -
திரு வடிகளே, உயிர்க்கு - உயிர்களுக்கு, எவாம் - எல்லாம், புகல் -
அடைபும், இடம் - இடமாகலின், அது - அச் சாணமே (நமது
இடம் என்று), தேர் - (நீ) அநிதி (என்று விவேகம் கூறிற்று)
என்று.

(இ-பு) நது - நீண்ட சுட்டி. என, மனை, இலாய், அவ,
எவாம் - இவை இடைக் குறைகள். கெஞ்சமே - விளி. பேணவும் -
உம் - எதிர் மறை. படுமே - ஏ - வினா வகையால் எதிர் மறைப்
பொருள் தந்தது. இடமது - அது - பகுதிப் பொருள் விருதி.
பிருதிவிதனை - தன் - சாரியை, பூணிஞன் - குறிப்பு வினாயா வனை

யும் பெயர். சாணமே - ஏ பிரி நிலையும், தேற்றமு நாம். தேரோ - எ - ஈற் றகை.

(சித்-ரை) காணி வீ தெம திட மிது வென மணைக் கருதி மண்ணுகின்றாய் நா ணிலாய் மட நெஞ்சமே எ-து,—இது எமது காணி யெனவும் இது எமது வீடு எனவும் மண்ணை என தென்று கருதி மண்ணாய் மடிந்துபோகின்றாய், இங்ஙனம் எண்ணில் காலம் யா தொன்றை யா தொன்றை நீ விழைந்து கருதியாய், அந்த அந்த மய மாய் சின்றே இறந்தனை, இங்ஙனம் இறந்தும் பிறந்தும் இத் துன்பங்களில் மொத்தாண்டு இன்னும் பற்றுகின்றாய், நீ வெட்க மில்லாய் போனும், பேதமைதானே நிறைந்த நெஞ்சமே என்று விவேகம் கூற, அதற்கு நீர் விடல் வேண்டும். என்றவற்றை யெல்லாம் விடுத்தேன், இனி ஓரிட மாயினும் பிடித்துக்கொண் டிருந்து தவத்தைப் பண்ணுவே நென்றால் நீர் இவ் விடமும் ஆகா தென்று கூறினீர், இவ் விடம் வேண்டு மெனப் பிடித்ததனால் குற்றம் என்னை யென்று மகம் கேட்பு,

உட விது நம திட மல வென்றாற் பேணவும் படுமே யிதற் கிடம தாம் பிருதிவிதனை எ-து,—வாத பித்த சிலேஷ்மங்களினு ளாகிய வியாதிகளுக்கு இடமா யுள்ள உடம்பு சட மாகலின் யாம் அறி வாகலின் இவ் வுடம்பே நமக்கு இடம் அன் - நென்றால் இதனுக்கு இடமா யுள்ள மண்ணினை இட மென்று பிடிக்கவும் தருமோ நீ சொல்லுதி யென்று விவேகம் கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மை யாம், அறி வருவ மாய எமக்கு இட மாவது யா தென்று மகம் கேட்பு,

நாகப்பூணினை நிருச் சாணமே யுயிர்க் கெலாம் புக லிட மது தேரோ எ-து,—சர்ப்பாபாணனாகிய சிவனது திரு வடிகளே உயிர் களுக்கு கெல்லாம் அடைபு மிடமாகலின் அதுவே நமது இட மென்று நீ அறிதி என்று விவேகம் கூறிற்று, எ-து.

இதற்கு உதாரணம்: சிவ தருமோத்தரம். “மண்ணி னுந்
கனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற், பெண்ணினு மகவினும் பெரிய
பேரினுந், துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தாயே, மண்ணினு
மின்புடன் விளங்கி மேலுவார்.” (8-90) திரு வள்ளுவ நாயனார்.
“புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ டுடம்பினுட், சேச்சி ருந்தவு
யிர்க்கு.” (34-10) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (7)

[இங்ஙனம் கூறிய வாற்றல் இடப் பற்றை விடுத்துப்
புகழை விரும்பிய மதத்தினை பார்த்து மேற் கூறுகின்றது.]

8. தேர்கி லாயிவண் புகழ்விழையுந் தனையினித்
தேகம்வே றடைந்தாயேற், சாரு மோவதி லிதிற்புக ழலதுநீ
தானுணர்ந் திவோயோ, பேரி யாதியா மார்கோன்முற் பவத்
திகழ் பெறினுமித் துணைநெஞ்சே, யோரி னேரில்லீ றுதலே
புகழிக முறல்பிறப் பெனவுன்னே.

(பத-உரை) தேர்கிலாய்—(புகழினது உண்மையை நீ நன்
றாக விசாரித்து) அறிந்தாயில்லை, இவன்—இவ்விடத்து, புகழ்—
புகழை, விழைந்தனை—விரும்பாகின்றனை, இனி—(இக் காயத்தை
விட்ட) பின்பு, வேறு தேகம்—வேறு காயத்தை, அடைந்தாயேல்—
அடைந்தாயாகில், இதில்—இதன்கண் (வந்த), புகழ்—புகழானது
அதில்—அதன்கண், சாருமோ—(வந்து) பொருந்துமோ, அவது—
(அஃது அன்றி, முற் பவத்து இன்ன புகழை யுடையான் இவன்
என்று பிறரால் அறிந்து சொல்லத் தான் படுமோ அஃது) அன்றி,
நீ தானும்—நீ தான் (முற் பவத்திலே நற் புகழை யுடையேன்
யான் என்று), உணர்ந்திவோயோ—அறிதியோ (என்று விவேகம்
கேட்ப, அதற்கு, இஃதாயினும் எனக்குத் தெரியாதோ என்று
மகம் கூற), முன்—(அதற்கு, இனி மேல் வரும் பிறப்பு விவகாரம்
கிணக்கு தெரியு மாயின், முன் பிறப்பின் விவகாரமும் கிணக்குத்
தெரியு மாகலின்) முந்திய, பவத்து—பிறப்பின்கண், பேர்—

(எமக்குப்) பேர், யாது - என்ன, யாம் - நாம், ஆர் - யாவர் (எதது விவகாரம் என்னை சொல்லுதி என்று விவேகம் கேட்ப, அதற்கு, மாறு உத்தரம் கூறுதல் இன்றி மனம் சும்மா இருப்ப), இகழ் - (அதற்கு, உனக்கு வெறுப்பாகிய) இகழ்ச்சி, பெறினும் - அடையினும், இத் துணை - (அது) இந்தப் புகழ்ச்சி 'போலவே யாகும், நெஞ்சமே - மனமே (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் இங்ஙனம் கூறிய வாற்றால் யாவரும் கூறுகின்ற புகழ் இகழ்வுகள் இல்லை என்ப தாயிற்று. ஆகலின், இவைகள் இல்லையோ என்று மனம் கேட்ப'), ஒரின் - (உண்மை யாக) விசாரிக்கும்புத்து, நேர் - ஒப்பு, இவ் - அற்ற, வீடு - வீட்டினை, உறுதலே - அடைதலே, புகழ் - புகழ் - புகழ்ச்சி, என - எனவும், பிறப்பு - பிறப்பினை, உறல் - அடைதலே, இகழ் - இகழ்ச்சி (எனவும்), உன்னு - (நீ) அறிதி (என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-று.

(இ-பு) தேர்கிலாய் - முன்னிலை எதிர் மறைத் தெரி நிலை வினை முற்று. தேர் - பகுதி. கு - சாரியை, இவ் - எதிர் மறையினிட நிலை. ஆய் - முன்னிலை வினை முற்று விருதி. சாருமோ, உணர்ந்திலையோ - ஒ - இரண்டும் வினை வகையால் எதிர் மறைப் பொருள் தந்து கின்றன. இடு - பகுதிப் பொருள் விருதி. யோ - யாது - பேரியாது - இ - சாரியை. யார் கொல் - கொல் - அசை நிலை. அலது - என - இவை இடைக் குறைகள்: நீ நான் - தான் அசை நிலை. பெறினும் - உம் - இரந்தது தழீஇய எச்சம். நெஞ்சே - விளி. உறுதலே - ஏ - பிரி நிலையும் தேற்றமுமாம். உன்னே - ஏ ஈற் றசை.

(கீத-ரை) தெர்கிலா யிவண் புகழ் விழைந்தனை இனித் தேகம் வேறுடைந்தாயேற் சாருமோ அதி விதிற் புகழ் லது நீதா னுணர்ந்திலையோ எ-து, — புகழினது உண்மையை நீ நன்றாக விசாரித்து அறிந்தா யில்லை, இவ் விடத்துப் புகழை விரும்பா கின்றனை, இக் காயத்தை விட்டு இனி வேறோர் காயத்தை யடைந்தாயேல் இதன்கண் வந்த புகழ் அதன்கண் வந்து பொருந்

துமோ: அஃ தன்றி முற் பவத்து இன்ன பகைத் துடையான் இவ
னென்று பிறா வநிந்து சொல்லத் தான் படுமோ: அஃ தன்றி நீ
தான் முற் பவத்திலே நற் பகைத் துடையான் யா எனென்று
அறிதியோ வென்று விவேகக் கேட்ப, அதற்கு இவ்வாய்ந்துப்
பனக்குத் தெரியாதோ வென்று மநங் கூற,

பேரியாதி யா மார் கொன் முற் பவத்து எ-து:—அதற்கு
இனிமேல் வரும் பிறப்பு விவகாரம் நினக்குத் தெரியுமாயின், முற்
பிறப்பின் விவகாரமும் நினக்குத் தெரியுமாயின், முற்பிறப்பின்
கண் எமக்குப் பேர் யாது? யாம் யாவர்? எமது விவகாரம் என்ன?
நீ சொல்லுதி யென்று விவேகக் கேட்ப, அதற்கு மா லுத்தாக்
கூறுத வின்னி மநஞ் சம்மா விருப்ப,

இகழ் பெறினு மித் துணை நெஞ்சே எ-து:—இதற்கு உனக்கு
வெறுப் பாகிய இகழ்ச்சி வரு மாயினும் அது இந்தப் புகழ்ச்சி
போலவே யாகும் நெஞ்சமே யென்று விவேகக் கூற, அதற்கு நீர்
இங்ஙனம் கூறியவாற்றால் யாவருங் கூறுகின்றபுகழிகழ்வுகள் இல்லை
யென்ப தாயிற்று, ஆகலின், இவைகள் இல்லையோ வென்று மநங்
கேட்ப,

ஒரி னேரில் வீடுதலே புகழிக முறல் பிறப் பென வன்னே
எ-து:— உண்மை யாக விசாரிக்கு மிடத்து ஒப் பற்ற வீட்டினை
அடைதலே புகழெனவும், பிறப்பினை அடைதலே இகழெனவும் நீ
அறிதி யென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

வீட்டினை யடைந்தோரும் நித்தியம், ஒன்றினையும் விரும்
பாது அவ் வீட்டினையே விரும்பி அடைந்த அவரது புகழும்
நித்தியம், பிறப்பினை யடைந்தோரும் அநித்தியம், இவரது புகழும்
அநித்தியம், ஆகலின், அது புகழென்றும், இது இகழென்றும்
கூறப்பட்டன. இதற்கு உதாரணம்: ஒழிவி லொடுக்கம். “நாயேறி
வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் னாதிக்குப், பேயாளு சகம்பழித்

தென் பேணுகிவென் - ரோயார், பெருமை சிறுமையிலே பின்னு முன் னுமிவ்லே, வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்.” (1-56), உறவு முதல் புக ழீ ருய ஐந்திற்கும் உதாரணம்: பிரபு லிங்க லீலை. “ஒடும் பொன்னு முறவும் பகையுமோர், கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த் தியு சிந்தையும், வீடுங் கானமும் வேற்ற நோக்குதல், கூடுந் தன்மை கொளுமந நன்மநம்.” (18-19), மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (8)

[நானாயே தாமதிகிலாது” என்னும் பாட்டு முதல் இவ் வேழ பாட்டாலும், மதத்திற்குப் புறப் பற்றுக்களா யுள்ள உறவு பொருள் கூறும் இடம் புலி எங்கிற இவ் வைத்தையும் விடுவித்து, இந்த உறவு முதலாகிய ஐந்தும் சிவனது திருவடியே என்று அறிவித்து, இவ் உட்பற்றை நீக்கி, அத் திருவடியை அடைதற்கு ஏதுவாய் தவத்தைச் செய்யும்படி மதத்தைச் சம்மதிக்கப் பண்ண, அது சம்மதித்துத் தவம் செய்யத் தொடங்கும் போது, அத் தவத்தால் தண்ணீர் பிறர் பெரியன் என்று கூற, அப் பெருமை வருதல் மதத்தைப் பார்த்து விவேகம் மேற் கூறுகிறது.]

9. உன்னு கின்றனை யுனைமனோர் பெரியனென் னுணருமா செயவன்பான், மன்னு மீசனே பந்தம்வீ டளிப்ப வன் மற்றைய ரறிந்தேன்னும், அன்ன வன்றிருப் பொன்னடி கரியதா வருந்தவஞ் செய்நெஞ்சே, பின்னை முன்னவ னுலகறிந் திறைஞ்சுமா பெருமைசெய் குவனோரே.

(பத உரை) உனை - உன்னை, மனோர் - இவ்வுலகத்திலுள்ளார், பெரியன் - (தவத்தாற்) பெரியன், என்று - என்று, உணரும் - அறியும், ஆ(து) - வண்ணம், செய - செய்ய, உன்னு கின்றனை - (கீ) கருதுகின்றனை, உன்பால் - உன்னிடத்து, மன்னும் - (விட்டு நீங்காது) நிலை பெற்றிருக்கின்ற, ஈசனே - பாம

செவனே, பந்தம் - (நீ செய்த அவத்தினையும், தவத்தினையும் அறிந்த, அவத்திற்குப் பயனாய்) பந்தமும், வீடு - (தவத்திற்குப் பயனாய்) வீடும், அளிப்பவன் - தருபவன், மற்றையர் - (அச் செவனை அன்றி) ஒழிந்த சீவர்கள், அறிந்த - (உன்னைப் பெரியன் என்று) அறிபவ், (அவர் சாஷி யாக நீ செய்யும் தவத்தால்), என் - (உனக்கு) என்ன (பயன்), ஆம் - உண்டாம் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அச் செவனது திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காக நடக்கின்ற நன் நெறி யாது என்று மனம் கேட்ப), அன்னவன் - (சீவ சாஷி குறியாமல்) செவனது, பொன் - பொன் போன்ற, திருவடி, கரியது ஆக - சாஷி யாக, அரும் - அரிய, தவம் - தவத்தினை, நெஞ்சே - மனமே, செய் - (நீ) செய்தி (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அத் திருவடி சாஷி யாகச் செய்யுந் தவத்தால் உரும் பெருமை யாது என்று மனம் கேட்ப), பின்னை - (அதற்கு, இங்ஙனம் நீ தவம் செய்த) பின்னர், முன்னவன் - (யாவார்க்கும்) முதல்வனாகிய செவன், உலகு - (இங்) அவகத்தி லுள்ளார் (யாவரும்) அறிந்த - (கின்னைப் பெரியன் என்று) அறிந்து, இறைஞ்சும் ஆறு - வணங்கும்படி, பெருமை - பெரு மையை, செய்குவன் - செய்வான், ஒர் - (இதனை நீ) அறிதி (என்று விவேகம் கூறிற்று.) என்று.

(இ-பு) உனை, மனோர், செய - இவை இடைக் குறைகள். உணருமா, கரியதா, இறைஞ்சுமா, என் - இவை கடைக் குறைகள். மனோர் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். உன்பால் - பால் - ஏழ் னுருபு. ஈசனே - ஏ - பிரிநிலையும், தோற்றமு மாம். அறிந்த - 'செய'வென் வாய்பாட்டுத் தெரிநிலை வினை யெச்சம் காரணப் பொருளில், 'அறிந்த' எனத் திரிந்து நின்றது. செய - என்னும் வினை யெச்சம், "உன்னுகின்றனை" என்னும் முன் னிலைத் தெரிநிலை வினை முற்றுக் கொண்டது. பந்தம் வீடு - உம்மைத் தொகை. நெஞ்சே - வளி. பின்னை - 'பின்' என்னுங் காலக் குறிக்கு மிடைச் சொல்லின் விகாரம். முன்னவன் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். உலகு - இட வாகு பெயர். ஒரே - ஏ - ஈற் றகை.

(சித்-ரை) உன்னுகின்றனை யுனை மனோர் பெரிய னென்
றுணரு மா செய எ-து,—உன்னை இவ் வுலகத்தி லுள்ளார் தவத்
தாற் பெரிய னென்று அறியு மாறு செய்ய நீ கருதுகின்றனை,

உன்பான் மன்னு மீசனே பந்தம் வீ டளிப்பவன் மற்றைய
ரந் தென் னும் எ-து,—உன்னிடத்து விட்டு நீங்காது நிலைபெற்
றிருக்கின்ற பாம சிவனே நீ செய்த அவத்தினையும் தவத்தினையும்
அறிந்து அவத்திற்குப் பய னாய பந்தமும் தவத்திற்குப் பய னாய
வீடும் தருடவன், அச் சிவனை யன்றி ஒழிந்த சீவர்கள் உன்னைப்
பெரிய னென்று அறியும்படி அவர் சாக்ஷி யாக நீ செய்யுந் தவத்
தால் உனக்கு என்ன பயன் உண்டா மென்று விவேகங் கூற,
அதற்கு அச் சிவனது திரு ஷுத்தக்குப் பாங் காக நடக்கின்ற நன்
னெறி யா தென்று மனங் கேட்ப,

அன்னவன் றிருப் பொன் னடி கரியதா வருந் தவஞ் செய்
நெஞ்சே எ-து,—சிவ சாக்ஷி குறியாமல் சிவனது திரு வடி சாக்ஷி
யாக அரிய தவத்தினை நெஞ்சமே நீ செய்தி யென்று விவேகங்
கூற, அதற்கு அத் திருவடி சாக்ஷி யாகச் செய்யுந் தவத்தால் வரும்
பெருமை யா தென்று மனங் கேட்ப,

பின்னை முன்னவ னுல கந்ந் திறைஞ்சு மா பெருமை செய்
ருவ னோரோ எ-து,—அதற்கு இங்ஙனம் நீ தவஞ் செய்த பின்னர்
யாவார்க்கும் முதல்வ னாகிய சிவன் இவ் வுலகத்தி லுள்ளார் யாவரும்
நின்னைப் பெரிய னென்று அறிந்து வணங்கும்படி பெருமையைச்
செய்வான், இத்னை நீ அறிதி யன்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

இதற்கு உதாரணம் : சிவ போக சாரம். “நாம்பெரிய ரென்னு
மதை நாடா தடக்குமவர், தாம்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றியிடு-
நாம்பெரிய, ரென்பார் சிறிய ரிவரலா திவ்வுலகிற், துன்பார் சுமப்
பார்கள் சொல்.” (84) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (9)

[தவிரவும் தீந் வா. தாகதி யாகத் தவம் செய்கின்ற மதம் கவிரவ விரிபுத் தாகத் தருத்ய வாறு தோங்க் மேற் கூறுகின்றது.]

10. ஓரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத லுளவறு பிறப்பூடு, சேரு மின்பமோன் நிலையென் பதுபிரத் தியக்கமா நீவல்லாய், போர்க ளாதிதுன் பிமையவ ரடைவ தும் புகலநா லுணர்ந்தாயே, நேரி லாவரன் கழலலான் மிகுசுக் கிலேபிறி திலையன்றே.

(புத உரை) உள்ளமே—நெஞ்சமே, ஓரின்—(உண்மை மாக) வசாரிக்கும்டக்க, பாரின்—(தூப்) பூமிக்கண், மானுடர்—மக்கள், முதல்—முதல், உள்—(தாவரம் நராய்) உள்ள, அது—அது வகை, பிறப்பூடும்—பிறப்பி னுள்ளும், சேரும்—பொருந்தாரின்ற, இன்பம்—சுகம், ஒன்று — ஒர் (அஹு வள வாயினும்), இல்லை — இன்று, என்பது—என்பது, பிரத்தியக்கம் ஆ(க)—காக்கிப் பிரமாண மாக, நீ — நீ(யே அறிய), வல்லாய்—வல்லாய், போர்கள் — (அஃது அன்றிச் சத்துருக்களோடு) அமர் (செய்தல்), ஆதி — முதலிய வற்றால், துன்பு—(வரும்) துன்பங்களை, இமையவர்—தேவர்கள், அடைவதும்—பொருந்துவதும், துல்—(வேத ஆகம்) சாஸ்திரங்கள், புகல — கூற, உணர்ந்தாயே — (அதைச் சத்தப் பிரமாணத்தால்) அறிந்தனை (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, மக்கண் முதலிய அது வகைப் பிறப்பிற்கும், மே லாய தேவப் பிறப்பின்கண்ணும் இன்பம் இன்று என்றார். இனித் தான் சுகம் ஆவது யாது என்று மநம் தேட்ப.), நேர் — (அதற்கு, ஒரு வாற்றானும்) உவமை, இலா — (கூற்ற)சரிய, அரன்—சிவனது, கழல்—திருவடியே, அலால்—அல்லது, மிகு—மிகுந்த, சுக்—(பேர்)இன்ப, நிலை—நிலை, பிறிது—வேறு, இலை—இன்று (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏறு.

(இ-பு) உள்ளமே—விளி. அது—‘ஆது’ என்னும் எண்ணின் விகாரம். பிறப்பூடும்—உம்—முற்றுமை. பிரத்தியக்கம்—‘பிரத்தி

யகம்' என்னும் வட மொழி விகாரம். பிரத்தியக்க மா - 'பிரத்தியக்க மாக என்பதன் கடைச் குறை. வல்லாய் - முன் னிலைக் குறிப்பு வினை முற்று. அடைவதம் - உம் - இறந்தது தழீஇய வெச்சம். உணர்ந்தாயே - ஏ - அசை நிலை. இவா - 'இல்லாக' என்னும் குறிப்புப் பெய ரெச்சத்தின் விகாரம். அலால், இலை - இவை இடைக் குறைகள். அன்று, ஏ - அசை நிலைகள்.

(சித-ரை) ஓரி னுள்ளமே பாரின் மானுடர் முத லுள வறு பிறப்பூடுஞ் சேரு மின்பமொன் றில்லை யென்பது பிரத்தியக்க மா நீ வல்லாய் எ-து,—நெஞ்சமே உண்மை யாக விசாரிக்கு மிடத்து இப் பூமிக்கண் மக்கண் முதல் தாவர மீறியுள்ள அது வகைப்பிறப் பினுள்ளும் பொருந்தாவின்ற சுகம் ஒ ரணு வள வாயினும் இன் றென்பது காட்சிப் பிரமாண மாக நீயே அறிய வல்லாய்,

போர்க ளாதி துன் பிமையவ ளடைவதும் புகல து லுணர்ந் தாயே எ-து,—அஃ தன்றிச் சத்துருக்களோடு அமர் செய்தல் முத வியவற்றால் வருந் துன்பங்களைத் தேவர்கள் பொருந்துவதும் வேதாகம சாஸ்திரங்கள் கூற அதைச் சத்தப் பிரமாணத்தால் அறிந்தனை யென்று விவேகக் கூற, அதற்கு மக்கண் முதலிய அது வகைப் பிறப்பிற்கும் மே வாய தேவப் பிறப்பின்கண்ணும் இன்பம் இன் றென்றீர், இனித் தான் சுக மாவது யா தென்று மறக் கேட்ப,

நேரிவா அரன் கழலவான் மிரு சுக நிலை பிரி திலை யன்றே எ-து,—அதற்கு ஒரு வாற்றினும் உவமை கூற்ற் கரிய சிவனது திரு வடியே யல்லது மிருந்த பே ரின்ப நிலை வேறு இன் றென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

பிறப்பும், இறப்பும், காமமும், நோயும், பயமும், முதலிய துன் பங்களைத் தேவர்க ளடைதலிற் போர்க ளாதி துன் பென்று கூறப் பட்டது. அன் றென்றது - அசை நிலை. இதற்கு உதாரணம்: பெருந் திரட்டு. “நீய வசுள் பகையுண்டு செற்ற மார்வ மிக

உண்டு, தோயுண் டதங்க ஓருண்டு ரோய்கட் கெல்வாந் தாயான, சாய முண்டி கைதொழுவேண்டினரு முண்டு கற்பத்தே, மாயுந் தன்மை புண்டானால் வானோர்க் கென்னை வளனுண்டே.” ஆகந்தக் திரட்டு. “தேவின்மா னுடத்திற் துன்பந் திகழ்வதிப் பரிசே யன்றா, வாவதீழ் விவங்கு பக்கி யாதிதா வரமற் றெல்லா, கீமாவிய துன்ப வெள்ளத் துழைத்தலோ ரளவு முண்டோ, பாவமா னிரயத் தன்னிற் படுதயர் பகரல் வேண்டா.” மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க. (10)

[இங்ஙனம் கூறிய உபதேச மொழிகளை அரித்த அங்கீகார மாக உட் கொண்டு பிரபஞ்சத்தில் மிகவும் உவர்ப்புப் பிறவாமல் நின்று மதத்தைப் பார்த்து மேல் கூறுகின்றது.]

11. அன்றே எனக்கு நீ யொருதுணை பிறப்பிறப் பதிற்றாய ரமுங்கேடுந், தின்ற லொன்றலால் வியாதியா திகளிறற் சேறிதுய ரமுமோர்க் தோர்க், தேன்று மேழ்பவக் கஞ்சிலை நெஞ்சமே யின்பவீ டெதுவென்றே, நின்று நின்றழு திலை தோழு திலைசிவ னேசர்தாள் பூசித்தே.

(பத உரை) எனக்கு — (பிறப்புத் துன்பம் என்றும், வீடு இன்பம் என்றும், உனக்கு நானா உபாயங்களினாலும், யான் அறிவித்தும், நீ அப் பிறப்பினை நீக்கி, வீட்டினை அடைதற்கு ஏது வாய தவத்தினை விரைந்து செய்யாது, தாமசம் பண்ணுகின்றனை யாகலின்,) எனக்கு, ஒரு—ஒப் பற்றி, துணை—துணை, நீ அன்று—நீ அன்று (என்று விவேகம் கூறி, அதற்கு, நீர் விடுக்கச் சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடுத்தேன். தவமும் செய்கின்றேன். நீர் இன்னும் கூறிய வாதும் கேட்க நிற்கின்றேன். இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனம் கூறியது என்னை என்று மகம் கேட்ப.), பிறப்பு—பிறப்பில் (கருப்பாசயப் பை உறுத்துதல் முதலிய ஐந்தி னால் வருகின்ற துன்பத்தையும்), இறப்பதில்—இறப்பில் (அத்

தன்பத்தின் எண் மடங் காகிய,) தயாமும் — தன்பத்தோடு, கேடும்—(வருகிற) நாசத்தையும், தின்றல்—(இவற்றிற் கிடையா யுள்ள திதிக்கண்) அருந்தல், ஒன்றவால்—பொருந்தல்களாலும், வியாதி — நோய், ஆதிகளினால் — முதலியவற்றாலும், செறி — அடையாவின்ற, தயாமும்—தன்பக்களையும், என்றும்—(இடை விடாது) எக் காலமும், ஓர்ந்தி—ஓர்ந்த—ஆராய்து (ஆராய்ந்து), ஏழ்—(அங்) வெழு வகை, பவக்கு—பிறப்பிற்கும், நெஞ்சமே— நெஞ்சமே, அஞ்சிலை—(ஈ) பயங்கா யில்லை, சிவன்—(அஃது அன்றி அப் பிறப்புத் தன்பக்களை நீக்குதல் செய்யும்) சிவனது, நேசர்— (திரு வடிக்கு) நேய காகிய அடியாரின், தான்—திரு வடிகளை, பூசித்த—அருச்சித்த, தொழு நிலை—வணங்கினை யில்லை, இன்ப— இன்ப, வீடு—வீ டாகது, எது—யாது, எந்து—என்று, நின்று— (அவர்களைக் கேட்டு) நின்று, நின்று—நின்று, அழு நிலை—அழுதா யில்லை (ஆசுவின், யாம் கூறிய வாத நீ கேட்டது என்னை என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-து.

கருப்பாசயப் பை யுறுத்ததல் முதலியன:— 1. கருப்ப ஆசயப் பை உறுத்ததல். 2. அதில் ஜலம் பூரிக்கல். 3. உகா அக்கிரியால் கேவுதல். 4. பிரகுத வாயு முாததத தளங்கதல். 5. யோசித் துவாரத்தில் நெருக் கண்டல் என்ணம் என.

(அ-பு) பதபபதபபு, தனத யவானதல் - இவை யாரண்டும் உம்மைத் தொகைகள். இறப்பதில் - அது - பகுதிப் பொருள் விருதி. இவ் - ஏழ் ஆராய். தயாமும் கேடும் - உம் - இரண்டும் எண்ணப் பொருளன. ஒன்றவால், ஆதிகளினால் - இவற்றி னிறுதி யில் என் னும்கைகள் தொக்கன. தயாமும் - உம் - இறந்தது தழீஇய வெச்சம். ஓர்ந்த ஓர்ந்த, நின்று நின்று - இவ் வடுக்குக ளிரண்டும் தொழிற் பயில்வுப் பொருளன. ஏழ் - 'எழு' என்னு மெண்ணப் பெயரின் விகாரம். என்றும் - உம் - முற்று. பவக்கு - 'பவத்துக்கு' என்பதன் விகாரம். நெஞ்சமே - விளி. என்றே - ஏ - அகை விய, பூசித்தே - ஏ - நற் தகை.

(சிந்த-ரை) அன் நெனக்கு நீ யொரு துணை எ-து,— பிறப்புத் துன்ப மென்றும் வீடு இன்ப மென்றும் உலங்கு நானா ஷபாயக் களிஞலும் யாம் அறிவித்தும் நீ அப் பிறப்பின் நீக்கி வீட்டினை அடைதற்கு ஏது வாய தவத்தினை வினாந்த செய்யாது தாமசப் பண்ணுகின்றனை யாகலின் எனக்கு நீ ஒப் பற்ற துணை யன் நென்று விவேகக் கூற, அதற்கு நீர் விடுக்கச் சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடுத்தேன், தவமுஞ் செய்கின்றேன், நீர் இன்னுக் கூறிய வானுக் கேட்க நிற்கின்றேன், இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனக் கூறியது என்னை யென்று மனக் கேட்ப,

பிறப் பிறப்பதிற் தயாமுக் கேடுந் தின்ற லொன்றலால் வியாதியாதிகளினால் செறி தயாமு மோர்ந் தோர்ந் தென்று மேழ் பவக் கஞ்சிலை நெஞ்சமே எ-து,— பிறப்பிற் கருப்பாசயப் பை உறுத்தல் முகலிய வைந்தினால் வருகின்ற துன்பத்தையும், இறப் பில் அத் துன்பத்தி னெண் மடங் காகிய துன்பத்தோடு வருகிற நாசத்தையும், இவற்றிற் கு இடையா புள்ள ஸ்திதிக்கண் அருத்தல் பொருந்தல்களாலும் கோய் முதலியவற்றாலும் அடையாநின்ற துன்பங்களையும் இடைவிடாது எக் காவமும் ஆராய்ந்து அவ் வெழு வகைப் பிறப்பிற்கும் நெஞ்சமே நீ பயந்தா யில்லை,

இன்ப வீ டெது வென்றே நின்று கின்ற மு தில தொழு திலை சிவ னேசர் தான் பூசித்தே எ-து,— அஃ தன்றி அப் பிறப்புத் துன்பங்களை நீக்குதல் செய்யுஞ் சிவனது திரு வடிக்கு நேய ராகிய அடியாரது திரு வடிகளை அருச்சித்து வணங்கின யில்லை, இன்ப வீ டாவது யா தென்று அவர்களைக் கேட்டு நின்று கின்று அமுதா யில்லை, ஆகலின், யாம் கூறிய வாறு நீ கேட்டது என்னை யென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

“வியாதிகளினுற் செறிதயாம்” என்றமையால் அருத்தல் பொருந்தற்கு ஏது வாகிய திவியந் தேடுதல் அதனைப் பாதுகாத்தல்

ஈனா தினா மூப்பு மூகலியவற்றால் வஞ்சர் துன்பமும் கொள்க.
 சுருப்பாகையப் பை புறத்தகல் முதலிய வைந்த துன்ப மென்றத—
 சுருப்பாகையப் பை புறத்தகல், அந்நிர் சலம் பூரித்தல், உரங்கிரியால்
 வேலுதல், மிகுத காய முரித்துத் தள்ளுதல், யோவித துவாரத்
 தில் கொஞ்ச் குண்டல் ஆகிய இங் கவந்த மென் றறிக. இவற்
 றிற்கு உதாரணம்: செ தருமோக்கரம். “என்றென் நெண்மயி
 ருக்குமுயி ரிடர்ப்பட் டழிபுமே ழில்வணாக்கி, தொன்று மொரு
 வன் றினைப்போலக் சுருப்பா சயப்பை புறுத்தலான், மன்ற வுதறி
 மறித்தாழ்வார் வஞ்சத் துன்ன வஞ்சத்திமி, சின்ற கருப்பா சய
 வுதக வெள்ளக் கொள்ள கிழையழிந்தே.” (8-21) என்றும், “அங்கி
 யதனார் தங்கிடு மயிமா மயத்த சும்பத்திற், நங்கு மொருவன்
 தபனம்போற் தபன மெய்தற் தாபுதாத், தங்கி சுடவே யழ
 லிணய குசி யசுனு வாகத்தைப், பங்கித் திடவே படுமிடரி னிருநாற்
 குனிதம் பட்டமுங்கும்.” (8-22) என்றும், “கருப்பா சயமே
 சுட்டமதா மதனார் வுதிகங் கடுங்காது, முரிக்க ம்கவு மோகமுற
 முன்னி புணர்வு மங்கிலையே, மரிக்க வாலிக் கருப்பெனவே யோசி
 கழியிற் வலிதொலைப. கொஞ்சப் பட்டு நிலம்சையே தொன்று
 முயினு லீலைபுடனே.” (8-23) என்றும், இப் பிறப்பி னெண்மடங்
 காய் துன்பத்தொடு வரு காசத்திற்கு உதாரணம்: பெருங் திரட்டி.
 “பாண மாகிய பெண்டிருந் சுற்றமும் பண்டுதக் கைவிறற்ற்,
 விரண மானவன் கொண்டிப விவணாவிட் டியம்பிடை திவணேரு,
 மாண வேதனை மாகா வறியலா மயங்கியயம் புலனந்தக், காண
 ம்மாணவயும் கவங்கிட வஞ்சதுயர் கடவுளே யறிதிற்பான்.” என்றும்,
 மெய்த் ஞாந விளக்கம். “வந்திடு மாணத் துன்ப மறித்துரை
 செய்யப் போயோ, வந்திமே லையும் பித்த முணர்வொடு பெறிக
 வங்கி, வந்திடா விருளே மூடி நாவுலர் தலமற் தென்னே, யிந்தமா
 விதப்பிற் துன்பம் பலத்துன்பத் தென்ம டங்கே.” என்றும், ஆகத்
 தத் திரட்டு. “உருவிடை யமுத்தர் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுநிற்
 கொடியவென் கோயான், மருவுவென் துயரு நகாதினா பெய்தி
 வஞ்சத்திக் துன்பமும் கூற்ற, ஐருவினை பொருவுந் துன்பமு

விட்டுக் கருக்குழி மயங்குதல் துயரும். 'மெருகா மெண்ணா
யுளபவிடசனை' உடனார் குணர் கலைமென்றும். "என்றும், 'கிள்கு
கொள் நழு திலை" மென்பதற்கு உதாரணம்: திரு க-சகப். "ஆடு
கொன்றிலை கூத்துடை யான்சுதர் கர்ம்கு மயன்புருகப், படு
கொன்றிலை பதைப்பதுற் செம்கினை பணகினை பாதமலர், ஆடுகொன்றிலை
ஆடுகொன்றிலை ததுமலை துணியிலி பிண்கொளுகி, கெடுகொன்றிலை
கெடுவதொ நலநிலை செம்கொன்றிலை நயமென." (ஆத-சகதி 1)
என்றும் மதறும் வருவனவற் காண்க. (11)

[நீர் கூறிய வாரே பிறவிநீ துன்பத்திதப் பயமும், இதனை
நீக்கி விட்டு இன்பத்தினை அடைவதற்கு ஏது வாகிய அடியல
பிடுத்து அன்பும், எய்தகு இவ்வறுது உண்மை. இனிப் பய பதி
எனோடும் கூடி விட்டினை அடைதற்கு ஏது செய்கின்றோர் என்று
மதம் கூற, அதற்கு, நீ எவ்வ அங்குமாய் செய்யின்றாய் என்று
பிரிவும் அதனை வேறுத்து மேல் கூறுகின்றது]

12. பூசை செய்துதோத் திரஞ்சோலித் தனைநினை
புண்ணியர் பாணண்ணற், காசை செய்திடு மெம்பலக் கூத்தனை
யடைகிலை யடைந்தாரிற், பேசு கின்றனை யறவரின் விளங்
கினை பிறர்மனை நயக்கின்றாய், சீசி வீங்கிருந் தேன்செய்தாய்
நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே.

(பத உரை) தனை - தனது, பூசை செய்து - (திரு வடிவமச்
காயத்தால்) ஆர்ச்சித்து வணங்கி, தோத்திரம் - (யாங்கால்) தோத்
திரம், சொலி - பண்ணி, நினை - (மனத்தால்) நினைத்து வழிபடும்,
புண்ணியர்பால் - (பத்தி) புண்ணியங்களை யுடைய அடியாரிடத்தி,
நண்ணற்கு - எழுந்தருளுவதற்கு, ஆசை - (திரு வடிவத்து) இச்சை,
செய்திடுமே - செய்யாகின்ற, அம்பலம் - (சுருக) சபைச் சண்,
கூத்தனை - நடனம் புரிவோனை, அடைகிலை - (மன கொழி மெய்
களால் வணங்கி) அடைந்தா யிலை, அடைந்தாரில் - (அவனது திரு

உடைய அடைந்த அடியார் போல், பேசுகின்றனை - (வார்த்தை மாதிரியும்) சொல்லுகின்றனை, அறவரின் - (பசு புலித் தோல் போர்த்தது போல், உள்சத்தில் வஞ்சம் ஈகத்துக் கொண்டு புறத்திற்) அற வறத்தார் போல், விளங்கினை - (அவாது வேடத்தில்) விளங்குகின்றனை, பிறர் - (எனக்குரிய மனைவியைத் தறந்து தவம் செய்கின்றீரே என்று தொடங்கிப்) பிறர்க் குரிய, மனை - மனைமயை, கமச்சிவரும் - தூச்சிவ்கின்றும், சீசி - சீசி, நெஞ்சமே - மூன் இருந்த தூக் வறமும் அன்றி, அதனை விட்டுப் பின்னர் அடைந்த அற வறமும் அன்றி, துவற்றின் ஈடுவண் நின்று கூடா பொழுக்கம் செய்கின்றனை நெஞ்சமே, இங்கு - (சீ) இவ் விடத்தில், இருந்த - இருந்த, என் - என்ன (காரியம்), செய்தாய் - செய்து கொண்டனை, செத்திலாய் - (இனி சீ இருந்தால் இக் கூடா பொழுக்கத்தால் என்னைப் பவக் துன்பத்திலே தன்னுறவாய் ஆகலின் சீ) சாடாய், செடுவாய் - செடுவாய் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏறு.

(தி-பு) சொலி, தனை - இவை இடைக் குறைகள். தனை - மூக் வாகு பெயர். புண்ணியர் பால் - பால் - ஏழ் ஹருபு. புண் ணியர், கூத்தன், அறவர் - இவை மூன்றும் குறிப்பு வினையா கிணையும் பெயர்கள். செத்திடும் - இடு - பகுதிப் பொருள் விருதி. அடைந்தாரில், அறவரின் - இவ், இன் - ஒப்பும் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபுகள். அடைந்தார் - இறந்த காலத் தெரி நிலை வினையா ளிணையும் பெயர். மனை - இட வாகு பெயர். சீசி - அருவருப்பைக் குறிக்கு மோ ரிடைச் சொல். என் - 'என்ன' என்பதன் விகாரம். நெஞ்சமே - விளி. செத்திலாய் - மூன் னிலை யொருமை எதிர் மறை இறந்த காலத் தெரி நிலை வினை முற்ற. மூன்றே செத்தா ய்கிலை என்பது பத வகை, இனி யாவது சாவாய் என்பது தாற்பரிய அர்த்தம். இத் தாற்பரியமே உரையிற் கூறப்பட்டுள்ளது. அது பத வகையாகாது. இவ் எதிர் மறை வினைக்கு - சா - பகுதி, த் - இறந்த கால விடை நிலை. இவ் - எதிர் மறையிடை நிலை. ஆய் - மூன் னிலை விருதி. இவ் வா தன்றி, இதனை உடன்பாட்டு வினை

பாசு கொள்ளின் - கா - பருசி. த் - எழுத்துப் பெறு. இல் - கா - மய. ஆம் - முள்ளிலே மயவல் விசுதி மாகக் கோடல் நேரும். மது வளிந்து கொள்வ காசின் நேரிய தன்மை. கெடுவாயே - ஏ - ம் தமச.

(சித-னா) புனைசெய்து தொத்திரஞ் சொலித் தனை நினை பண்ணியப்பா னண்ணற காசை செய்திடு மட்டலக் கூத்தனை யடை கிலை எ-து,—கனாது திரு வடிமைக் காயத்தால் அருச்சித்த வணங்கி வாக்கால் தொத்திரம் பண்ணி மறத்தால் திடாதித்து இங்மனம் வழிபடும் பத்தி புண்ணியங்களை யுடைய அடியாரிடத்து எழுந்தருளு வதற்குத் திரு ஆளத்து இச்சை செய்யாதின்ற கருக சபைக்கண் படம் புரிவோனை மன மொழி பெய்களால் வணங்கி அடைந்தா மில்லை,

அடைந்தாநிற் பேசுகின்றனை யறவின் விளங்கினை பிறர் மனை சயக்கின்றாய் எ-து,—அவனது திரு வடியை மடைந்த அடியார் போல் வார்த்தை மாத்திரஞ் சொல்லுகின்றனை, பசு புலித் தோல் போர்த்தது போல் உள்ளத்தில் வஞ்சகம் வைத்துக் கொண்டு புறத்துத் துற வறத்தார் போல் அவனது வேடத்தால் விளங்கா நின்றனை, எனக்கு உரிய மனைவியைத் துறந்து தவஞ் செய்கின்றே னென்று தொடங்கிப் பிறர்க் குரிய மனைவியை இச்சிக்கின் றாய்.

சேலியிக்குருத் தென் செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடு வாயே எ-து,—சேலி முன் னிருந்த இவ்வறமு மன்றி அதனை விட்டுப் பின்னர் அடைந்த துற வறமு மன்றி நடுவ னின்ற கூடா பொழுக்கஞ் செய்கின்றனை, நெஞ்சமே நீ இவ் விடத்தில் இருந்து என்ன காரியஞ் செய்துகொண்டனை, இனி நீ இருந்தால் இக் கூடா பொழுக்கத்தால் என்னைப் பவத் துன்பத்திலே தள்ளுவா யாகலின் நீ சாவாய் செடுவாய் என்று விவேகம் கூறிற்று, எ-து.

“நிலைநிலை புண்ணியர்பா ரணணத் தாசரசெய்திடும்” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம். “முத்தனே முகல்வா முக்கனா முனிலா மொட்டா மலர்பநித் திறைஞ்சும், பத்தியாம் நினைக்க பாவுவார் தமங்கும் பாகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ், சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையந் செழுமலர்க் குருந்தமே விமசி, சத்தனோ மயிலே ஈகரிந் சைத்தனா வதெந்தவே யென்றரு ளாயி.” (சுருட் பத்த-8) “பிறர் மனை மயக்கின்றும்” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு உருளுகாட்டார். “உலியி னிலைமையான் வல் லுருவம் பெற்றம், புலியின்றோல் போர்த்தபெயர் சற்ற.” (28-3) மற்றும் உருவனவற்றத் காண்க. (12)

[தீர் கூறிய சூறையோ செய்கின்றது அகநி, என் மேல் தவறு ஒன்றும் என்னிடமிட. இங்ஙனம் இருப்பிச் “செத்திலாயா லெடுவாய” என்று என்ன வேறுத்துக் கூறினீர். எவ்வால் தவறு தாநி யாது? என்று மறநி போட, அதற்கு, விவேகி மேற் கூறக்கிறது.]

13. வாயி னாற்பல நூல்படித் துணர்ந்துநல் வழிபிறர்க் குறைசெய்து, நீயு லோகவா சாரமோ ரணுத்துணை யானுநீங் கிலைநெஞ்சே, தூய தாமீவண் பிறர்கோளக் குங்குமஞ் சுமந்துசெல் கரமுன்னிற், காய மாமடத் தின்றதற் கன்றியுட் களவுமின் மையினுலே.

(பத உரை) பவ—பவ; துவ—(தூ) சாஸ்திரங்களை, காயினுல்—காயினால், படித்த—படித்தும், உணர்ந்தும்—(அவற்றி னது பொருள்களை ஆராய்ந்து) அறிந்தும், பிறர்க்கு—பிறர்க்கு, கல்வழி—நன் தெரி (யாவும்), உரை செய்தும்—(அவர் சம்மதிப் பல்) சொல்லியும், தீ—தீ, உலோக ஆசாரம்—(முன் னிருந்த) உலோகாசார (வழக்க)த்தின், ஓர்—ஒரு, அணு—சிறிது, துணை யானும்—அது காயினும், நீக்கிலை—(உள்ளே) துறந்தனை யில்லை

தூய்மைப் பிறர் பிறர் பிறர் தோது வாய் உலொகாசாய் துறத்த லின்
மயமாய், வீட்டிற் தோது வாய் ஞானசாய் பற்றிய தின் நென்பது
மாயு அந்நென்பு. கொஞ்சே—கொஞ்சுபே, தூண் - இவ் விடத்து
மயம்—தற்குறாய், கொள—கொள்ளுதற்காக, குக்குமம்—குக்குமம்
பாதி, சுமத்து—காங்கி, செல்—செல்கின்ற, காம்—காத்தபம்,
உள்ளில்—உள்ளிலும், காயது ஆம்—கின்மல பாய் (என்று விவே
கம் கூற, அதற்கு, பல அல்க்காக் கற்று அறிந்து பிறர்க்கு
உணரக்கச் செய் புகைச தோத்திரம் பண்ண, துவற்றால் யாவரும்
மறிப்ப இருக்க என்னை, மருக கண்டாளம் ஆகிய காத்பத்திற்
தக் கிழ்ப் படுத்திக் கூறனர். தூது என்னை என்று மரம் கேட்பு),
அதற்கு—(அதற்கு, கீ மக்கள் மாக்ககமையப் பெற்று துற் பொருள்
உணர்ந்தும், வீட் டின்ப மாய பயனைப் பெறுது, அப் பயன் பெற்
பெறன் போல், நெஞ்சில் வஞ்சகம் வைத்துக் கொண்டு அந் துற்
பொருளைப் பிறர் பயன் கொளக் கூறுகின்றாய்.) அக் காத்தபத்
திற்கு, மானுடத்து—மக்களிடத்து, காயம்—ஆக்கையும், இன்று—
இல்லோ, அன்றி — அல் தல்லாமலும், களவும் — (யான் சுமந்த
குக்குமம் பிறர் பயன் கொளக் கொடுத்தேன் என்ற) வஞ்சகமும்,
உள்—உள்ளத்து, இன்மையினால்—இன்றாகலின், (உன்னை அந்
னினும் கிழ்ப் படுத்திக் கூறியதால் தோஷம் என்னை என்று
விவேகம் கூறிற்று.) என.

(இ-பு) உணர்ந்தும், உரை செய்தும் - உம் - இரண்டும்
உயர்வு நெப்பும் பொருளான. அனுத் துணையானும் - உம் - முற்
தும்மை. நெஞ்சே - விளி. கொள - கொள்ள என்பதன் இடைக்
குறை. செல்காம் - வினைத் தொகை. உன்னில் - இல் - எல்லாம்
பொருள தாய ஐந்தனுருபு. களவும் - உம் - இறந்தது தழீஇய
எச்சம். இன்மையினால் - ஏ - கற்றகை. உள் - உளம் என்பதன்
விசாரம். குக்குமம் - ஆரு பெய எய்ப் பொதியை புணர்த்திற்று.
காம் - களவு மின்மையினால் உன்னிற் தூய தாம், எனக் கூட்டுக.

(சித்-ஸா) வாயினுற் பல தூல் படிச் சுணர்ந்து நல் உழி
 பிறர்க்கு வர செப்து சீ உலோக வாகா மோ ஈனுச் துணையாறு
 சீக்கிலு கெஞ்சே ன-து,—பல ஞாந சாந்திரங்கிலா வாயினுற் படிச்
 சும் அஹந்தனது பொருள்கிலா சூராய்க் தரிந்தும் பிறர்க்கு நன்
 னெறி யாலும் அவர் சம்மதிப்பச் சொல்லியம் நீ முன் னிருக்க
 உலோகவாகா வதற்கத்தில் ஓ ஈனுநக வாயினும் உள்ளே துறந்தனை
 விலிலு, இங்கனம் பிறப்பிற் கேது வாய உலோகவாகாயம் துறச்ச
 லின்னமயால் விட்டிற் கேது வாய ஞாநவாகாயம் பற்றிய தின்
 நென்பது நன் தரிந்தேன் கொஞ்சமே.

தூயதா மகன் பிறர் கொளக் குங்குமஞ் சமந்து செல்கா
 முன்னிக் ன-து,—குங்குமப் பொதி சமந்து செல்கின்ற கர்த்தபம்
 உன்னிலும் சின்மல மக மென்று விவேகம் கூற, துதற்குப் பல தூல்
 கிலாக் கற் தரிந்து பிறர்க்கு உலோகவாக் சில பூசை தோத்திரம்
 பண்ணி இவற்று, லயவாகும் மதிப்ப விருக்க என்னை மிருக
 சண்டார மாகிய கர்த்தபத் திற்கும் கீழ்ப்படுத்திக் கூறினீர், இஃ
 தென்னே மென்று மகன் கேட்ப.

காய மாணுடத் தின் ததற் கன்றி மட்களவு மின்னமயினாலே
 ன-து,—அதற்கு சீ மட்க வியாக்கவையப் பெற்று தூற் பொரு
 ளுணர்ந்தும் அத் தூற் பொருளால் விட்டின்ப மாயபயனைப் பெருகு
 துப் பயன் பெற்றோன் போல் கெஞ்சில் வஞ்சம் லவத்துக் கொண்டு
 அத்தூற் பொருளைப் பிறர் பயன் கொளக் கூறுகின்றும், கர்த்தபத்
 திற்கு மக்களிடத் தாக்கையு மின்று, அஃ தன்றியும் யான் சமந்த
 குங்குமம் பிறர் பயன் கொளக் கொடுத்தே னென்று வஞ்சமும்
 உரத் தின்றாகலின் உன்னை அதனினும் கீழ்ப்படுத்திக் கூறியதால்
 தோஷம் என்னை மென்று விவேகம் கூறிற்று, ன-து.

உலோகவாகா சீக்கிலு மென்றமயால் ஞாநவாகாயம் பற்றிய
 தின் நென்பது வருவிக்கப்பட்டது. குங்குமம்—ஆகு பெயர்.

உய்ஞற் பல தால் பமக் தென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “ஒதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தந் தானடங்காப், பெதையிற் பேதைமா ரில்.” (844) “பிறர் கொளக் குங்குமஞ் சமந்து செல்” என்பதற்கு உதாரணம்: அறிலாநந்த சித்தியார். “விரிந்தநல் வேத புராணங்க ளாகம மிக்ககலை. தெரிந்து படித்துப் பொருள்செப்பித் தானில சேர்ந்துகில்லா, திருந்தசண் டானர் னேற்றங் கழுதை பெழிற்ருக்குமம், பரிந்து சமந்தும்பின் வஞ்சம் பண் னாதப யனெழிலே.” மற்றும் உருவனவற்றூற் காண்க. (13)

[என னுள்ளத்தின்கண் வஞ்சம் இருந்தமையால் நீர் இழந்து கூறினர். பற்றுடன் யாவும் விடுத்த எய்து இது விடுதல் அரிதோ, இதனையும் விடுத்தேன். இனி ஒரு மார்பினத் திலே நீயிது தவத்தைப் பண்ணி விட்டை அடைவதற்கு அது வகைச் சமயங்களுள் ஒரு மே லாய சமயம் எய்து நீர் கூறுக என்று மனம் கேட்ப, அதற்கு, விவேகம் மேற் கூறுகிறது.]

14. நாலு வேதமு மொருசம நிலைசொல நவைசெயீ ரவத்தைப்பாற், கோலு டுவிரு சமயமா கியபடு குழியினா டிழிகின்றாய், வேலை யாவனக் குடறரு விதியுற வையுமதை விவேகீக்கும், கால னார்தோடர் டையுமினக் தொடருதி போலு நீ கடைநெஞ்சே.

(பத உரை) நாலு—(இருக்கு முத்திய) கான்ற, வேதமும்— வேதங்களும், ஒரு—ஒப்பற்ற, சம—(சகல கேவலங்களுக்கு மத்தியமாகிய) சத்த, நிலை—அவஸ்தையே, சொல—(வீடு அடைதற்கு வது என்று) சொல்ல, நவை—(காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்) குற்றங்களுடும், செய்—(உண்டாக்குதல்) செய்கின்ற, ஈர்—(சகல கேவலங்கள் என்கிற) இரண்டு, அவத்தை—அவஸ்தைகளின், பால்—பருதி யாக, கோலும்—(சமயிகள் தங்கள் சித்த விதப்படி தாற்) கோவிய, மூ இரு—அது உகை, சமயம் ஆகிய—மதம் ஆகிய,

படு குழியினுட—(பிறவி) பல குழியிலே, இழிவிற்கும்—(நீ) இறக்காநின்றும் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இவ் வறு சமயங் களையும் படு குழி என்றீர். இது என்னை என்று மகம் கேட்ப, அதற்கு, இக்கணம் கேட்டமைபாத், சமயங்களின் மேலே பற்றுக் கள் நீ இன்னம் விடுத்தியமாகவின்.), வேலை (ஆக)—(இதுவே) வேலை யாக, உறக்கு—உனக்கு, உடல்—உடல், தரு—கொடுக் கின்ற, விதி—பிராணத, உறவையும்—உறவினையும், அதை— (அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட) உடல்களை, விடுவிக்கும்—(விடுவித் தலே வேலை யாக) விடுவித்திற், காலனா—கூற்றனாத, தொடர்பை யும்—உட்பிரிவையும், இனம்—(எவ் வகைப் பட்ட பற்றுக்களையும் விடுத்துப் பிறப் பிறப்பை நீக்குவதற்கு ஏது வாய் வந்தும்) இன்ன மும், நீ—நீ, தொடருதி—தொடர்கின்றனை, போலும்—போலும், கடை—(பாணவக்கும்) கீழாய், கெஞ்சே—கெஞ்சமே (என்று விவே கம் கூறிற்று) எ-து.

(தி-பு) வேதமும் - உம் - முற்ற. ஒரு, ஈர், மூ விரு - தினை விகார எண்ணுப் பெயர்கள். அவத்தைப்பால் - பால் - ஏழ னுருபு, பகுதி என்னும் இடப் பொருள் குறித்தது. படு குழி, சகு விதி - இவை விளைத் தொகைகள். குழியினுட - இன் - சாரீரம். கூடி - ஏத னுருபு. வேலையா - ஆ - ஆக என்பதன் கடைச் குறை. உறவையும், தொடர்பையும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளான. விதி புறவு, காலனா தொடர்பு - இவை ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைகள். இனம் - இன்னம் என்னும் கால கெஞ்சை குறிக்கு கிடைச் சொல்வின் இடைக் குறை. போலும் - ஒப்பில் போலி. கெஞ்சே - விளி.

(சீத-ரை) காது வேதமு மொரு சம நிலை சொல நவை செ யீ ரத்தைப்பாத் கொழு மூ விரு சமய மாகிய படுகுழியினு டிழிகின் றும் எ-து, —இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களும் சகல கேவலங் களுக்கு மத்திய மாகிய சந்தாவஸ்தையே வீ டடைதற்கு ஏது

வென்று சொல்லக் காம வெகுளி மயக்க மென்று முக் குற்றங்களை யும் உண்டாக்குதல் செய்கிற சகல கேவலங்களென்கிற இரண்டவற்றைகளின் பகுதி யாகச் சமயிகள் தங்கள் சீர்த் தவிர்ப்பத்தாற் கெடவிய அது வகைச் சமய மாகிய பிறவிப் படு குழியில் நீ இரங் காகின்றா யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு இவ் வறு சமயங்களை யும் படுகுழி யென்றீர் இது என்னை யென்று மநங் கேட்ப, அதற்கு இன்னம் கேட்டமையாற் சமயங்களின் மேலே பற்றுக்கள் நீ இன்னம் விடுத்திலையாகவின்,

வேலையா ஷனக் குட றகு விதி யுறவை யு மதை விடுவிக்குங் காலனாற் தொடர்பையு மின்ந் தொடருதி போலு நீ கடை நெஞ்சே எ-து,—இதுவே வேலை யாக உனக்கு உடல் கொடுக்கின்ற பிரம னாகிய உறவினையும், அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட உடல்களை விடுவித்தலே வேலை யாக விடுவிக்கிற கூற்ற னாகிய நட்பினையும், எங் வகைப்பட்ட பற்றுக்களையும் விடுத்துப் பிறப் பிறப்பை நீக்கு தற்கு ஏது வாய் வந்தும் இன்னமும் தொடர்கின்றனை போலும் நீ யாவைக்குங் நீ ழாய நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

வேதாகமங்கள் கூறிய நெறி செல்வோர்க்குப் பிறப் பிறப்பு நீக்குதலே யன்றி மற்றைச் சமய னுல்கள் கூறிய நெறி செல்வோர்க்கு அவை நீங்கா வென்பது இதனாற் காண்க. “நாலு வேதமு மொரு சம கில” யென்பதற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப் பிள்ளை ஈரயனாள். “கிணத்தின யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கை யற்று, கிணத்தது மற்று கிணயா ததுமற்று கிண்மலமாய்த், தனந் தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற, வனந்தலி வென் றிருப் பேனத்த னேகிய வாயத்தானே.” (கைலாயம் 3) “சமய மாகிய படு குழியின்” என்பதற்கு உதாரணம்: தேவிகளோத்தாம். “சமயா சாசன கற்பவி கற்பமு, மமையா தாங்குல வாசா மானது, மீமையா தாரும்வி டாதலில் வாழ்க்கையு, மமையார் தோளாய் விடுதலா சாமே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (14)

[இஃ இந்த வயிறைக் கொண்டு போகிற காலனுக்குத் தப்பிக் செல்லும் பேரி எகத்த நீர் கூறுக என்று மதம் கேட்ப, அதற்கு, விவேகம் மேல் கூறுகிறது.]

15. கெஞ்ச மேயுட லத்தமா தியைவிடார் நிற்கமற் றையர்க்கெல்லாம், வெஞ்ச மற்குதிப் பரிதிவைக் கொருமிரு கண்டுபுத் தீரன்சான்ருல், அஞ்ச லிவ்வுடற் கிறுதியிப் பொழுதேன வறியோனு மையினாளுந், தஞ்ச மேன்றரன் சரண்விடே லியாமுமச் சமன்வலி தடுப்பாமே.

(பத உரை) கெஞ்சமே — கெஞ்சமே, உடல் அந்தம் — தேகாதத்தத்தில், ஆதியை — (யாவர்க்கும் முதல்வ னாகிய) சிவனது திரு வடிவைய, விடார் — மற்றவாத பெரியோர்கள், நிற்க — நிற்க, மற்றையர்க்கு — மற்றைச் (சரியை கிரியைகளைச் செய்கின்ற) சிவந் து, எல்லாம் — எவ்வாம், வெம் — கொடிது (ஆகிய), சமன் — கூற்றை, குதிப்பு — உடத்து போதல், அரிது — அரிது (என்று விவே கம் கூற, அதற்கு, அவ் வடிவைய மக மொழி மெய்களினால் வழிபடு வோர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது என்று கூறினார். இதற்குப் பரமாரண்ம உண்டோ என்று மதம் கேட்ட, இவைவக்கு — (அதற்கு, சிவனது திரு வடிவையத் தேகாதத்தத்தின் மறவாது பிடித்துக் கூற் றைக் கடப்பது முடியும் என்பதும், அத் திரு வடிவைய மக மாதியால் வழிபட்டும் அவனைக் கடத்தல் அரிது என்பது மாய) இவைகளுக்கு தரு — ஒப்பற்ற, யிருண்டு புத்திரன் — யிரு கண்டு மா முனி புத்தல்வ ராகிய (மார்க்கண்டேயரோ,) சான்று — சாக்ஷி (என்று விவேகம் கூற, அது எங்கனம் என்று மகம் கேட்ப, அதற்கு, அவர் மக மாதிகள்கல் உழி பட்டும் கூற்றன் வத்து பிடித்தான். அங்ஙனம் அவன் பிடித்த போது பயத்தால் மறவாது சிவனது திரு வடிவைய அவர் பிடித்தமையால், அத்தக் கூற்றினையும் கடந்தா ராக ின், அவற்றிற்கு அவரோ சாக்ஷி என்பது அறிதி என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, திரு வடிவைய வழி படுதலால் யான் கூற்றைக் கடக்க

லாம் என்று இருந்தேன். நீர் கூறியவாற்றால், அவனை இவ் வழி
பாட்டால் கடக்கக் கூடாது என்பது அறிந்து அச்ச முற்றேன்.
துணி அவனைக் கடத்தற்கு ஏது வாகிய திரு வடிவையப் பிடிப்பதற்கு
உபாயம் நீர் கூறுக என்று மனம் கேட்ப,), அஞ்சல்—(அதற்கு, நீ)
அஞ்சற்க, இவ் உடற்கு—இத் தேகத்திற்கு, இறுதி—அந்தம்,
இப் பொழுது—இன்ன காலம், என—என்று, அறிய—(நம்மால்)
உணர், ஒணுமையின்—கூடாமையால், நாளும்—(எந்) நாளும்,
ஆன்—(மற்றைய கினை வெல்லாம் ஒழித்துச்) சிவனது, சாண்—
திரு வடி, தஞ்சம்—சூனை, என்று—என, விடேல்—(அதனையே)
விடாது பற்றுதி, அச் சமன்—(இங்ஙனம் செய்தி எனின்) அக்
கூற்றன், வலி—(நம்மைப் பிடிக்க வரும்) சாமர்த்தியத்தை, யாமும்—
நாமும், தடுப்பாம்—தடுத்துக்கொள்வாம் (என்று விவேகம்
கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) நெஞ்சமே—வினி. ஆதி—ஆகு பெயர். விடார்—எதிர்
மறைத் தெரி கிலை வீணையா லீனையும் பெயர். சமற் குதிப்பு—இரண்
டாம் வேற்றுமைத் தொகை. சான்றால்—ஆல்—அசை. அஞ்சல்—
முன் னிலை யேவல் எதிர் மறைத் தெரி கிலை வீணை முற்று.
என—என்ன என்பதன் இடைக் குறை. அறியோணுமையின் என்
புழி அறி—அறிய என்னும் வினை யெச்சத் தீது தொக்கது.
ஒணுமையின்—ஒண்ணுமையின் என்னும் எதிர் மறை வினை யெச்
சத் திடைக் குறை. நாளும்—உம்—முற்று. விடேல்—முன் னிலை
யேவல் எதிர் மறைத் தெரி கிலை வீணை முற்று. விடேவியாமும்—
இ—சாரியை. உம்—இறத்தது தழீஇய வெச்சம். தடுப்பாமே—ஏ—
கற்றைசை.

(சித-ரை) நெஞ்சமே புட வந்த மாதிரை விடார் திற்க
மற்றையாக் கெல்லாம் வெஞ்சமற் குதிப் பரிது எ-து.—
தேகாந்தத்தில் யாவருக்கு முதல்வ னாகிய சிவனது திரு வடிவைய
மறவாத பெரியோர்கள் திற்க மற்றைச் சரியை கிரியைகளைச் செய்

சென்ற செவ்வாய் வெவ்வாய் கொடி தாகிய கூற்றைக் கடந்த போதல் அரிது என்று விவேகம் கூற, அதற்கு அக் வடிவை மஹாமொழி மெய்காரினால் வழி படுவேர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது என்று கூறினார்; இதற்குப் பிரமாண மூண்டோ வென்று மகக் கேட்ப,

இவ்வக் கொரு திரு கண்டு புத்திரன் சான்றால் எ-து,—அதற்குச் சிவனது திரு வடிவையே தேகத்தத்தின் மறவாது பிடித்துக் கூற்றைக் கடப்பதற்கும், அக் திரு வடிவை மஹாதியால் வழிபட்டும் அவனைக் கடத்தல் அரி தென்பதற்கும், ஒப் பற்ற மிருகண்டு மா முனி புதல்வ தாகிய மார்க்கண்டேயரோ சாக்ஷி யென்று விவேகம் கூற, அது எங்ஙன வென்று மகக் கேட்ப, அதற்கு அவர் மஹாதிகளால் வழி பட்டும் கூற்றன் வந்து பிடித்தான் அங்கனம் அவன் பிடித்த போது பயத்தால் மறவாது சிவனது திரு வடிவைய அவர் பிடித்தமையால் அந்தக் கூற்றினையும் கடத்தா சாதலின் அவரோ சாக்ஷி யென்பது அறிதி யென்று விவேகம் கூற, அதற்குத் திரு வடிவைய வழிபடுதலால் யான் கூற்றைக் கடக்கலா மென்று இருந்தேன், நீர் கூறியவாற்றால் அவனை இவ்வழிபாட்டார் கடக்கக் கூடா தென்பது அறிந்து அச்ச முற்றேன், இனி அவனைக் கடத்தற்கு எது வாகிய திரு வடிவையப் பிடித்தற்கு உபாயம் நீர் கூறுக வென்று மகக் கேட்ப,

அஞ்ச விய் கூடற் சிததி யிப்பொழு தென வறியொரு ஸையி னுருத் தஞ்ச மென் றான் சான் விடே லியாடு மச்சமன் வளி தடுப்பாமை. எ-து,—அதற்கு நீ அஞ்சற்க, இத் தேகத்திற்கு அத்தம் தீர்த்தக் கணப்போ தென்று கம்மால் அறியக் கூடாமை யாய் எக் காரணம் மற்றை நீனை வெவ்வா மொழித்தச் சிவனது திரு வடி தஞ்ச மென்று அதனையே விடாது பற்றாதி, இங்ஙனஞ் செய்தி யெனின் அத்தக் கூற்றன் எம்மைப் பிடிக்க வருஞ் சாமர்த்தியத்தை நீரும் தடுத்தக் கொள்வா மென்று விவேகம் கூறிற்று, எ-து.

தஞ்சம்-பற்றுக்கோடு. இதற்கு உதாரணம்: பெருந் திரட்டு.
“வில்லி எக்சிய விண்ணவர் மிகுத்தவாழ் நாளு, மல்லி ரும்பக
யலன்னுமீர் வானினு லரிந்து, கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றை
யார் குலைவுறார் குறுகி, னல்லி ருந்தென லுயர்த்தெதிர் கொள்ளு
கான் ஞாநி” என்றும், திரு வள்ளுவர். “வேண்டுதல் வேண்
டாமை யிலாண்டி சேர்ந்தார்க், கியாண்டு மிடும்பை யில” என்றும்,
உற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (15)

[இப் போது பெற்ற இக் காயத்தின்கண் நீயு ஒரு தலை
வாகத் தீரு வடியை மறவாது பிடிக்க வேண்டும் என்று இதிலும்
வற்புறுத்துதல் மேற் கூறுகின்றது.]

16. ததேது மேலுமிங் வருவமாயி னும்பெறல் சற்றல
மறைநாகத், திடத்தின் மாதவ ரிருவர்கங் கெனவடைந்
தீருத்தல்சான் றரிதாகிக், கிடைத்த தேகமும் விவேகமு
யிருக்குஞான் றேகிரீ சனைநெஞ்சே, யதேத்தி லார்ப்பல கவலை
மாய்த் தோருணர் வாகிநின் றகலாதே.

(பத உரை) ததேது—(இத் தேகத்தை) விட்டு, மேலும்—
இனியும், இவ் உருவம்—இம் மானுட தேகம், ஆயினும்—ஆயினும்,
பெறல்—பெறுதல், சற்று—எளிது, அவ்—அன்று (என்று விவேகம்
கூறு, அதற்கு, இம் மானுட தேகமாயினும் பெறல் அரிது என்று
ம்கவும் அருமைப் படுத்திக் கூறுகின்றீர். இது கிடைப்பது அரிது
என்பதற்கு ஒரு காக்ஷிப் பிரமாணம் உண்டோ? என்று மகம்
கேட்பு,) இருவர் மாதவர்—(அதற்கு, சம்பான் சம்பாதி என்னும்)
இரண்டு முனிவரும் (புத்தியை விரும்பி மேலாகிய தவத்தினிப்
பண்ண, அதனாற் சிவன் வந்து தோன்றி, “உமக்கு என்னை வேண்
டியது” என்று கேட்ப, அதற்கு, நாம் கருதிய அதனை மறைத்து,
“முத்தி வேண்டும்” என்று கேட்ப, அதற்கு, “நீர் கருதியது
ஒன்றும், நம்மைக் கேட்பது மற்றொன்றுமோ” என்று திருவுள்

எத்தின் முனிவு செய்து சரபம் கொடுத்தருள், அதனால், அங்
 விருவோரும்) மஹ நாசத் திடத்தின்-வேத கிரியின்கண்ணை,
 கங்கு-கழுகு, ஏன்-என்று சொல்லும்படி, அடைந்து இருந்தல்-
 (சிருத யுக முதல் இத்தக் கலியுக மளவும் இத் தேகம் கிடையாத
 இன்றும்) பொருத்தி இருந்தலே, சான்று-சாக்ஷி (என்று விவே
 கம் கூற, அதற்கு, வினா வேறு இன்றி மகம் சம்மா இருப்ப),
 அரிது ஆகி - (ஆகவின், மகவுட்) அர் தாம், கிடைத்த - கிடைக்கி
 பெற்ற, தேகமும் - (இத்த மாணுட) சர்வமும், விவேகமும் - (இச
 னால், தன்னைத் தலைவனை அறிப வருகிற அந்த ஆகிய) ஆராய்வும்,
 இருக்கும்-இருக்கிற, நூன்றே-தூக் காலத்திற் றானே, பல-(தேக
 போகக்களைக் கருதுகின்ற) பல (வேறு வகைப்பட்ட), கவலை -
 கவலைகளையும், மாய்த்து - செடுத்தி, தூர் - ஏக, உணர்வு - அறிவு,
 ஆகி-ஆய், நின்று-நிலைத்து, கிரி நசனை-கைவலங்கிரி வாச னாகம்
 சிவனது திரு வடிவைய, அகலாது-(விட்டு) நீக்காது, அடுத்திலாய்-
 (நீ) அடைந்தா மீயிலை, நெஞ்சே-நெஞ்சமே (கிள் கருத்து இருந்
 தது என்னை? என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) மேலும் - உம் - ஆறந்தது தழீதியது. உருவாய்
 னும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. சற்றல - அல - அஃறிணைப் பலவன்
 பால் எதிர் மறைத் குறிப்ப வினை முற்றது. அது ஈண்டு ஒருமை
 யிற் பன்மை மயக்கம். தேகமும் விவேகமும் - உம் - இரண்டும்
 எண்ணுப் பொருளான. நூன்றே - ஏ - பரி நிலை. நெஞ்சே - விளி.
 அடுத்திலாய் - முன் னிலை யேவல் எதிர் மறைத் தெரி நிலை வினை
 முற்றது. அகலாது அடுத்திலாய்.

(சீத-ரை) தடுத்த மேலு மில் ஒருவ மாயினும் பெறல்
 சற்றல எ-து, - இத் தேகத்தை விட்டு இனி மேல் இம் மாநட
 தேக மாயினும் பெறல் எளி தன் றென்று விவேகக் கூற, அதற்கு
 இம் மாநட தேகமாயினும் பெறுதல் அரி தென்று மிகவும்
 அருமையம் படுத்திக் கூறுகின்றீர், இது கிடைப்பது அரி தென்

பதற்கு ஆர் காட்சிப் பிராண முண்டோ வென்றி மருங்
கேட்ப.

மறை நாகத் தீ-த்தின் மாகவ ருவர் "உ மக" - டைட்
திருத்தல் சான்று எ-து,—அதற்குச் சம்பரன் சப் பாதி யென்னு
மிரண்டு முனிவரும் புத்தியை விரும்பி யோ லாகிய தவத்தினர்
பண்ண, அதனூற் சிவன் வந்து தோன்றி உமக்கு என்னை வேண்டி
டிய தென்று கேட்ப, அதற்குத் தாம் கருதிய அதனை மறைசுக
முத்தி வேண்டும் என்று கேட்ப, அதற்கு நீர் கருதிய தென்றும்
நம்மகக் கேட்பது மற் றென்றுமோ வென்று திரு வுளத்தின்
முனிவு செய்து சாபங் கொடுத்தருள், அதனால் அக் விருவோரும்
வேத கிரியின்கண்ணே கழு கெனக்கிருக யுகமுதல் இறக்க கலியுக
மளவும் இத் தேகங் கிடையாது, இன்றும் இருத்தலே சாக்ஷி
யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு விரு வேறு இன்றி மருங்
சம்மா விருப்ப,

அரி தாகிக் கிடைத்த தேகமும் விவேகமு மிருக்கு ஞான்றே
கிரீசனை நெஞ்சே யடுத்தலாய் பல கவலை மாய்த் தோ றுணர் வாந்
தின் நகலாதே எ-து,—ஆகவின் மிகவும் அரி தாகக் கிடைத்த
இந்த மாதாட தேகமும், இதனில் தன்னைத் தலைவனை அந்ய
வருகிற அரி தாகிய விவேகமு மிருக்கிற இக் காலத்திற் குணே
தேக போகங்களாக் கருதுகின்ற பல வேறு வகைப்பட்ட கவலை
களையும் கெடுத்து ஏக வநி வாய் நின்று கைலையங்கிரி வாச லாகிய
சிவனது திரு வடிவை விட்டு நீங்காது நீ அடைந்தாயில்லை, நெஞ்
சமே நின் கருத் திருத்தது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று,
எ-து.

அரி தாகி யென்பது விவேகத்தோடும் பிரித்துக் கூ
டது. "தடுத்த மேலு மிவ் வருவமாயினும்" என்பதற்கு உதா
ரணம்: ஆநந்தத் திரட்டு. "மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்

பாம்பு மந்தருகொண், டங்கோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் -
 பங்கலு, கொண்டொழுத்தி செல்லுங்கு நிப்பின்றிச் சிற்றின்பக்,
 சண்டவிறைக் களாக்க ணக்கு.", "விவேகமு மிருக்கு ஞானே"
 என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். "கையினு வறையுண்
 னதும் பந்துபோலக் காவலு வறையுண்டு கணக்கிலாத, மெய்
 விலே புருங்கலுந்த விகேசம்பெற்றும் விசுவிரர் சிலர்பிறப்பின்
 மீண்டும்வீழ்த்தார், உபயினுன் மூன்றுவகாம் பணிதிசெய்ய
 உருநிற்கும் போமாகி உணர்ந்தகாளா, பொய்யினுன் மிகவிரியும்
 வேலையுடே பொருதினாபோற் பரபதத்தே புரிந்தமாயை." (44-30) மற்றும் வருவகாவற்றாற் காண்க. (16)

[இங்ஙனம் சந்தப் பிரமாணத்தாலும், காதர்ப் பிரமாணத்
 தாலும், இக் காயம் கிடைத்தந்த அரிது எவ்வு அறிவிக்க,
 அறித்து மதம் சம்மதிப்ப, இனித் திரு வடியைத் தாமதம் பண்ணு
 மல் விரைந்து கிடைத்தந்த மேற் கூறுகிறது.]

17. அகலு மிவ்வுடன் மீளின்விரைந் தேனின்விரைந்
 தரற்றொழி தலதிங்கே, சகல முஞ்செய நீனைகுத றுனையினித்
 தடப்புன லிதுவேன்றே, பகலி னால்விரி கானலை நெஞ்சமே
 கருதினேற் பயிராதி, இகலி னாற்செய நீனைபவர் நீனைவை
 யொத் திமேன விவோயே.

(பத உரை) மீளின் - (மேகத்தின்கண் தோன்றி அழியும்)
 மின்னல்போல, வினாந்த-அதி சீக்கிரமாக, அகலம் - (மாயையின்
 கண் தோன்றிக் கண காலத்து) அழியும், இவ்வுடல்-இந்த உடலம்,
 எனின்-என்றால், வினாந்த-(இஃது உள்ள போதே) அதி சீக்கிர
 மாக, அரண்-விவனது (திரு வடியை), தொழு-வணங்குதி, ஈத-
 (இத் திரு வடியை இடைவிடாது) வணங்குதல், அலது-அன்றிப்
 (பொய் யாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய் யாகக். கருதிக் கொண்டு),
 இங்கு-இப் பிரபஞ்சத் துள்ள, சகலமும்-அது வகைத் தொழிலையும்,

செய-செய்ய, நினைகுதல்தனை-(தொடங்க) எண்ணுவதை, 'பகல்-
ஒன்-ருரிய கிரணத்தினால், விரி-(பொய் யாய்) விரிகின்ற, கானலை-
கானல் சலத்தை, தட புனல்-(மெய் யான) கடாக சலம், இது-
சூது, என்று-என்பதாக, கருதி-எண்ணி, நெல் ஆதி-நெல் முதலிய,
பயிர்-பைங் கூழினை, இகலினால்-(குமது) சாமர்த்தியத்தால், செய-
(உண்டாக்குதல்) செய்ய, நினைபவர்-(அறியாமையாற்) கருதுவாரது,
நினைவை-கருத்தை, ஒத்திடும்-போலும், என-(என் கருத்துப்)
பா (அறிந்து), நெஞ்சமே-மனமே, இனி விடுவாய்-இனி விடும்-
பாயாக (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) மனின், எனின், அவது, செய-இவை முறைப்ப
மன்னின், என்னின், அவது, செய்ய என்பவற்றின் இடைக்
குறைகள். மனின்-இன்-உலம் உருபு. எனின்-இன்-வினை
எச்ச விருதி. அரன்-ஈண்டு ஆகு பெயர். ஈது-நீண்ட கூட்டு.
சகலமும் - உம் - முற்று. நினைகுதல்தனை - கு - தன் - சாரியைகள்.
என்றே - ஏ - அசை நிலை. நெஞ்சமே - வினி. நினைபவர் - தெரி
நிலை வினையா லினையும் பெயர். ஒத்திடும் - இடு - பகுதிப் பொருள்
விருதி. விடுவாயே - ஏ - ஈற்றைச். சகலமுஞ் செய நினைகுதல்
ய் எனக் கூட்டுக.

(சித-ரை) அகல மில் லுடன் மனின் லிரைத் தெனின்
லிரைத் தாற் றொழு எ-து,— மேகத்தின்கண் தோன்றி நின்று
அழிபும் மன்னல் போல மாயையின்கண் தோன்றிக் கண காலத்து
அழிபும் இந்த உடல மென்றால் இஃது உள்ள போதே அதிசிக்கா
மாகச் சிவனது திரு வடிவை வணங்குதி,

ஈ தல திங்கே சகலமுஞ் செய நினைகுத றனை எ-து,—இத்
திரு வடிவை இடைவிடாது வணங்குத லன்றிப் பொய் யாகிய ப்ரா
பஞ்சத்தை மெய் யாகக் கருதிக்கொண்டு இப் ப்ராபஞ்சத் துள்ள
அது வகைத் தொழிலையுஞ் செய்யத் தொடங்குவதை,

புன கடப் புன லிது என்றே பகலினுல் விரி கானலை
நெஞ்சமே கருதி நெற் பயி ராதி யிகலினுற் செய்கினைபவர்தினைவை
ய்யாத்திடு மென விடுவாயே ஏ-து,—சூரிய கிரணத்தாற் பொய்யாய்
யினகின்ற காளந் சுவத்தை மெய் யான தடாக சலம் ஈ தென்று
கருதி நெற் பயிர் முதலிய பைக் கூழினைத் தமது சாமர்த்தியத்தால்
உண்டாக்குதல் செய்ய அரியாமையாற் கருதுவாராது கருத்தைப்
போலும், என் கருத்து மென அறிந்து நெஞ்சமே துனி விடுப்பா
மாக வொன்று விவேகப் கூடந்து, எ-து.

சூரிய கிரணத்தாற் பொய்யாக்

போலக், சுவத்தை விட்டு நீங்காத அபிநா சக்தியாற் பிந்நா சத்தி
பொய் டாய்க் தொன்றுதலின், இப் பிந்நா சத்தி காரிய மாகிய
பிரபஞ்சம் காளந் சுவத்தி னிழல் போலப் பொய் யெனக் கூறப்
பட்டது. காளந் சுவத்தைப் பொய் யென்று அறிந்தவன் பைக்
கூழ் நெய், நினைபாமை போலப், பிரபஞ்சத்தைப் - பொய் யென்று
அறிந்தவன் இப் பிரபஞ்சத் தொழில்களின் முயலான் என்பது
அறிக. “அகலு மய்வுடல்” என்பதற்கு உதாரணம்: குறுந் திரட்டு
“காயநீர்க் குமிழி யதிலுது மின்பங் காளலிற் புனலிது தனக்கிங்,
காயலித் துயர னாலிலை மிகைநீ மாய்வுற மையிலழிந் தற்றாய்,
நீயினிக் கவலை நினைவெலா மொழித்து நெஞ்சமே வந்தெனக்
குடன்பட், டாயகற் சொருபர்க் கன்பதே யிசைந்தா வரியதே தார்
மமக் கெதிரே.”, “பிரபஞ்சம் பொய்” என்பதற்கு உதாரணம்:
திருவாசகம். “சூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்,
பெய்த்தேர் முகக்குதும் பேதைகுண மாகாமே, தீர்த்தாய் திகழ்
கில்லா மம்பலத்தே திருநடஞ்செய், கூத்தாவுன் சேவடி கடும்
உண்ணத் தோணோக்கம்” (தோணோக்கம் 11) மற்றும் வறுவன
வற்றூற் காண்க.

(17)

[பிரபஞ்சம் பொய் என்பதும், திருவடி மெய் என்பதும்,
குயிலும் நீர் அறிவிக்க ஐயம் இன்ற நன்று உணர்ந்தேன்.

“உமது கீதுபையை என் என்று உரைப்பேன்” என்று மநம் கூற, அதற்கு, ஞாந சமாதி கூடுதற்கு மநத்தை உடவிப்படுத்தி மேற் கூறுகிறது.]

18. வாய்மை யீதுணர்ந் திதேநன் னெஞ்சமே வரு கணத் தேதேனு, நீநி னைந்திடே லவ்வள வுடலுற னிச்சயிப் பரிதத்தாற், போய தோர்கணச் செயலுனேல் பயனிலை புகனி கழ் கணத்தேனுந், தீமை நன்மைநீ நினைவதென் வினை வழிச் சிவன்றரு குதலாலே.

(பத உரை) நல் — (யான் கூறிய நன் மார்க்க நெறியே சென்று எவாக்கு நன்மை தருகின்ற) நல்ல, நெஞ்சமே—மனமே, வாய்மை—உண்மை (யாகிய), ஈது—இதனையும், உணர்ந்திடுதி—(தீ) அறிவாய், நீ—நீ, வரு—(ஞாந விட்டை கூடுமிடத்து ஒரு கணப் போதாயினும் அந் விட்டையில் நீங்காது இருக்கவேண்டும் ஆகவன்) வரும், கணத்து—(காலங்களில்) கணப் போதாயினும், ஏதேனும்—யா தொன்றினையும், தினைந்திடேல்—கருதிச் செல்லற்க, அவ் வளவு—அக் கணப் போதனவும், உடல்—(இவ்) வுடம்பு, உறல்—(உயிரோடு) இருத்தலை, நிச்சயிப்பது—நிச்சயம் பண்ணல், அரிது—கூடாது, அத்தால்—அதனால், போயது—சென்ற காலத்து, செயல்—(சிகழ்ந்த) செய்கைகளை, ஓர்—ஒரு, கணம்—கணப் போதாயினும், உனேல்—கருதற்க, பயன்—(அதனால்) பயன், இலை—(ஒன்றும்) இல்லை (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு வருங் காலம் சென்ற காலங்களில் “ஒன்றையும் நினைவேல்” என்று கூறி னீர். இஃது உண்மை. சிகழ் காலத்து, “அந்ந பானாதிகளைக் குறித்தாயினும் நினைக்கலாகாதோ” என்று மநம் கேட்ப), புகல்—(அதற்கு,) உன்னால் சொல்லப்பட்ட, சிகழ்—சிகழ் (காலத்தில்), கணத்தேனும் — கணப் போதாயினும், நீ — நீ, நன்மை — சுக, தீமை—துக்கங்களை, நினைவது—கருதுவது, என்—என்னை, வினை—(மமது) நல் வினை தீ வினைகளை (அறிந்து அவற்றின்), வழி—படியே,

சிவன்-சிவ பெருமான் (பல மாகிய சக சூக்கக்களை, தருகுதலால் - நமக்கு) அருத்துவந்தலால் (என்று விவேகம் கூறுற்றி.) எ.ஊ.

(இ-பு) சுத - சீண்ட சட்டு. உணர்ந்திடுதி - தீ - பகுதி பொருள் விருதி. நெஞ்சமே - லிளி. எதேனும் - உம் - முற்றி. நினைத்திடேல் - து - பகுதிப் பொருள் விருதி. எல் - எதிர் மன வலல் வினை விருதி. அம் உளவு - அக் துணைக் காலத்தைச் குறித்தது. உறல், கிச்சயிப்ப - இடை தொழிற் பெயர்கள். அத்தால் - அத்த - அது என்னுள் சட்டிப் பெயர் இடையில் ஒற்ற இரட்டிக்கது. பொயது - தெர் நிலை வினையா லீனையும் பெயர். உனேல் - உன்னேல் என்னும் எதிர் மறைத் தெரி நிலை வலல் வினை முற்றின் இடைக்குறை. இலை - 'இல்ல' என்னும் எதிர் மறைக் குறிப்பு வினை முற்றின் இடைக்குறை. புகல் - 'புகலப்பட்ட' என்னும் செயப்பாட்டு வினை சுற் றுதற்புக்கள் தொகப் பெற்று முத லிலை மாத்திர மாக சின்றது. கணத்தேனும் - உம் - இறந்தது தழீ இயது. நினைவது - தொழிற் பெயர். நன்மை நீபைகள் - ஆகு பெயராய், அவற்றின் காரிய மாகிய சக சூக்கக்களைக் குறிக்கல். என் - 'என்ன' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பு முற்றின் லிகார். தருகுதலாவே - கு - சார்பை. ஏ - சுற்றை.

(சீது-ரை) வாய்மை ய் துணர்ந்திடுதி நன் நெஞ்சமே எ.து,—யான் கூறிய நன் மார்க்க தெறியே சென்று எனக்கு கண்ணை தருகின்ற நன்ந நெஞ்சமே உண்மை மாகிய இகனையும் நீ அறிவாய்,

வரு கணத் தேதேனும் நீ நினைத்திடே லவ்வளவு ஓற லிச்சயிப் பரி தத்தால், எ.து,—நீ ஞான சிட்டை கூடுமிடத்து ஓர் கணப் போதாயினும் அக் சிட்டையின் கீங்காது இருக்க வேண்டு மாகவின் வகுக் காலங்களிற் கணப் போதாயினும் யாதொன்றையுங் கருதிச் செல்லற்க, அக் கணப் போதையும் இவ்வுடல் இருத்தற்கு கிச்சயிப் பண்ணக்கடாது அதனாலு,

போய் கொற் கலரச் செய லுன்னென் டய் னினை' எ-து.—
மகன்? காலத்து ஓர் கணப் போதாயினும் துன்னது செய்யாத
விடுதிதான் என்று கருதற்க, அதனாற் பயன் ஒன்று மில்லை
யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு வருங் காலஞ் சென்ற காலங்களில்
ஒன்றையும் நினைவே லென்று கூறினார், இஃது தன்மை; நிகழ்
-வலத்து அந்ந பாராதிகளைக் குறித் தாயினும் நினைக்கலாகாதோ
கென்று மனங் கேட்பு,

புக னிகழ் கணத்தேனுந் தீமை நன்மை நீ நினைவ தென்
வினை வழிச் சிவன் நருகுதலாலே எ-து,— அதற்குச் சொல்லப்
பட்ட நிகழ் காலத்திற் கணப் போதாயினும் நீ சுக துக்கங்களை
நினைவது என்னை, நமது நல் வினை நீ வினைகளின்படியே சிவன்
அறிந்து சுக துக்கங்களை நமக்கு அருத்துதலால் என்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-து.

இதற்கு உதாரணம்: நிருவள்ளுவநாயனார்; “ஒருபொழுதும்
காழ்வ தறியார் கருதுப, கோடிபு மல்லப ல.” (34-7) என்றும்.
ஒளவையார் நல் வழி, “உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழ,
மென்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன - கண்புதைந்த, மாந்தர் குடி
வாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச், சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே
நான்” (28) என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (18)

[பிரிய விடயங்கள் வர வேண்டும் என்று கருதாது இருத்
தற்கும், வந்த விடயங்களினை மேல் ஆகை செல்லாது தீந் வடியை
மறவாது இருத்தற்கும், மேல் உபாயம் கூறுகின்றது.]

19. தருவ தீமையி னன்மையு முழுவதே ததையுயர்
கழைமேனின், றுரைக ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச்
சோகமக டவனேவல், புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றி
னும் புகனிரா சையைநீயுற், றிரவி னும்பக லினும்விடே
னெஞ்சமே யின்பவீ டெளிதாமே.

ஐய முயற்சனார் பற்றினும் புக னிராசையை நீ யுற் றிவீர
ஐயம் கலுதும் வீடே னெஞ்சமே விற்ப வீ டெளிதாமே எ-து,—
ஐந் தித்திரியக்களாலும், ஐந்த விக்ஷயக்களைப் பிடித்தாலுந்,
சொல்லாநின்ற ஆல் வீடையக்களை இன்ப மென்று கருதி அவற்றின்
சண் ஆசை யுறைய, திரு வடிக்கண் ஆசையை வைத்து இதனை
திராக் காலத்திலும், பசற் காலத்திலும் விட்டு நீங்காதே, யாவாக்கும்
அரி தாகிய வீட் டின்பம் உளக்கு எளிதில் உண்டா மென்று
விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

சுவன்-புருஷன். துதற்கு உதாணம்: பெருந் திராட்டு.
“இவ்விற்ப மகத்த உபரின்பம் வேண்டி யெழிற்குரு வருடனின்
மேலா, கல்லுணர் உதனைப் பெற்றொரோ காத்த நண்ணியே சமாதி
யிற் றொடங்கி, யக்பக னோக்க னாவமாட் டிடுவோ னறைதரு
பனிக்கண்டி சான், உக்கரிப் பாகண் போவதோக் குவர்க்கு மனை
யின்பீட் டுச்செய் பெழுமோ.” எனவும், மற்றும் வருவனவற்றாற்
காண்க. (19)

[எக் சாவரம் இடை விடாது திரு வடியை மறவாது
இருந்தல் பிரதாயம், நது அந்நி திராசையுடனும் இருக்க வேண்
டும் என்கு கூறினீர். இது எனனை என்கு மதம் கேட்ப, அதற்கு,
மேல் கூறுகிறது.]

20. ஆழ னிச்சையே மேலுமே வும்பிறப் பளிக்கும்
வித் தேனெஞ்சே, கீம நித்திதா சைக்கடல் சுவறுமே நீனை
வேணுந் திரைமாயும், போயி ருத்தேலா நீனைவுமெப் பொழு
திலப் பொழுதுபூ ரணமாய, சோம சேகரத் தேந்தைபொற்
கழலையுந் தொழலைய மிடி'ளாமே.

(பத உரை) செஞ்சே-மகமே, உன்-உனது, இச்சையே-
ஆகாரமே, மேலும் மேலும்-மேன் மேலும், பிறப்பு-(பல) பிறப்பினை,

அரிக்கும்-உண்டாக்கும், வித்து ஆம்-(ஒரு) விவசயம், என-
என்று (கருதி), நீ மறித்திடு-நீ அந்த அவா நத்தின்கண் முளைக்கும்
தொழும் அதனை விவேசத்தாலே பார்த்து நீ தடுக்குதல் செய்,
ஆசை-(அங்கனம் செய்தியேற் கண்ட விஷயங்களை யிச்சிக்கும்)
ஆசை யாகிய, கடல்-சமுத்திரம், சுவரம்-வற்றம், நீனைவு-(அக்
கடல் வற்றலே பிற விஷயங்களிற் செல்லும்) எண்ணம், எனும்-
என்கின்ற, திரை-அலை, மாயும்-நாச மாய், நீனைவு-(அந் நீனைவு
எனும் திரை நாச மாகவே, முன்னர் இந்நிரியங்களாற் கண்டு மறத்
தின்கண் ஏறியருந்த விஷய வாக்னை அதன லாய்) நீனைவு.
எல்லாம்-எல்லாம், இறந்து போம்-(ஒருக்கே) இறந்து போம், எப்
பொழுதில்-(அந் நீனைவு எல்லாய்) எப் பொழுது இறந்தனவோ.
அப் பொழுது-அப் பொழுது காணே, சோம சேகரத்து-சந்திர
நுடன் ஆகிய, எர்கை-எமது தந்தையினது, பூரணம் ஆய-பரி
பூரண மாகிய, பொன்-பொன் போன்ற, கழலையும்-திரு வடிவையாய்,
நாம்-யாம், தொழல்-தொழுதற்கு, ஐயம்-சந்தேகம், இலை-இன்றி
(என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-று.

உடல் விட்டு உயிர் நீங்குங்கால் யாது ஓர் அவாத் தோன்றிற்று,
அவ் வளாவின் வழித் தாய்ச் சென்று உயிர் பிறத்தலின், அவாப்
பிறப்பிற்கு வித்து எனப்பட்டது. பகவற்கீதை எட்டாவது அத்
யாயம் எழு வகை வினா வுரைத்தல்-லீவது பாட்டு, “இந்த வுடலம்
விடும்பொழுது யாவன் யாதொன் றினைநினைந்தான், அந்த வளவே
வந்தப்பா வனையா லதனை யடையுமால், எந்த னியல்பே யெப்
பொழுது மீதயத் திடையொண் டென்பாவாஞ், சிந்தை யொடும்வா
ளமர்தொடங்கி லதனா லெனையே சேருதியால்”. (8-6) என்னும்
பகவற்கீதைப் பிரமாணத்தால் உணர்க.

(இ-பு) இச்சையே-ஏ-பிரிநிலையும், தேற்றமு மாய். மேலும்
மேலும்-இவ் வடுக்கு, பிறப்பின் தொடர்ச்சியைக் குறித்து நின்றது.
உம்-இரண்டும் இறந்தத தழீஇயன. நெஞ்சே-விளி. மறித்திடு-

ஆம் - நான் போனார் விழுதி. சகலம் - ஏ - அனைநிலை. எல்லா நிலை - உம் முற்றம். என்னை - 'எம் தன்னை' என்பதன் மரூஉ. எனும். எனும், இலை - இவை இடைக்குறையன். கழலைபம் - உம் - இயற்கை தழிஇயது. கொழல் - தொழிற் பெயர். அத னீற்றில் சும் ஐருட தொக்கல். தாம - ஏ - நற் தாமச.

(சிந்தனை) ஆறு னீர்ச்சமே மேலு மேலும் பிறப் பளிக்கும் விதமாக நெஞ்சமே நீ பறித்திடு எ-து,—உனது தவாமே மேன் மேலும் பல பிறப்பினை உண்டாக்கும் ஓர் வித் தென்று நீ கருத் துச்ச அவா மகத்தின்கண் முழங்குந் கோறும் விவேகதவாமே பார்க்காத தங்குதல் செய்.

ஆகசக கடல் சகலமே நினை வெனும் தினை மாயும் எ-து,—தகவனஞ் செம்பதியேற் கண்ட விடயங்களை இச்சிக்கும் ஆகசமாகிய கடல் வற்றும், துக் கடல் வற்றவே புற விஷயங்களிற் செவ்வு நினை மாகிய தினை காச மாம்,

பாமரத் தெலா நினைவும் எ-து,—அந் நினை வெனும் தினை காசமாகவே முன்னர் இத்திரியங்களாற் கண்டு மகத்தின்கண் ஏறி யிருந்த விஷய வாசனை நினை வெல்லாம் ஒருங்கே இறந்து போகும்,

எப் பொழுதி லப் பொழுது பூண மாய சோம சேகரத் தெக்கை பொற் சழிலையும் தொழிலையமில்லாமே எ-து,—அந் நினை வெல்லாம் எப் பொழுது இறந்தது, அப் பொழுது தானே சந்திர குட லுடைய எழுது தன்வதயினது பரி பூண மாகிய திரு வடி யையும் தொழுதற்கு ஐய மின் நென்று விவேகப் கூறிற்று, எ-து.

உடல் விட்டு உயிர் நீங்குங்கால் யா தோர் அவாத் தோன்றிற்று அவ் வகாலின் வழித் தாய்ச் சென்று உயிர் பிறத்தலின் அவாப் பிறப்பிற்கு வித் தோனப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: திரு பள்ளுவகையார். “அவா வென்பவெல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்தம்,

சொல்லுப் பற்றம் இனம் வித்த.” (73-1) எனவும், “ஆசைக் கடல்
புடைய சினை வெணுந் திணை மாயம்” என்பதற்கு உதாரணம் :
முதலாகியது. “இச்சைமாயம் விடரு மாண்டா வெண்ணையாம்
என்ன மாளு, சிச்சய மாகுந் தேயத் தியாகமாய் நெடுந்தே சேற்,
மயச்சிப வுதாரக் கண்ணால் வேட்கையான் மகவும் வாடுங்,
மயச்சைஞா வதனை நோக்கிக் குறைவுற வருப்பாய் தீரா.”
(73-1) எனவும், மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க. (20)

[நீனவுள்ள யாவும் இறந்து போக வேண்டும் என்று கூறி
அஃ. சிவ பூசை முதலிய சிவ அருமங்க ளாயினும் செய்ப
வேண்டாவோ என்று மதம் கேட்ப, அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.]

21. நாம் ரற்கருச் சனைமுத லியகோடு நலஞ்செய்தே
மவையின்றித், தீமை செய்துளே மெனவுமுன் னிலையொரு
சிறிதசை வடைந்தாலும், யாமி யற்றப ராதமென் னினைவுமற்
றசைகிலே யெனினெஞ்சே, யேம மிக்துறச் செய்யுநன் கிறை
கழற் கேனத்துணிந் திடுகீயே.

(பத உரை) நாம்—யாம், அரற்கு—(இன்றைக்குச்) சிவனது
திரு வடிக்கு, அருச்சினை—(திரு மஞ்சக பத்திர புஷ்பங்களாற்
செய்யும்) அருச்சினை, முதலிய—முதலிய (உபசாரக்களை), கொடு—
புகாண்டு, நலம்—நன்மை, செய்தேம்—செய்தேம் (என்றும்),
அவை—(இன்றைக்கு) அவை, இன்றி—(செய்துதல்) இன்மையால்,
தீமை—தீமை, செய்துளேம்—செய்தேம், எனவும் — என்றும்,
உன்—(இங்ஙனம் கருதுதலைப் பற்றி) உனது, நிலை—நிலையானது,
ஒரு சிறிது—கொஞ்சம், அசைவு—சலகத்தை, அடைந்தாலும்—
பொருந்திற்றாயினும், யாம்—நாம், இயற்று—(அத் திரு வடிக்குச்)
செய்யும், அபாதம்—குற்றம் (அதுவே யாம் என்று விவேகம்
கூறி, என்—(அதற்கு, பூசை செய்தேன் செய்கின்றிலேன் என்னு
நிலைவு சிவனுக்கு அபாதம் செய்தல்) என்னை (என்று மதம்

(கேட்ட, அகற்கு) நது என்று சுட்டி யறிமக் கூடாத சிவனைச் சுட்டி யறிதலே அபாரதம் செய்கல் என்று விலேசம் கூற, அகற்கு, அங்கனம் சுட்டாமற் சிவத்தை அறிதற்கு உபாயம் எங்கனம் என்று மகம் கேட்டப, நினைவும் அற்ற—(அதற்கு, ஒர் அணு வளையினும் ஒன்றைச் சுட்டி) எழுதின்ற கருச்சு மொழிந்த, அசை கலை—(ஒரு சிறிதும்) அசை வின்வி விர்ப்ப, எனின்—ஆயின், இறை—(இதிலே) சிவனது, கழற்கு—திரு வடிக்கு. வயம்—தீன்பம், மிக்ருத—மிருந்தது, நன்கு—நன்றாக, செய்யும்—செய்யும், என—(பூசை) என்று, நெஞ்சமே—நெஞ்சமே!, நீ—நீ, துணிந்திடு—நிச்சயித்து அருதி (என்று விலேசம் கூறிற்று.) ஏ.று.

(தி-பு) அகற்கு-என்பது ஆகு பெயராய் அனாத திரு வடிமைக்குறித்தது. முதலிய-குறிப்பு வினையா வணையும் பெயரா. கொடு-‘கொண்டு’ என்பத னிடைக்குறை. எனவும்-உம்-இறந்தது தழீஇயது. ஒரு சிறிது-என்பது ஒரு சொன் னீர் மைத் தாய், அற்பம் என்னும் பொருள் தந்தது. அடைந்தாலும்-உம்-அடைதல் கூடாது எனப் பொருள் கருதவின் எதிர் மறை. என்-‘என்ன’ என்னும் வினா வினைக்குறிப்பு முற்றின் விகாரம். நினைவும்-உம்-இறந்தது தழீஇயது. நெஞ்சே-வினி. நீயே-ஏ-நற்றகை.

(சித-ரை) நாமாற் கருச்சினை முதலிய கொடு நலஞ் செய்தே மனவ யின்றிச் சினை செய்துனே மெனவு முன் னிலை யொரு சிறிதனை வடைந்தாலும் யா மியற் தபராதம், எ-து,— யாம் இன்றைக்குச் சிவனது திரு வடிக்குத் திரு மஞ்சந பக்திர புஷ்பக்களாற் செய்யும் அருச்சினை முதலிய உபசாரக்களைக் கொண்டு நன்மை செய்தே மெனவும், தீன்றைக்கு அவை செய்துதல் யின்மையால் சினை செய்தே மெனவும், இங்ஙனக் கருதுதலைப் பற்றி உனது நிலை சிறந்தே ரனைவு பொருந்திற்றயினும் அத் திரு வடிக்குச் செய்யப் பாராத் அகலையா மெனது விலேசம் கூற,

எ-து, — அதற்குப் பூசை செய்தேன் செம்கின்றிலே
புள்ளது நினைவு சிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தல் என்னை மென்று
என் கேட்ப, அதற்கு ஈ தென்று சுட்டி யறியக் கூடாத சிவத்தைச்
சுட்டி தறிதலே அபராதஞ் செய்தல் என்று விவேகங் கூற, அதற்கு
மூங்களுக்கு சுட்டாமற் சிவத்தை மறக்கற்கு உபாயம் எங்கா மென்று
என் கேட்ப,

விவேக மற் தகைதலை மெனி னெஞ்சே மயம மக்குறச்
செய்யு நன் கிறை கழற் கெனத் துணர்ந்திடு நீயே எ-து, — அதற்கு
புள்ளு ளளவாயினும் ஒன்றைச் சுட்டி யெழுந்த அசையாது நிற்றி
'மயனின்', இதுவே திரு வடிக்கு இன்ப மிருத்தறச் செய்யும் பூசை
'மயன நீ நெஞ்சமே நிச்சயிக்கு அறிதி மென்று விவேகங் கூறிற்று,
எ-து.

தானு முருவமா யிருந்து கொண்டு சிவனையும் ஒ ருரு வாகக்
கண்டு அருச்சினை பண்ணுதல் கற்பனை யாகலின் இது அபராத
மென்றும், தான் அறி வாய் நின்று அறிவிற்கு அறி வாகிய சிவத்தின்
சண் அசைவற நின்றல் உண்மையாகலின் இதுவே பூசை மென்றும்
கூறப்பட்டன. இதற்கு உதாரணம்: ஆநந்தத் தீரட்டு. “எப்
பொருள் களுந்தா ஞ்சி யிலங்கிடப் படுவா னீச, னப்படி விளங்கு
கின்ற தறிதலே யவன்ற னக்கு, மெய்ப்படு பூசை வேறோர் செயலினு
லன்று மெய்யே, யிப்படி ஞாகந் தன்னு லிறைஞ்சிடப் படுவா
னீசன்.” எனவும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

[இங்ஙனம் அசைவற நின்றல் எங்குக் கூடாது, சிவன்
இங்ஙனம் இருப்பான் என்று தியானம் செய்கிறேன் என்று
கூறிய மந்தத்தைப் பார்த்து மேற் கூறுகிறது.]

22. நீமெய்ஞ் ஞானநன் னிட்டைசா ருதலரி தேனவு
நெஞ் சகமேசற், ரேய்வி லாதுசெய் தியானமா திகளேளி

தேனாவழன் னுக்ன்றாய், சேம்க டம்மினத் தாங்கோர்கம்
மாலிருக் ததல்செயற் கரிதாகிப், போயழைப்புனக் கேளி
யதா பிருத்தலிப் புதுமையென் புகனின்றே.

(பத உரை) செஞ்செய்—செய்யே! சீ—சீ, மெய்—(அத
என்றும் இத னன்றும் ஒன்றையம் கூட்டி நினையாத சமமா இருக்
கின்றி) உண்டாய், நூந—(செய்யு) நூந் (நி மாகிய), நல்—நல்ல,
நிட்டுடை—நிட்டுடைமீது, சாருதல்—கூடுதல். அ—அது—அரியது,
எனவும்—என்றும், சந்தி—(து) அணு உண்டாயினும், எவ்வு
தலாக—(நினைய) ஒழியாத, செய்—செய்யுநின்ற, தியாதம்—
தியாத, ஆதிகல்—செய்செய்யுதல் முதலிய (செய்குதல்), எளிது—
எளிமது. எவ்வு—என்றும், உன்னுநின்றாய்—கருதாநின்றனை,
செய்கல்—ஆகலன், அன்னி நீ ராட்டல் முதலிய உபசாரங்களைச்
செய்த மல ரினையில் இருந்தலும், அவ் விடத்திற் சகத்திற் சம்மா
இராத, புரத்த எழுந்த து வருந்தம்) சிறு பள்ளிகளது, இனச்
சார்—கூட்டத்தினை உடைமையோ (சீட்டம்), சம்மா—(தியாதம் ஆதி
களை உபயோகி மெய்களினுள் செய்குதல்) சம்மா (திரு என்று யான்
கூறு), திருக்குதல்—(அங்ஙனம்) திருக்கல். செயற்கு—செய்தற்கு,
அரித ஆகி—அரிய தாய், போய்—(அவற்றைச் செய்குவல் என்று)
சென்றி, உடைப்பு—உருந்தி யீட்டுகை, உனக்கு—உனக்கு,
எளியது ஆய்—எளி தாய், இருந்த—உள்ள, இப் புதுமை—இவ்
புதுபுதம், என்—என்னையோ, நின்று—(யாவர்த்தம் சம்மா இருத்
தல் எளிது, துத்த தரிதல் அரிது, அவர்களுக்கு அறங்நம்
உனக்கு இங்ஙனம் இருந்த இதனை நீ எங்குஞ் செல்லாது) நின்று,
புகல்—(எனக்குச் செல்லுக (என்று விவேகம் கூறிற்று). ஏ—ஏ.

(திட்ட) அரி தென்கூடம். எளி தென்கூடம் - உம் - இரண்டும்
எண்ணுப் பொருளாய். செஞ்செய் - விளி. இலாத - இல்லாத
என்பதன் இடைக்குறை. செய்கல் சம் - தம் - சாரியை. இனச்
தாய் கொல் - கொல் - வினாப் பொருளது. புதுமை - பண்புப் பெயர்.

என் - 'என்ன' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பின் விகாரம். நின்றே-
வ - ஈற் தகை.

(சித்-ரை) நீ மெஞ்ஞாந நன் னிட்டைட சாருத வரி தெனவு
உஞ்சுகமே சுற் றோய்விலாது செய் தியாந் ராதிக னெளி தெனவு-
முன்னுநின்றாய் எ-து,—நெஞ்சமே நீ அது வென்றும், இது வென்-
றும், ஒன்றையுஞ் சுட்டி நினையாது சம்மா விருக்கின்ற உண்மை
ஞாந மாகிய நல்ல நிஷ்டை கூடுதல் அரிய தெனவும், ஒரணுவாகி
வாயினும் நினைவு ஒழியாது செய்யாகின்ற தியாந் செப சிவ பூசை
முதலிய செய்குதல் எனிய தெனவும் கருதாகின்றனை,

சேய்க டம் ம்னத்தாய் கொல் எ-து,—ஆகலின் அன்னை
நீ ராட்டல் முதலிய உபகாரங்களைச் செய்து மல ரீணயில் இருத்த
வும் அவ் விடத்திற் சுகத்திற் சம்மா விராது புறத்து எழுந்து ஒடி
வருந்துஞ் சிறு பிள்ளைகளுது கூட்டத்தினை புடையையோ நீயும்,

சம்மா விருக்குதல் செயற் கரி தாகிப் போ புழைப் புனக்
கெளியதா யிருந்த விப் புதுமை யென் புக னின்றே எ-து,—தியாந்
மாதிகளை மந மொழி மெய்களினாற் செய்யாது சம்மா விரு நீ
யென்று யான் கூற, அங்ஙனம் இருக்குதல் செய்தற்கு அரி தாய்
அவற்றைச் செய்குவ லென்று சென்று வருந்தும் வருத்தம் உனக்கு
எனியதா யிருந்த இப் புதுமை யென்னையோ? யாவர்க்குஞ் சம்மா
விருத்தல் எனிது, ஒடித் திரிதல் அரிது, அவர்களுக்கு அங்ஙன
யிருப்ப, உனக்கு இங்ஙனம் இருந்த இதனை நீ நின்று எனக்குச்
சொல்லுக வென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

மந மாதி முக் காணங்களும் அசையாது நின்ற விடம் மெய்க்ஞ்
ஞாந நிஷ்டை யென்பதும், அவை யசைந்து செய்யுந் தியாந் சமாதி
கள் அந் நிஷ்டை வருதற்கு எது வென்பதும் அறிக. “மெய்க்ஞ்
ஞாந நிஷ்டை” யென்பதற்கு உதாரணம்: கந்த ரதபூதி.

“செட்மான் மகடோத் திருடுந் திருடன், பெம்மான் முருகன் பிறவா
 னிறவான், சம்மா விருசொல் வறவென் நலுமற், நம்மா பொரு
 சொன் றுமடிக் திலனை.” (12) “சேய்கடம் மனத்தாய் கொல்”
 என்பதற்கு உதாரணம்: ஞாந் உடிட்டம். “மிகமுழுன்று வருந்
 தாமற் சமமா கின்ற வெண்டுகொளாற் தன்முயல்வால் வினோதந்
 தன்னாற், பகர்மாமாற் சிறுமகனவ நிறுத்தல் வேண்டும் பலமறப்
 பிடு பரிசயங்க எகலப் பண்ணி, மகல்சபவா தனைபுதித்தான்
 முயற்சி பேரா டையுறியுஞ் சுபமுயல்வை யதநீ தல்ல, திகழ்
 மகம்போய்த் தற்பகததைத் தெளிய மட்டுந் தேசிகனூல் சொல்
 வழியிற் செல்லு வாயே.” (2-0-4) மற்றும் வருவனவற்றாற்
 காண்க. (22)

[அசை வற தில்லல் நேரே விட்டை அடைதற்கு ஏது வாச
 லின், அதனையே ஓட்டினும் வற்புறத்தி் மேற் கூறுகிறது]

23. நின்ற ருதலை குதல்லிருப் புனக்கதை நீத்திருக்
 குதனெஞ்சே, யென்ற னக்குநல் விருப்புலா ளாவில ணிருத்
 தந் துயர்வீடு, சென்று காண்துவ லெனநினைந் தலைதியோ
 சிவத்திரு சியமன்ற, லொன்று நீயுனா திருப்பதே யதைத்
 தொட ருபாயமென் றறிகண்டாய்.

● (பத உரை) நின்றருத—(அசை வற) தில்லாத, அலை
 குதல்—(தியாகம் ஆதிகளைக் கருதி) அசைகுதல், உனக்கு—நினக்கு,
 விருப்பு—(நல்ல) விருப்பம், அதை—அவ் வசைவை, நீத்த—விட்டு,
 இருக்குதல்—(சம்மா) இருத்தல், நெஞ்சே—மனமே, எந்தனக்கு—
 எனக்கு, நல்—நல்ல, விருப்பு—விருப்பம் (என்று விவேகம் கூற,
 அதற்கு, இங்கனம் சம்மா இருந்தால் எங்கனம் வீடு அடைகுதம்
 என்று மகம் கேட்ப.), வாளா—சம்மா, இவண்—இவ் விடத்தில்,
 இருத்தல்—இருக்குதல், தீது—குற்றம், உயர்—மே லாகிய, வீடு—
 வீட்டின், சென்று—(தியாகம் முதலிய நன் மார்க்கத்திற்) சென்று,

சாண்குவல்—அந்நேன், என—என்று, நினைந்து—கருதி, அலை
தேயோ—அலைகின்றனையோ (நீ என்று விவேகம் கேட்ப, அதற்கு,
“யான் அங்கனம் தான் கருதுகின்றேன்” என்று மநம் கூற, அதற்கு,
“நம் மிருவார்க்கும் வீட்டை அடைவதே கருத் தாகலின், நீ செல்லும்
நெறியால் அதனை அடைய லாம் எனின், நீ கூறிய வூறு யான்
கேட்கின்றேன். யான் செல்லும் நெறியால் அதனை அடைய லாம்
எனின், யான் கூறிய வாறு நீ கேட்குதியா?” என்று விவேகம் கூற,
அதற்கு, “நன்று கூறினீர்” என்று மநம் சம்மதிப்ப,); சிவம்—
(அதற்கு, நீ கருதிய தியானாதிகளால் வீட்டினை அடைய லாம்
எனின், அச் சிவ ரூப) வீடு, திருசியம்—(மநாதிகளால் அறியும்)
சாக்ஷிப் பொருள், அன்று—அல்லாதது (என்று விவேகம் கூற,
அதற்கு, நீர் இங்ஙனம் கூறியவற்றால் எனது உபாயத்தால் அதனை
அடைதற்கு அரிது என்ப தாயிற்று. இனி, அதனை அடைதற்கு
எனக்கு ஓர் உபாயம் நீர் கூறுக என்று மநம் கேட்ப,); ஒன்றும்—
(அதற்கு, அணு வள வேனும்) ஒன்றையும், நீ—நீ, உனது—நினை
பாது, இருப்பதே — (அசை வற) இருத்தலே, அதை—அவ்
வீட்டை, தொடர்—அடைதற்கு, உபாயம்—(நேரே) உபாய மாம்,
என்று—என, அறி—அறிவா யாக (என்று விவேகம் கூறிற்று.)
எ-று.

(இ-பு) நின்றுருது-உது-துனை வினை. ஆ-எதிர் மறையிடை
நிலை. நெஞ்சே-விளி. என் றனக்கு -தன் -சாரியை. அன்றால் -
ஆல் -அசை நிலை. ஒன்றும் - உம் - முற்று. உனது-உன்னு என்பதன்
இடைக் குறை. இருப்பதே - ஏ - பிரி நிலையும், தேற்றமு மாம்.
கண்டாய் - முன் நிலை யசை.

(சித-ரை) நின்றுரு தலைகுதல் விருப் புனக் கதை நீத்திருக்
குத நெஞ்சே யென் றனக்கு நல் விருப்பு ஏ-து,—அசை வற நில்
லாது தியாக மாதிகளைக் கருதி அசைகுதல் உனக்கு நல் விருப்பம்
அவ் வசைவை விட்டுச் சம்மா விருக்குதல் நெஞ்சமே எனக்கு நல்

விருப்ப மென்று விவேகக் கூற, அதற்கு இங்ஙனஞ் சம்மா வீருந்
தால் எங்ஙனம் வீடு அடைகுது மென்று மறக் கேட்ப,

வாள் விவ ணிருத்த நீ துயர் வீடு சென்று காண்குவ வென
நினைத் தலைதியோ, ஏ-து;—சம்மா வீட் விடத்தில் இருக்குதல் குற்
ரம், மேலாகிய வீட்டினைத் தியாக முதலிய நன் மார்க்கத்திற் சென்று
அநியே னென்று கருதி அலைகின்றனையோ நீ மென்று விவேகக்
கேட்ப, அதற்கு ‘யான் அங்ஙனம் தான் கருதுகின்றே’ னென்று
மறக் கூற, அதற்கு “நம் மிருவாக்கும் வீட்டை அடைகுவதே கருத்
தாகலின் நீ செல்லு நெறியால் அதனை அடையலா மெனின், நீ
கூறிய வாறு யான் கேட்கின்றேன், யான் செல்லு நெறியால்
அதனை அடையலா மெனின், யான் கூறிய வாறு நீ கேட்குதியா”
மென்று விவேகக் கூற, அதற்கு “நன்று கூறினீ” மென்று மறஞ்
சம்மதிப்ப,

செவ் பிரிசய மன்றூல், ஏ-து;—அதற்கு நீ கருதிய தியாகாதி
களால் வீட்டினை அடையலா மெனின், அங் வீடு மனாதிகளால்
அறியும் காட்சிப் பொருள் அன் நென்று விவேகக் கூற, அதற்கு
“நீர் இங்ஙனக் கூறியவற்றால் எனது உபாயத்தால் அதனை அடை
தற்கு அரிது, அதனை அடைதற்கு எனக்கு ஓ ருபாயம் நீர் கூறுக”
மென்று மறக் கேட்ப,

ஒன்று நீ யுன திருப்பதே யதைத் தொட ருபாய மென் றநி
ண்டாய் ஏ-து;—அதற்கு அணு வளவேனும் ஒன்றையும் நினையாது
அசை உற விருத்தலே அங் வீட்டை அடைதற்கு நேரே உபாயமா
மென்று அறிவாயாக மென்று விவேகக் கூறிற்று, ஏ-து.

செவ மென்பது வீடு. இதற்கு உதாரணம்: பகவற் றேத.
“வாங்கி யைம்பொறி சின்றம நத்தினை, நீங்கி டாவகை சின்னுளி
ருத்தியே, நீங்கி யாவையுஞ் சிந்தைசெ யாமையாம், பாங்கி யாத்த
வேயில் வாயபோ.” (6-19) என்றும், தேவிசாலோத்தரம். “மந்

நெஞ்செந்தி யாநம் பூசனை வணக்கம் வேண்டி, உந்தமி வரசு
புத்திக் குபாடமே யறிபவ் வேண்டுஞ், சிந்தனை பரமோ செல்விர்
உயாமே திபுட பீட்கிற, பந்தமான் ஆவ்ப நீங்கிட் பசுமால் விற்பஞ்
சேர்வார்” என்று, மற்றும் உருவனவற்றைக் காண்க (23)

[விட்டை அடைதற்கு உபாயம் அசை வற நிற்பல் என்று கூறினார். இஃ அசை வற நிற்பதது உபாயமும், அங்ஙனம் நிற்பல் விடு வரும் ஆறும் எங்ஙனம் என்று மரம் கேட்டப, அதற்கு, மேற் கூறுகிறது.]

24. கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற்
கலந்தவா தனையாவும், விண்டு மூடமற் றலையிலாக் கடலென
விளங்கினை யெனினெஞ்சே, யுண்டு கொன்னமக் கொருதுய
ராங்குவி ளுங்கையிற் கனியேயாம், பண்டை மேலிய பய
மெலா மறுங்குரு பதத்திலும் புகலாமே.

(பத உரை) கண்ட—(ஐம் பொறிகளாற்) காணப்பட்ட, ஐ
புலம் — சப்தாதி விஷயங்களின், காட்சி — பிரத்தியக்ஷங்களும்,
போய் — நீங்கி, காட்சியால் — (அவ் விஷயப்) பிரத்தியக்ஷத்தால்
கலந்த — (காணத்தில்) சேர்ந்திருந்த, வாதனை — வாசனைகள்,
யாவும்—அனைத்தும், விண்டு—(விட்டு) நீங்கி, மூட்டி—(இவ் வாசனை
முடிவில் தோன்றும்) மறைப்பும், அற்று—ஒழிந்தது. அலை இலா—
நிர்த்தாங்க, கடல் — சமுத்திரம், என—போல, விளங்கினை
எனின்—விளங்கினாயானால், கெஞ்சமே—மனமே, ஒரு—(பிறவித்
தூன்பங்களுள்) ஒரு, தயர்—தயர் (ஆயினும்), நமக்கு—எமக்கு,
உண்டு கொல்—உண்டாமோ, ஆங்கு—அவ் விடத்து, வீடு—வீடு,
உளம்—உள்ளம், கையிற்—கையின்கண்(ஐனுள்ள), கனி—(கெல்லிப்)
பழம் (போல), ஆம்—உண்டாம், பண்டை—முன்னர், மேலிய—
பொருத்தியிருந்த, பயம்—(பிறவித் தூன்பத்திற்கு அஞ்சிய) அச்சம்,

எலாம்—அனைத்தும், அறம்—நீங்கும், குரு—குரு, பதத்திலும்—
தூசிய நிலையையும், புக லாம் — (யாம்) அடைய லாம் (என்று
விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) யாவும்-உம்-முற்று. இலா, என, எனின், உளம்,
எலாம் - இனங் இடைக் குறைகள். நெஞ்சமே-விளி. உண்டு
கொல்-கொல்-வினாப் பொருளது. களியே - ஏ - அசை நிலை.
இத னிறதியில் உலம ஒருபு தொக்கது. பண்டை-ஐ-சாரியை.
பதத்திலும்-உம்-இறந்தது தழீஇயது. இல்-ஒடினுருபு, அது
தூண்ட னுருபு சிற்ச வேண்டிய விடத்து வந்து மயங்கிற்று.
புகலாமே-ஏ-சுற்றாசை.

(சிந்தனை) கண்ட னவம் புலக் காட்சி போய்க் காட்சியாற்
கலந்த வாதனை யாவும் விண்டு மூட மற் றிலையிலாக் கட லென
விளங்கினை மெனரி நெஞ்சே எ-து,—ஐம் பொய்களாற் காணப்
பட்ட சந்தாதி விஷயக் காட்சிகளும் போய் அவ் விஷயக் காட்சி
யாற் காணத்தில் ஏறியிருந்த வாசனைகள் அனைத்தும் விட்டு நீங்கி,
இவ் வாசனை முடிவில் சீதானது மறைப்பும் அற்று, நிர்த் தரங்க
சமுத்திரம் போல விளங்காநின்றனையானால் நெஞ்சமே,

உண்டு கொன் னமக் கொரு அய ராங்கு வீ டுளங் கையிற்
களி மேயாம் எ-து,—பிறவித் துன்பங்களுள் ஒரு துன்ப மாயினும்
நமக்கு உண்டாமோ அவ் விடத்து வீடு உள்ளங் கை நெல்லிப் பழம்
போல் உண்டாம்,

பண்டை மேலிய பய மெனா மறுங் குரு பதத்திலும் புகலாமே
எ-து,— முன்னர்ப் பொருந்தியிருந்த பிறவித் துன்பத்திற்குப்
பயத்த பய மனைத்தும் நீங்கும் குரு துரியத்தையும் யாம் அடையலா
மென்று விவேகம் கூறிற்று, எ-து.

கேவல சகலங்களி னன்றிச் சுத்த நிலையில் துன்பம் இன்மை யால் ஒரு துய ருண்டு கொன் னமக் கென்றும், அச் சுத்தநிலை பெற்றோர் குரு துரியமும் அடைவ ராகலிற் குரு பதத்திலும் புச ளாமே யென்றுங் கூறப்பட்டன. இதற்கு உதாரணம்: சசி உந்த போதம். “வினவிற் பரத்வையந் விபுதற்க வத்தைபுலன் வினை மாறியே, நனவிற்கு முத்திநில வரினப்பொ ருட்டிகழு நல மாகவே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (24)

[அசை வற நீற்றித்த உபாயம், ஐம் புலக் காட்சியும், சுரண வாசனையும், மறைப்பும், நீங்குதல் என்று கூறினார். அச் சுரண வாசனையும், மறைப்பும், நீங்குதற்கு முன்னர், ஐம் புலக் காட்சி நீங்க வேண்டுமானவிட, இக் காட்சி நீங்குதற்கு உபாயம் எங்குளம் என்று மறம் கேட்ப, அதற்கு, மேல் கூறுகின்றது.]

25. புகல சூம்பரப் பிரமமாங் கடற்றிற் புணர்ப்பைத் திரையீசன், சகமோ டாருயி ரேனுநுரை யாதிக டந்துமாற் றிடுமென்றே, பகரு நான்மறை யெனினதி லெதையெதைப் பற்றுவாம் விடுகிற்பாஞ், சகசோ ரூபமே யனைத்துமென் றுகற்றுதி துவிதபா வனைநெஞ்சே.

(பத உரை) புகல்-சொல்லுதற்கு, அரும்-அரிய (வாக்கு மகங்கட் கதீத மான என்பது தாற்பரியம்), பரப் பிரமம் ஆம்-பரப் பிரஹ்மம் ஆகிய, கடல்தனில்-கடலின்கண், புணர் (விட்டு நீங்காமல்) பொருந்திய, பரை - பரை ஆகிய, தரை - அலை (ஆனது), ஈசன் - ஈசானும், சகம் - (நாத தத்துவ முதல் பிரதிவி தத்து வம் ஈராகிய) உலகங்களும், ஆர் - (சராசரங்களாய்ப்) பொருந்திய, உயிர்-சீவர்களும், எனும்-என்று (சொல்லப் பட்ட) நரை-நரை, ஆதிகள் - (திவிலை குமிழிகள்) முதலியவற்றை, தந்து - தோன்றச் செய்து, மாற்றிடும் - ஒடுக்கும். என்று - என்ப தாக, நான் - நான்கு, மறை - வேதங்களும், பகரும் - சொல்லும், எனின் -

என்தான், அதில்-அக் கூடற் றாவிற் றென்றிய இம் பிரபஞ்சத்தி லுன், எதை-எதனை, பற்றுலாம்-(எமது என்று) பிடிப்பம், எதை- எதனை, விடுகிற்பாம்-(எமது அன்று என்று) விடுப்பம் (இங்ஙனம் பற்றுதற்கும், விடுப்பதற்கும், அப் பிரபத்தை விட வே நின்மை யால்), அனைத்தும்-எல்லாவற்றையும், சக-ஆநந்த, சொரூபம்- வடிவம், என்று-என்பதாக (நிச்சயிக்கும் இங் நிச்சய ஞானத்தால்) நெஞ்சமே-மாமே! கூறித்-(அது இது என்று பகுக்கும்) பேத, பாவனை - எண்ணத்தை. அகற்றித் - (ஈ) நீக்குதி (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

பகாதினா ஆனமையின், சசன் றுகம் ஜீவன், துரை திவிலு ருமுழிக ளாயின.

அவ் த பாவனை அகற்றுதலை-சொத்து புதி விளக்கம்-
“வெறுப்பு யிருப்பென்று வேறுபொருள் தோடலிறை, உறுப்பிற் றுறையாதோ ளுணர்வுடையோர் சொல்லுவாரோ.” என்பதாலும், சகராதிகள் அலை என்பதை விசார சாகரம் முதல் ஈதோத்திரம், “இம்மு ஞாயிறு மகபதி யீசன் விண்டொடு நான்முகன், அந்த கன்றக பதியருட் சத்தி யைந்துக ரத்தினன், சந்த வானவர் நாகர் கத் தருவர் நாகவர் தனாபுளோர், சந்து ரூபவ பாரமாய்த் திகழு மென்னுடை யலையினே.” என்று, “அபாச மான எனது ஸ்வரூப சமுத்திரத்தில், விஷ்ணு - மகேசன் - பிரஹ்மா - சூரியன் - சந்திரன் - வருணன் - துபமன் - சத்தி - தநேசன் - கணேசன் என்னும் பதின் மரும் அலைக ளாக இருக்கின்றார்கள்.” என்பதாலும் அறிக.

ஜீவ ஈசுவரர்கட்கு, மாயையால், தோற்றம் ஒடுக்கம் கூறியது, விசேஷிய பாக மாகிய, ஜீவ ஈசுவர சேதநங்கட்கு அன்று என உணர்க. சேதநங்கள், உத்பத்தி நாசம் இன்றி நித்திய மாகலின், அதிஷ்டாநம் - ஆபாசம் - ஆசிரயம் - மூன்றும் சேர்ந்து, ஜீவ ஈசுவரர் கட்கு ஸ்வரூப மாகும். அம் மூன்றனுள், அதிஷ்டாந-சேதந பாகம்,

உத்பத்தி - நாசம் உடையதாமேல், பரிணமியாய் - சாவயவ மாய் -
 னீனையில் - தேய்ந்து - தேய்ந்து - இறந்து, ஸ்வரூபம் இவ்வாமல்,
 ரூபிய மாய்ப் போகும். அங்ஙனம், சீவ ஈசுவர்கள், ஸ்வரூபம்
 இவ்வாமற் போவார்களே யாயின், 'தத்வமசி' என்னும் மஹா
 வாக்கியத்தால் சீவேசர்க்கு ஐக்கியம் கூறுவது முரணும்,
 ஆகலின், விசேஷப் பாக மாகிய, அதிஷ்டாநம் - உத்பத்தி - நாசம்
 இன்றிய தாம். இனி விசேஷண பாக மாகிய, ஆபாச சகித மாயை
 அவித்தைகட்டு, உத்பத்தி நாசங்கள் கொள்ளினோ, அவைகள்
 அநாதி யாகலின் அவைகட்டு உத்பத்தி கூடா தாம். தத்துவ
 ஞானத்தினு லன்றி இடையில் அவைகட்டு நாசமும் கூற லடா
 தாம். பின்னரோ, ஈசுர பாவமும், சீவ பாவமும், மாயாவித்தை
 களி னதீந மாம். அவித்தை மாயைகள் சித்தியாத போது சீவேசுர
 வடிவங்களுஞ் சித்தியா வாம். சிருட்டி காலத்து அவித்தை மாயை
 கள் விளங்கலின் சீவேசுர விளக்கமு முண்டு. பிரளயத்தில்
 அவித்தை மாயைகள் ஒடுங்கலின் சீவேசுர ஒடுக்கமு மாம். இத்
 தோற்ற வொடுக்கத்தையே ஆசிரியர், "தந்து மாற்றிடும்" என்னும்
 வாக்கியத்தாற் கூறின ரென அறிக. அபிநா சத்தி பரை. பிநா
 சக்தி மாயை. பிநா சக்தியால், ஜக ஜீவ பரம் மூன்றும் தோன்றி
 ஒடுக்குகின்றன. அபிநா சக்தி யாகிய பரை, பிரஹ்ம சேதநத்தில்,
 லீநம் ஆகி விடுதலின், சக்தி யின்மையின், ஜீவ ஈசுவரத் தோற்றம்
 இன்மையால், பொருள் ஒன்றே என்பதும், அதுவே சித்தியம்
 என்பதும், அம் முப் பொருள்கள் அகித்தியம் என்பதும், அவை
 கற்பித மாதலால் அக் கற்பிதத்தி னபாவம் அதிஷ்டாந சொரூபமே
 என்பதும் பெற்றும்.

அற்றேல், கைவல்லியம் விருத்திப் பிரபாகரம் முதலிய கிரந்தங்
 கள், சீவேசுரனா அஞ்ஞாந காரிய மெனக் கூறுகின்றனவே எனின்.
 மேற் கூறிய அதீந மாதலையே காரிய மென உபசரித்தார். அல்லது,
 காரியம், உத்பத்தி காரியத்துவ கற்பித காரியத்துவங்களால் இரு திறப்
 படும், அவித்தை மாயைகள் அநாதியாதலின் அவைகட்டு உத்பத்தி

காரியத்துவம் பொருத்தாது. மின்னரோ, அவை அநாதியாயினும் அதிஷ்டாபத்திற் கற்பிதங்க ளாதலின், கற்பித காரியத்துவங் கொண்டு அங்ஙன் கூறப்பட்டன என அறிக. இக் காரிய பேதம் ஆகம் புராணம் சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வர்ணனத் திற் கூறப்பட்ட னுது.

(இ-பு) கடறனிவ்-தன்-சாரியை. இவ்-ஏழ னுருபு' சக மொடு-ஒடு-எண்ணுப் பொருளில் வந்த இடைச் சொல். என்றே-ஏ-அசை நிலை. விடுகிற்பாம்-கிவ்-ஆற்றல் இடை நிலை. சொருபமே-ஏ-தேற்றம், அனைத்தும்-உம்-முற்று. கெஞ்சே விளி.

(சித-ரை) புக வரும் பாப்பிரமமாம் கடறனிற் புணர் பரைத் திரை யிசை சகமொ டாருயி ரொனு தரையாதிக டக்து மாற்றிடு மென்றே பகரு நான் மறை யெனின் எ-து, -வாக்கு மகோதீதமா யிருக்கின்ற பாப் பிரமமாகிய கடலின்கண் விட்டு நீங்காத பரையாகிய திரையானது, ஈசரானும் நாதத்துவ முதற் பிருதிவிதத்துவம் ஈராகிய சகங்களுஞ், சராசரங்கனா யுள்ள உயிர்களு மென்று சொல்லப்பட்ட துரை திவலை ருமிழிகளைத் தோன்றச் செய்து ஒடுக்கு மென்று காண்கு வேதங்களுஞ் சொல்லு மெனின்,

அதி வெதை யெதைப் பற்றுவாம் விடுகிற்பாம் எ-து, அக் கடற் நிலையில் தோன்றிய இப் பிரபஞ்சத்தினுள் எதனை யெம தென்று பிடிப்பம், எதனை எமது அன் றென்று விடுப்பம், இங்ஙனம் பற்றுதற்கும், விடுப்பதற்கும், அப் பிரமத்தைவிட வேறின்மையால்,

சக சொருபமே யனைத்து மென் றகற்றுதி துவித பாவனை கெஞ்சே எ-து, -எல்லாவற்றையும் ஆதந்த சொருப மென்று இங் கிச்சய ஞாநத்தால் கெஞ்சமே அது இது வென்று பருக்குந் துவித பாவனையை நீ நீக்குதி யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

பாமத்திற்கு அபிநவமா யிருக்கின்ற பரை யசைவான மாயை
விற்பிரபஞ்சந் தோன்றி யொடுங்குதலின், அப் பரை திரை யென்று
கூறப்பட்டது. உயி ரென்பது-தானி யாகு பெயர். ஆகம நெறி
கூறி வேத நெறி கூறுதன் மற்றொன்று விரித்த லென்னுங் குற்ற
மாகாதோ வெனின், இந் தூவ் சமாச நெறியாகலாலும், ஆகமத்திற்
சோகம் பாவனை கூறலானுங் குற்ற மாகா தென்பது அறிக. இதற்கு
உதாரணம்: திரு வம்மாளை, “பார்த்த விடமெல்லாம் பரமன்கா
ணம்மாளை, பாசாம லிந்நாளும் பாழ்பட்டே னம்மாளை”- என்றும்,
சிவாநந்த மாலை, “எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னாளை”
யங்கந் திரள்கருவி யாணலுமாம் - பொங்குமிருண், மைசெய்த
மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும், பொய்பொய்பொய் பொய்
பொய்பொய் பொய்-” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (25)

[ஐம் புலக் காட்சி நீங்குதற்கு உபாயங் கூறலீர். இனி
நீனப்பும் மறப்பும் அற்றுச் சம நிலையி னிற்றற்கு நாநா லுபாய
மும் நீர் கூறல் வேண்டு மென்று மதங் கேட்ப; அதற்கு மேற்
கூறுகின்றது.]

26. நெஞ்ச மெயினிப் பாவநா தீதமாய் நின்றிடின
நேனினிற்பா, யெஞ்ச ருதகல் புரணபா வனையையோர்ந் திலை
யெனி னுலகெல்லாம், அஞ்ச நக்களன் மெனியென் றோர்ந்
திலை யெனினருள் சுரந்தேம்பால், வஞ்ச மற்றிமே படிக்கிவ
ணடைந்ததோர் வடிவையோர்ந் துய்வாயே.

(பத உரை) நெஞ்சமே-மகமே! இனி இதன் மேல்,
பாவநா- (ஒன்றையுஞ் சுட்டிப் பாவியாது) பாவனைகள்,
அதீதம் ஆய்- கடந்த (இறந்த) நிலையை யுடையவ னாகி.
நின்றிடு-நிற்குதலைச் செய், இன்று-(அங்கன் நின்றற்கு வலி) இல்லை,
எனின்-என்றால், எஞ்சுகாது-(அன்று திரை காஷ்ட முதலியவற்றி

ஹம்)குறையு படாது, அகல்-விரிந்த, புரண(-பரி) பூரண, பாவ
நையை-பாவனைப்பையினும், ஓர்ந்து-கருதி, சிற்பாய்-அந் நிலையில்
சிற்கக் கடவாய், இலை-(அதற்கு மேல் ஆற்றல்) இன்று, எனின்
என்றால், உவகு(-சுட) சித் தாய் வினக்காகின்ற இப்)பிரபஞ்சம்,
எவ்வாய்-அனைத்தும், அஞ்சகக் களன்-கான கண்டத்தினை யுடைய
சிவனது, மேனி-(அஷ்ட மங்கன) மூர்த்தம், என்று-என்ப தாக,
ஓர்ந்து சிற்பாய்-உணர்ந்து (ஏக பாவனை பண்ணி) சிற்றி, இலை-
அதற்கும் ஆற்றல்)இன்று, எனின்-என்றால், அருள்-அச் சிவம்
தானே)கிருணை சாந்து-கிரம்பி, எம்பால்-ஏம்மிடத்துள்ள, வஞ்சம்-
(மும்) மலங்களும், அற்றிடும்படிக்கு-அறும்படிக்கு, இவண்-இந் நிலத்
தின்கண், அடனத்து, (கருணையால் மாறுடச் சட்டை சாத்தி) எழுந்
கருளி வந்ததாய்-ஓர்-ஓப் பற்ற, வடிவை-(குரு)மூர்த்தத்தை, ஓர்ந்து
சிற்பாய்-(அவற்றை கீக்கு முபாய் மென) அறிந்து (இடைவிடாது
நியமித்து) சிற்றி, உய்வாய்-(அவ்வன் செய்தியேல்) பிழைப்பை
(என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

‘உய்வாய், என்பதனை கடை நிலைத் தீப மாகக் கொண்டு நான்
கிடத்தும் கூட்டுக. ஆணவம்-கார்மிகம்-மாயியம் என்னும் மும் மலங்
களும் தாம் வெளிப்படாமல் நின்று உயிரை மறைத்து வஞ்சித்தலின்
மும் மலங்களும் வஞ்சம் எனக் கூறப்பட்டன.

(இ-பு) கெஞ்சமே-வினி, இனி-எதிர் காலங் காட்டு மிடைச்
சொல், பாவநா + அநீதம் = பாவநாநீதம்-வட மொழி நீர்க்க சந்தி,
நின்றிடு என்னும் முன் வினை யேவல் ஒருமை வினை முற்றில், இடு-
பகுதிப் பொருள் விருதி, ஓர்ந்து என்னும் இறந்த கால வினையெச்
சம், சிற்பாய் என்னும் முன் வினை யேவல் வினை முற்றுக் கொண்டது
இலை என்பது இவ்வினை என்பதன் இடைக் குறை. எம்பால்-பால்,
ஏழு னுருபு. அற்றிடும்-இடு-பகுதிப் பொருள் விருதி. உம்-பெய சொச்ச
விருதி. படிக்கு-கு-சாரியை, இவண்-அண்மை இடச் சுட்டு. சிற்பாய்
என்பது முத வினைத் தீவகம். அதனைப் பின் னுள்ள ஓர்ந்து என்னு

மரண்டிடங்களிலும் இயைத்துக் கொள்க. உய்வாய் என்பதைக் கடைசில்த் தீவக மாக் கொண்டு முன் னுள்ள ஏவல் முற்றுக்களோடு இயைத்துக் கொள்ள லாம். அடைந்து-வினையா லீனையும் பெயர். அடைந்தது(ஓர் வடிவு)-அடைந்ததாயி ஒரு வடிவு என, “வினை முற்றே வினை யெச்ச மாகலும் குறிப்பு முற்றீரெச்சமாகலு முளவே” என்ற கன் னூல் சூத்திரப்படி, “அடைந்ததோர் வடிவை” என் புழி “அடைந்தது” என்பதை வினை முற்றாகக் கொண்டால், அது தெரி நிலை வினை முற்றே யாகும். தெரி நிலை வினை முற்று வினை யெச்ச மாருமே தவிர்ப்பெய ரெச்ச மாகாது. குறிப்பு முற்றுத் தான் ஈ ரெச்ச மாகும். ஆங்கே வினை யெச்சமானால் வினையைக் கொண்டு முடிய வேண்டும். “ஓர் வடிவு” என்னும் பெயர் கொள்ளாது, குறிப்பு முற்றுத் தான் பெய ரெச்ச மாகும் போது பெயர் கொள்ளும். “அடைந்தது” ஒரு போதும் குறிப்பு முற்றாகாது, இறந்த காலங் காட்டலின், இரு பெய ரொட்டுப் பண்புத் தொகை யாகக் கொள்க. உய்வாயே-ஏ -ஈற றகை.

(சித்-ரை) நெஞ்சமே யினிப் பாவநாதீதமாய் நின்றிடு ஁-து,- நெஞ்சமே இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாவியாது பாவநாதீத மாகி நிற்குதலைச் செய்,

இன் நெனி னிற்பா யெஞ்சுற தகல் புரண பாவனையை யோர்ந்து ஁-து,—அங்ஙனம் நின்றற்கு வலி யில்லை யெனின் அனு திரண காவ்டு முதலியவற்றினுங் குறைவுபடாது விரிந்த பரிபூரண பாவனையாயினுங் கருதி நிற்பாய்,

இலை யெனி னுல கெல்லாம் அஞ்சகக் களன் மேனி யென் றோர்ந்து ஁-து,—அஃதும் இன் நெனின் சுட சித்தாய் விளங்கா நின்ற இப் பிரபஞ்ச யெல்லாம் தாள் கண்டத்தினை யுடைய சிவனது அஷ்ட மூர்த்த மென்ற ஏக பாவனை பண்ணி நிற்பி,

இலை யெளி னருள் சாக் தெம்பால் வஞ்ச மற்றிடும் படிக்கிவ
ணடைந்த தோர் வடிவை யோர்ந் தும்வாயே ஏ-து,— அஃதும்
இன் றெனின் அச் சிவந் தானே கிருபை கிரம்பி எம்மிடத் துள்ள
மும் மலங்களும் அழம்படிக்கு இத் திலத்தின்கண் மாதாடச் சட்டை
சாத்தி எழுந்தருளி வந்த ஒப்பற்ற குரு மூர்த்தத்தை இடை
விடாது தியாகித்த சிற்றி பிழைப்பை யென்று விவேகக்
கூற்றி, ஏ-று.

சிற்பாய் என்பதனை மற் றிரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக் கொள்க.
உய்வாய் என்பதனைக் கடை நிலைத் தீப மாகக் கொண்டு எல்லாவற்
றேடுங் கூட்டுக. தன்னைக் காட்டாது உயிரை மறைத்து கின்று
வஞ்சித்தலின், ஆணவும் வஞ்சம் எனப்பட்டது. “பாவநாஜீதமாய்
என்பதற்கு உதாரணம்: ஞான வாசிட்டம். “அறிவெனும் விதைசங்
கற்பமா முனையா மனைபசங் கற்பமாக் தன்னைப், பிரிவுறத் தானே
செய்துதான் பிறக்கும் பெரிதுற வளார்திடுந் தானே, செறிதுய
சொழிய லின்பமொன் நிலை யாதவாற் செப்புசங் கற்ப, நெறியுற
நிலையே னிற்புறு நிலைய் னிமிடமும் பாவனை நீனையேல்”, “பூரண
பாவனை” யென்பதற்கு உதாரணம்: ருதுக் திரட்டு. “அண்டமெண்
டிக்கெங் கண்ணு மடங்கச்சு சியம தாகக், கண்டுகொண் டிருக்கக்
கண்ட கருத்தையு மறவே விட்டா, வண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு
மாய்கின்ற வாகந் தத்தைக், கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங்
கணத்தில்வந் துதிக்கு மன்றே.” “உவ கெல்லா மஞ்சனக் களன்
மேணி” யென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம். “கிலகீர் நெருப்
புயிர் கீள்விசப்பு கிவாப்பகிலோன், புலனா மைந்தனோ டெண்
வகையாய்ப் புணர்ந்தின்று, னுலகேழுனத்திசை பத்தெனெத் தா
நெருவனுமே, பலவாகி கின்றவா தோனோக்க மாடாமோ.’
(தோனாக்கம் 5) “வஞ்சமற்றிடும் படிக்கிவ ணடைந்த தோர் வடிவை
யோர்ந்த” என்பதற்கு உதாரணம்: தத்து வராயர் அடங்கண் முறை,
“உள்ளத்தி ருத்துமொ னித்தான்ப ரனருவான், கள்ளந்த லினத்

தவிர்த்துக் காட்டினான்-வள்ள, வருவான கோலமோ வக்கோலங் காட்டுங், குருவான கோலமோ கூறு.” (அமிர்த சாரம் 83), மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. 26

[“உன்னுகின்றீன்’ எனினும் (9வது) பாட்டு முதலிய பதினெண் பாட்டாலும் ஞாநத்தீர்த விலக் காய் உள்ள துரீக்தணங்கள் எல்லாம் விடுவித்து, மெய்ஞ் ஞாநம் கூறி, திஷ்டை கூடி, மேல் ஞாநாசாரம் கூறுகின்றது.]

27 உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌநமாக் கிலையெனி னுளதேசோன், மெய்த ருஞ்சோலும் பொய்நயம் பயக்கிலா விடத்தின துடைத்தேனும், பொய்த ருஞ்சோலி யான்செய் தேன் பிறர்செய்தா ரேனினவை போனாலு, மெய்த ருஞ்சிவ மன்றிதேன் றென்றைநீ யிசைத்தல்பொய் மெனத்தேனே.

(ப-ரை) நெஞ்சமே-மனமே!, உய்தும்-(ஞாந விஷ்டையை இடை விடாது கூடி அஞ்ஞாநத்தின் வசப்பட்டாது திரு வடிவைய அடைந்து யாம்) பிழைப்போம், வாக்கினை-நீ(ஓர் உரையும் கூறுது) வாக்கிற் திரியத்தை, மௌநம்-பேசாதபடி, ஆக்கு-செய், இலை-(அதற்கு சக்தி)இன்று, எனின்-என்றால், உளது-(வினோதத் தாலாயினும் ஒரு பொய்ம்மையும் கூறுது) உண்மையே, சொல்-சொல்லுக, மெய்-(அங்கனம் கூறும்) உண்மை, தரும்-பயக்கும், சொல்லும்-மொழியும், பொய்-பொய்மை ஆம் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, “வினோதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்ம்மையும் கூறற்க” என்று முன்னர்க் கூறினீர். இப் போது “அம் மெய்ம்மை கூறலும் பொய்ம்மை” என்றீர். இது என்ன என்று மனம் (கேட்ப) கயம்-(அதற்கு அம் மெய்ம்மையாற் சிவ கருணை யாய) நன்மை, பயக்கிலா விடத்தின்-உண்டாகாத விடத்து (அது பொய்ம்மையாம் என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இது உண்மை என்று மனம் சம்மதிப்ப,) அது(அதற்கு, சிவ கருணையைக் குறித்துக் கூறும்)

அம் மெய்ம்மை, உடைத்தேனும்-உளதாயினும், பொய்-(அம்மெய்ம்மையும்) பொய்ம்மை, தரும்-பயக்கும், சொல்-மொழி ஆம்(என்ற விவேகம் கூற, அதற்கு, முன்னே மெய்ம்மை கூறினும் சீவ கருணை வின்றிய விடத்துப் பொய்ம்மை என்றீர். இப் போது அச் சீவ கருணையைக் குறித்துக் கூறும் மெய்ம்மை உளதாயினும், இஃதும் பொய்ம்மை என்றீர், இது எனை என்று மகம் கேட்ப,) யான் (அதற்கு இரு வினைக் கோகத் திருவுள நடத்துதலை மறந்து, உன்னால் ஓர் உயிர் காக்கப்பட்ட விடத்து, அதனைப் பிறர் கொலை செய்ய வந்தார் யான் காத்தேன் என்று இங்ஙனம்) நான், செய்தேன்-இயற்றினேன், பிறர்-அங்கியர், செய்தார்-இயற்றினார், எனின்-என்று சொல்லுவாயாயின் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இதுவும் உண்மை என்று மகம் சம்மதிப்ப), நீ-நீ, அவை-(யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லும்) இப் பொய்ம்மைகள், போனாலும்-(சொல்காது) ஒழியினும், எய்த-பெறுதற்கு; அரும்-அரிப, சிவம்-சிவ வஸ்து, அன்று-அல்லாதது, இது-ஈது, என்று-என்பதாக, ஒன்றை-ஓர் (அஃது தானக்கனையானும்), இசைத்தல்-(வேறு பிரித்துச்) சொல்லுகலும், பொய்-பொய்ம்மை ஆம், என-என்பதாக, தேர்-அறிதி (என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-று.

(இ.பு) நெஞ்சமே-விளி. உளதே-ஏ பிரி நிலை. இலை, எனின், உளது, இவர, என இவை இடைக் குறைகள். சொலும்-உம்-உயர்வு சிறப்பு. பயக்கிலா-ஈது குறைந்த எதிர் மறைப் பெய சொச்சம். கு, ஆ, சாரியைகள். இடத்தின்-ன்-சாரியை. இடத்து என்பது, ஈண்டுக் காலப் பொருட்டாய் நின்றது. உடைத்தேனும்-உம் உயர்வு சிறப்பு. உடையது என்பது உடைத் தென விளா மாயிற்று. போனாலும்-உம் இக்கே எதிர் மறையால் அருமை குறித்து நின்றது. புரத்தவன் வினையா வினையும் பெயர். நகவாதி ஆடும்-உம் இறந்தது தமிழிய வெச்சம். உன்னமே-விளி. இருப்பாயே-ஏ ஈற்றகை.

(சித-ரை) உய்து நெஞ்சமே, ஊக்கினை மௌன மாக்கு ஈ-து,-- நெஞ்சமே ஞாக் கிஷ்டையை இடைவிடாது கூடி

அஞ்ஞாந்தின் வசப்படாது திரு வடிவை அடைந்து யாம் பிழைப்போம் நீ ஓ ருரையும் கூறாது வாக்கினை மௌனம் பண்ணுதல் செய்,

இலை யெனி னுளதே சொல் எ-து,— அஃது இன் நெனி னும் விநோதத்தானாயினும் ஒரு பொய்ம்மையும் கூறாது உண்மையே சொல்லுக,

மெய் தருஞ் சொலும் பொய் எ-து,— அங்கனம் மெய்ம்மையா யுள்ள சொல்லும் பொய்ம்மை யென்று விவேகக் கூற, அதற்கு விநோதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்ம்மையும் கூறற்க வென்று முன்னர்க் கூறினீர்; இப் போது அம் மெய்ம்மை கூறலும் பொய்ம்மை என்றீர், இது என்னை யென்று மனக் கேட்ப,

நயம் பயக்கிலா விடத்தின் எ-து,— அதற்கு அம் மெய்ம்மையாற் சீவ கருணை யாய நன்மை உண்டாகாத விடத்து அது பொய்ம்மையா மென்று விவேகக் கூற, அதற்கு இது உண்மையென்று மனஞ் சம்மதிப்ப,

அ துடைத்தேனும் பொய் தருஞ் சொல் எ-து,— அதற்குச் சீவ கருணையைக் குறித்துப் பொய்ம்மை போன்ற மெய்ம்மை கூறுவது உளதாயினும் அம் மெய்ம்மையும் பொய்ம்மை யுடைய சொல் வென்று விவேகக் கூற, அதற்கு முன்னே மெய்ம்மை கூறினுஞ் சீவ கருணை யின்றிய விடத்துப் பொய்ம்மை யென்றீர்; இப் போது பொய்ம்மை போன்ற மெய்ம்மை கூறுவது உளதாயினும் இஃதும் பொய்ம்மை யென்றீர்; இது என்னை என்று மனக் கேட்ப,

யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா றெனின் எ-து,— அதற்கு இரு வினைக் கீடாகத் திரு ஷுள நடத்துதலை மறந்து

உன்னால் ஒருவர் காக்கப்பட்ட விடத்து அதனைப் பிறர் கொலை செய்ய வந்தார் யான் காத்தே நென்று இங்ஙனம் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று சொல்லுவா யெனினென்று விவேகக் கூற, அதற்கு இதுவும் உண்மை யென்று மருஞ் சம்மதிப்ப,

அவை போனாலு மெய் தருஞ் சிவ மன்றி தென் றை நீ யினைத்தல் பொய் யெனத் தேரோ எ-து,— நீ யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லும் இப் பொய்ம்மை கள் சொல்லா தொழியினும் பெறுதற் கரிய சிவ மன்று ஈ தென்ன ஓ ரணு திரணங்கனையாயினும் வேறு பிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்ம்மை யென அறிதி யென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

மெய்ம்மை கூறுதல்—பாச வைராக்ஷியம்; சீவர்களைப் பாது காத்தற் பொருட்டுப் பொய்ம்மை கூறல்—சீவ கருணை; யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று சொல்லா தொழிதல்—ஈசா பக்தி; எல்லாஞ் சிவ மெனச் சொல்லுதல்—பிரம ஞானம்; ஆகிய விற் கான்கும் இதனுட் காண்க. “வாக்கினை மௌந மாக்கு” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “யாகாவா சாயினு நாகரக்க காவரக்காற், சோகாப்பர் சொல் வீழுக்குப் பட்டு”. (13-7) “உளதே சொல்” என்பதற்கு உதாரணம்: திருக்குறள். “புறந்துய்மை நீரா னமையு மகந்துய் மை, வாய்மையாற் காணப்ப டும்.” (30-8) “மெய்தருஞ் சொலும் பொய்ம்மை” என்பதற்கு உதாரணம்: திருக் குறள். “பொய்மையு ம் வாய்மை யிடத்த புரைநீர்ந்த, நன்மைப யக்குமெ னின்”. (30-2) “யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார்” என்பதற்கு உதாரணம்: சிவ ஞான தீபம். “விரும்புற்ற தவம்விரதஞ் சீல மெல்லா மேவ்வினெவன் றறித்தெவையும் விமலன் கூத்தென்,

நிருப்பற்ற மகமதின் மெழுகா யென்று ம்யான்செய்தேன்
 பிறச்செய்தா நெனுக்கோ னீக்கி, யரும்புற்றக் கென்னதியா
 னென்னும் பாசத் தவாமருவும் புறப்பற்றோ டகப்பற் றான,
 பெரும்பற்றை யகன்றருளைப் பெறுவோர் ஞாநப் பெரும்பற்றப்
 புலியுரைப் பிரியார் தா.", "எய்தருஞ் சிவமே மன்றி தென்
 றென்றை" நீ என்பதற்கு உதாரணம்: சிவநபூதி விளக்
 கம். "விருப்பு வெறுப்பென்று வேறுபொருள் கோடலிறை,
 புதுப்பிற் குறையாதோ ஷுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ."'
 மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. எ—ம், இப் பாட்டான் வாக்காற்
 தீமை அடையாது அடக்குதற்கு உபாயங் கூறிய வாறு
 காண்க.

(27)

28. தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச் சித்திர
 தீபம்போற், சார வைத்திடஃ தில்லையேற் குருபரன்-
 றனதரும் பணிமேற்கொண், ணேரு மூழ்வழி தொழில்பிறி
 தடையினு நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம், பேரி தஞ்செய்வித்
 திழேடை கெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேலே.

(பத உரை) தேரின்-(செய் தொழிலை) விசாரிக்கும்படத்து;
 இவ் வுடல்-இவ் வுடம்பினை, சித்திர-ஒவிய மாக எழுதப்பட்ட,
 தீபம்-விளக்கு, போல்-ஒப்ப, சமாதியில்-(ஞாந) நிஷ்டையில்,
 அசைவு-சலனம், அற-இன்றி, சார வைத்திடு-(ஆதரம் கட்டும்
 இலக்கணத்தோடும்) பொருந்த வைக்குதலைச் செய், அஃது—
 (அங்ஙன்) அதனைச் (செய்யும் ஆற்றல்), இலையேல்-இன்றாயின்,
 குரு-ஆசிரியன் (ஆகிய), பரன் தனது-(ஞாந) இறைவனது, அரும்-
 அரிய, பணி-(எவ வாதி)பணிவிடைகளை, மேல்-(சிரசின்)மேல், கொள்
 (வகித்துக்)கொள்ளுதி, ஊழ்-(அஃது இன்றிப்)பழ வினை, வழி-
 படியே, நேரும்-வந்து பொருந்துகின்ற, பிறிது-(உனக்கு இன்றி
 யாமையாத்) வேறு, தொழில்-(சத்) கருமங்கள், அடையினும்-செய்ய
 நேரினும், நெஞ்சமே-மனமே! எல்லா உயிர்க்கும்-(அக் கருமங்களால்

கொலை வராமல் சராசரமா யுள்ள) உயிர்கள் அனைத்திற்கும், பேர்பெரிது (ஆகிய), இதம்-இனிமையை, செய்வித்திடு-(இவ் ஷடம்பாற்) செய்வி, முண்ட-(அக்ஷணம் செய்தல் அன்றி) தூர் நாற்றம், கெழும்-பொருத்திய, மலம்-மலங்கள் (நிறைந் துள்ள), பிணக்கு-(இவ் ஷடம் பாகிய) பிணத்துக்கு, இதம்-இனிமை, செய்யேயல்-செய்யற்க(நீ என்று விவேகம் கூற்றற்ற) எ-து. .
கெழும்-பொருத்துதல்.

(இ-பு.) வைத்திடு, செய்வித்திடு, இடு-இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விருதிகள். பான் றனது-தன்-சாரியை. அடையினும்-உம்-எதிர்-மறை. நெஞ்சமே-விளி. பிணக்கு-பிணத்துக்கு என்பதன் அந்துச் சாரியை ருணர்ந்து நின்றது. செய்பேலே-எ-ஈற் றசை.

(கீத-ரை) தேரினில் ஷடல் சமாதியி லசைவறச் செத்திர தீபம் போற் சார வைத்திடு எ-து,—செய் தொழிலை விசாரிக்கு மிடத்து இவ் ஷடம்பிணச் செத்திரத்தில் எழுதி வைக்கப்பட்ட தீபம் போல ஞான சமாதியில் அசை வின்றி ஆதரங் கட்டு மிலக்கணத் தோடும் பொருந்த வைக்குதலைச் செய்,

அஃ தில்லையேற் குரு பரன்றன தரும் பணி மேற்கொள் எ-து,— அஃது தின்றயிற் குரு வாகிய ஞான பானது அரிய வேவற் பணி விடைகளைச் சொல்ல வகித்துக் கொள்ளுதி,

நேரு மூழ் வழி தொழில் பிற் றடையினு நெஞ்சமே யுயிர்க் கெல்லாம் பே ரிதஞ் செய்வித்திடு எ-து,—அஃ தின்றி வந்து பொருந்துகின்ற பழ வினைப்படியே உனக்கு இன்றியமையாத வேறு சற் கருமங்களைச் செய்தி யெனினும் நெஞ்சமே அக் கருமங்களாற் கொலை வராத சராசரமா யுள்ள உயிர்களுக் கெல்லாம் பெரி தாய இனிமையை இவ் ஷடம்பாற் செய்விக்குதலைச் செய்,

முடை கெழு மலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேலே எ-து,—அங்ஙனம் செய்த லன்றி முடை நாற்றம் பொருந்திய மலங்கள் நிறைந் துள்ள இவ் ஷடம் பாகிய பிணத்திற்கு இனிமை செய்பற்க நீ யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

ஏவற் பணிவிடையைச் சிசுந் கொள்ளுதல் பணிவிடை அருமை தோன்றக் கூறியது. உயிர்க் கெல்லா மென்ற பொதுமையால் அசுர ஷயிருஞ் சொல்லப்பட்டது. சமாதியில் அசைவற விருக்குதல்—பிரம ஞானம், குருபரன் பணி செய்தல்—ஈசுர பக்தி, சீவர்களுக்கு இதஞ் செய்வித்தல்—சீவ கருணை, உடம்பிற்கு இதஞ் செய்யா தொழிதல்—பாச வைராக்கியம், ஆய இந் நான்கும் இதனுட் காண்க. “இவ் ஷடல் சமாதியி லசைவற” என்பதற்கு உதாரணம்: கத்தவ ராயர் அடங்கண் முறை, “செவ்வே யுடலுஞ் சிரமங் கழுத்தமுற; வெவ்வா தநத்திலி ருந்தவர்க்குங்-கைவந்தால், வாத முதனோய் கலியா மதியுடையோ, ராதந மென்பதது.” (அயிர்த சாரம்), “குரபரன் றனதரும் பணிசெய்” என்பதற்கு உதாரணம்: ஒழிவி லொடுக்கம், “உடற்குயிர்போற் கட்கிமைபோ லூசிது லொத்து, விழற்புலிதீ பாம்பினில்வீழ் வார்க்காஞ்-சுடர்ச்சடினும், வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் காகாவா, றேழைக்கா காததி து.”, (1-15) “உயிர்க் கெல்லாம் பேரிதஞ் செய்” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார், “அறிவினா னொருவ துண்டோ—பிரிதினோய், தன்னோய்போற் போற்றாக்க டை.” (32-5), “முடை கெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேல்” என்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம், “பொத்தை யூன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசம் பொழுதிய பொய்க்கடரை, யித்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் சுழித்த லைப் படுவேனை, முத்து மாமணி மாணிக்க வைரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி, யத்த னுண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே.” (அதிசயப் பத்து 17) மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

29. செய்ய நக்தொழி லைந்தொழி லியாமுமச் சிவனது
வடிவேன்றே, யைய மற்றுண ராதியா னெனுஞ்சேருக்
கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே, நைவ தென்னேநீ பஞ்சகோ
சங்சுரு நாமல வெனுவுண்மை, கையி லாமல கம்மென
வுனக்கியான் கழறியுந் தெளியாயே.

(பத உரை) செய்யம்-செய்யாநின்ற, நம்-நம் முடைய, தொழில்-தொழில்கள் (யாவும்), ஐந்து-(சிவனது சிருஷ்டி முதலிய) பஞ்ச, தொழில்-கிருத்யங்களையாம்(என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, யாம் செய்யும் தொழில்கள் அவன் செய்யும் தொழில்கள் எங்ஙனம் என்று மகம் கேட்ப), யாமும்-(அதற்கு, சிவனது அஷ்ட மூர்த்தத்தில் யாம் ஒன்றாதலின்) யாமும், அச்சிவனது-அச்சிவனது, வடிவு-அங்கம் (தானே), என்று-ஏன, ஐயம்-சந்தேக (விபரீதங்)கள், அற்று-இன்றி, உணராத-நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளாது, யான்-(அச்சிவனை விட வே ருன அகங்காரம்) யான், எனும்-என்கின்ற, செருக்கு-மயக்கத்தை, அடைந்து-மருவி, நாள் தோறும்-எப்போதும், நெஞ்சே-மகமே!, நீ-நீ, நைவது-மெலிவது, என்னை-ஏன், பஞ்ச-(மாயா காரிய மாகிய அந்ந மய முதல் ஆதந்த மயம் ஈ ராகச் சொல்லப்பட்ட) ஐந்து, கோசங்களும்-கோசங்களும் (உறைகளும்), நாம்-(இவற்றைக் கடந்திருக்கின்ற அறி வாகிய,) யாம், அல-அல்ல, எனு-என் னுள்ள, உண்மை-யதார்த்தத்தை, கையில்-(உள்ளங்) கையில், ஆமலகம்-மெல்லிப் பழம், என-போல, உனக்கு-(பிரத்தியக்) உனக்கு, யான்-நான், கழறியும்-(யதார்த்த உபதேச மொழிகளால்) கூறியும், தெளியாய்-(நீ) தெளிந்திலாய், (இது என்னை என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

அந்ந மயம்-பிராண மயம், மனோ மயம், விஞ்ஞாந மயம், ஆதந்த மயம் என்பன பஞ்ச கோசக்களாம்.

(இ.பு.) உணராதது + யான் - உணராதியான், தொழில் + யாமும் - தொழிலியாமும். இ - இரண்டும் - சாரியைகள். யாமும்-உம்-இறந்தது தழீஇயது (அட்ட மங்கல மூர்த்தத்தில் ஏழே பன்றி என, ஏனை ஏழையும் அவாவி) நிற்பவின் என்றே-ஏ-தேற்றம். எனும்-இடைக் குறை. நா டொறும்-தொறும்-காலப் பண்மை குறித்த இடைச் சொல். நெஞ்சே-விளி. என்னை-என்ன என்பதின் விகாரம், கோசங்களும்-உம்-முற்று. ஏனா-செய்யா வென் வாய்ப்பாட்டு விதி வினை யெச்சம். நினை-இடைக் குறை. ஆக் கொண்டு-ஆ-ஆக என்பதன் கடைக் குறை. கொண்டும்-உம்-உயர்வு சிறப்பு. செய்கேன்-உடன் பாட்டு எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. கு-சாரியை. சாவனா-ஒ-வினா. எனல்-எதிர் மறை எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. என்னல் என்பதன் இடைக் குறை. இலை-இல்லை என்பத னிடைக் குறை. வீடே-ஏ-ஈற்றைச்.

(சித-ரை) செய்யு ந்தொழி லைத் தொழில் எ-து,—செய்யா நின்ற நமது தொழில்க வரியாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலிய வைத் தொழில்களே யா மென்று விவேகம் கூற, அதற் கியாஞ் செய்யுந் தொழில்கள் அவன் செய்யுந் தொழில்கள் எக்னனமா மென்று மகங் கேட்ப,

யாமு மச் சிவனது வடி வென்றே யுபய மற் றுணரா தியா னெனுஞ் செருக் கடைந்து நா டொறு நெஞ்சே நைவ தென்னை நீ எ-து,—அதற்குச் சிவனது அஷ்ட மூர்த்தத்தில் யாம் ஒன்றாகவின் யாமும் அச் சிவனது அங்கந் தானே யென்று ஐயந் திரிவுக வின்றி நிச்சயம் பண்ணிக் கொள்ளாது அச் சிவினை விட வேறி யா னென்று உணரு மயக்கத்தை அடைந்து எப் போதும் நெஞ்சமே நீ மெலிவது என்னை,

பஞ்ச கோசங்களு நா மல வெனா லுண்மை கையி லாமல கம் மென லுனக் கியான் கழறியுந் தெனியாயே எ-து,—

மாயா காரிய மாகிய அந்த மய முதல் ஆரந்த மயம் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்ச கோசங்களும் இவற்றைக் கடந்திருந்த அறி வாகிய யாம் அன் றென்று உண்மை யாகிய உபதேச மொழிகளால் உள்ளங் கை நெல்லிப் பழம் போலப் பிரத்தி யகூ மாக உனக்கு யான் தெளியக் கூறியுந் தெளிந்திலாய், இது என்னை யென்று விவேகம் கூறிற்று, ஏ-று.

உயிர் சிவனது ஷட்வாகவின் இதனது தொழிலுஞ் சிவனது தொழி லென்பது அறிக. பஞ்ச கோசங்க ளாவன,— அந்த மய கோசம், பிராண மய கோசம், மனோ மய கோசம், விஞ்ஞான மய கோசம், ஆரந்த மய கோசம் என்பவையா மெனக் கொள்க. உண்மை பென்பது உண்மை யாகக் கூறிய ஷபதேச மொழி கண்மே லின்றது. இதற்கு உதாரணம்: அறிவானந்த சித்தியார், “அன்மம் யங்கொண்டே தேத்தவு டல்களு மாயிழையும்’ பின்னமும் டன்வரு பின்னோயுஞ் சுற்றமும் பேருலகின், மன்னு நகை தினை மூப்பினு நோயினு மாளக்கண்டே, தன்னும நிவிவ ளான்மாலி துலென்று சொல்லுவரே.” (7-3) எ-ம், “ஊசமு டலி னு பூல்கின்ற காந்தரபு ணர்வென்பரே, யேசமு றக்கத்தி யங்கிபு மங்கந் தேதமற்று, வீசம்பி ராணனை யான்மாவ லவென்று வேதஞ்சொல்லும், பேசும னிதர்பொ ருளறி யாமறப் தற்று உரே.” (75) எ-ம், “தனக்கும னதுச ல்த்ததென் றேசொல் லித் தானிருத்த, முனக்குவி சாரமுண் டாயிற்சொல் வென் றிக்கு வத்துரின்று, மெனக்கிக்க ரியவொண் னுதென்று சொல்கின்ற வேழக்கடா, சினைக்கத்த னைக்கறி வில்லாம நத்தைநி லையென்பதே”. (77) எ-ம், “இணங்குந வருண மெய்துயிப் புத்தினய யின்றுபுத்தர், வணங்கும் விஞ்ஞானம யம்பொரு ளென்றம தியின்மைபோற், பிணங்குநி லைவிட்டுக் கேளாய ம றையின்று பின்னமறக், குணங்குநி யின்றியி ருக்குமான் மாவென்று கூறிடுமே.” (79) எம், “சேருஞ்ச கம்பொரு

ளென்றனை சூக்கஞ்செ நியும்பொழு, தாருஞ்ச சூக்கி யாகிய
டுநிலை யன்றிமறை, தேருநி ரதிக யாகந்த மேசிறை வற்ற
பொருள், கூறுநி லையைய நியார ழிசகக் கொள்ளுவதே”
(81) ஏ-ம், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (29)

30. தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன்
நிரோபவிக் குதறேகம், விளிவை யுற்றல்சங் காரமிங்
கிதாகித மேவுத றிதிதோற்ற, முளசி ருட்டியே லம்பைநோ
தலினுன்னை யும்பிற ரையுநாடித், தளர்வ தும்மகிழ் வது
மடைந் துள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே.

(பத உரை) உயிர்க்கு-உயிர்களுக்கு, தெளிவு-ஆர் தோர்
முன்னிலையால்) தெளிவு (வருமாயினும் அது) அரன்-சிவன்,
விளக்குதல்-அதாக்கிரகம் பண்ணுதல் ஆம், மயக்கு-(அவைகளுக்கு
யா தோர் முன்னிலையால்) மயக்கம்(வருமாயினும்) அது, அவன்-
அச் சிவன், நிரோபவிக்குதல்-நிரோபாவஞ் செய்குதல் ஆம்
(நிரோபாவம்-மறைப்பு), தேகம்-சரீரம், விளிவை-(யா தோர் முன்
னிலையால்) நாசத்தை, உற்றல்-அடைதல், சங்காரம்-(அவனது)
சங்காரம் ஆம், இது அகிதம்-சுக, அக்கங்களை, மேவுதல்-பொருந்
தல், இங்கு-இவ்விடத்து, திதி-(அவனது) திதிஆம், தோற்றம்-உத்
பத்தி (யா தோர் முன்னிலையால் அஃது), உள சிருட்டி-(அவனுக்கு)
உரித் தாயுள்ள சிருட்டி ஆம், எல்-(இங்ஙனம் கூறிய முறையே,
சுடசித்துக்கள் எல்லாம் இரு வினைக் கீடாக நடத்தும் அவனது
பஞ்ச கிருத்தியத்தின்படியே) நடக்குமானல், அம்பை-(அவன்
செய்த பஞ்ச கிருத்தியங்களை நாடாது, ஏய்தவன் இருக்கப்),
பாணத்தை, நோதவின்-(குறித்து) வருந்துதல் போல், உன்னை
யும்-(யான் செய்தேன் என்று) உன்னையும், பிறரையும்-(பிறர்
செய்தா ரென்று) அங்கியனாயும், நாடி-கருதிக் கொண்டு, தளர்
வதும்-(துன்பம் வந்தது என்று) வாட்ட முறலும், மகிழ்வதும்-

சகம் பக்தது என்று) பூரிப் புறனும், அடைந்து-பொருத்தி, உள்ளமே-தெஞ்சுமே, சம்புவை-சிவனது திருவடியை, மறந்தாய்-அயர்ந்தனை (அஃது என்னை என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) உற்றல்-‘உறல்’ என்பது இன் னோசை குறித்து அங்கன் விகாச மாயிற்று. இத் + அகிதம் = இதாகிதம் வட மொழித் தீர்க்க சந்தி. நோதலின்-இன்-உவம உருபு. உனை-இடைக் குறை. உனையும் பிறரையும் தளர்வதும் மகிழ்வதும்-உம் நான்கும் எண்ணுப் பொருளன. உள்ளமே-விளி. மறந்தாயே-ஏ-நற் றசை.

(சிந-ரை) தெளிவுயிர்க் கான் விளக்குதன் மயக் கவன் நிரோபவிக்குதல் எ-து,—உயிர்களுக் கியா தோர் முன்னிலையால் தெளிவு வருமாயினும் அஃது சிவன் அறுக்கிரகம் பண்ணுதல், அவைகளுக்கு யா தோர் முன்னிலையால் மயக்கம் வருமாயினும் அஃது அவன் திரோபாவஞ் செய்குதல்,

தேகம் விளியை புற்றல் சங்காரம் எ-து,—தேக நாசத் தை யடைதல் யா தோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது சங்காரம்,

இங் கிதாகித் மேவுத நிதி எ-து,—சக துக்கங்களைப் பொருத்த இங் விடத்து யா தோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது நிதி,

தோற்ற முன கிருட்டியேல் எ-து,—உற்பத்தி யா தோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனுக் குள்ள கிருட்டி, இங்ஙனம் கூறிய முறையே சட சித்துக்க ளெல்லாம் இரு வினைக் கிடாக கடத்தும் அவனது பஞ்ச கிருத்தி யத்தின்படியே கடக்குமானல்,

அம்பை நோதலி னுன்னையும் பிறரையு நாடித் தளர்வ
தும் மகிழ்வது மடைந் துள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே எ-து,—
அவன் செய்யும், பஞ்ச கிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவ
னிருக்க அம்பை நோவது போல் யான் செய்தேன் பிறர்
செய்தா ரென்று உன்னையும் பிறரையுங் கருதிக் கொண்டு
துன்பம் வந்த தென்று வாட்டமுஞ் சுகம் வந்த தென்று
பூரிப்பும் அடைந்து நெஞ்சமே சிவனது திரு வடியை மறந்தார்.
அஃது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

அம்பை நோதலி னெனவே எய்தவ னென்பது வருவிக்
கப்பட்டது, அவன் அவன் அது வென்னு மூன்றும் பிறர்
என்பதனுள் அடங்கு மாதலிற் பிறர் எனப்பட்டது. கடற்
பிரை போற் சுக துக்கம் ஓய் வின்றி வருதலால் அவற்றைச்
சம பாவனை பண்ணுது வேறு பிரித்துப் பாவிப்போர்க்கு அவை
மய மாதலே யன்றித் திரு வடியை நினைக்கக் கூடமையிற்
சம்புவை மறந்தாயே யென்று கூறப்பட்டது. இப் பஞ்ச
கிருத்தியங்களுள் உயிரிடத்து அதுக்கிரகமுந், திரோபாவமும்,
உடம்பினிடத்துச் சங்காரமுந், திதியுஞ், சிருஷ்டியும், வரு
மாறும், அதுக்கிரகத்திலும், இத்தத் திதியிலுஞ், சிருஷ்டியிலும்,
இன்பமும், திரோபாவத்திலுஞ், சங்காரத்திலும், அகிதத் திதியி
லுந், துன்பமும், வருமாறும் காண்க. இதற்கு உதாரணம்
திரு வாசகம். “நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே
யாட்கொண்டாய், மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட் டிருக்கு
மதுவன்றி, யாயக் கடவே னுனோதா னென்ன தோவிங் கதி
காரங், காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்
னுதலே”. (குழைத்த பத்து 8) மற்றும் வருவனவற்றாற்
காண்க. இப் பாட்டாற் சிவனது பஞ்ச கிருத்தியத்தை நாடி
இரு வினையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறிய வாறு
காண்க.

31. மறைத்த லுந்நீனைத் தலுஞ்செயு மாணவ மாயை
நின் றவைதம்மைத், துறத்த லேயிராப் பகலகல் வீடே
னச் சொல்வரத் துறவெய்தக், குறித்தி டிற்பர பத்தினூ
நத்தினூர் கூடேற் றவைநெஞ்சே, நிறத்த பத்தினஞ் செயலறி
மூறி நின்றமற் றேன்றாமே.

(பத உரை) ஆணவம்-ஆணவமும், மாயை-மாயையும், நின்று.
(நமது உன்ளே எக் காலமும்) நின்று, மறைத்தலும்-(கேவல மாய்)
மறைத்தலையும், நினைத்தலும்-(சகல மாய்) நினை வூட்டுதலையும்,
செயும்-(முறையே) செய்யாநிற்கும், அவைதம்மை-அவ் விரண்டை
யும், துறத்தலே-நீத்தலே. இரா-இரவும், பகல்-பகலும், அகல்-நீங்கிய,
வீடு-மோகும், என-என்று, சொல்வர்-(பெரியோர்கள்) சொல்லு
வார்கள்(என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, இவ் வாணவமும், மாயை
யும் துறத்தற்கு உபாயம் எங்கனம் என்று மனம் கேட்ப,) அத்
துறவு-(அதற்கு) அவ் விரண்டன் நீக்கத்தை, எய்த-(நீ) அடைய,
குறித்திடி-கருதினையாயின், பரபத்தி-உயர் பக்தி, ஞானத்தினால்-
உயர் ஞானம் ஆகிய இவைகளினால், கூடும்-(அவற்றின் நீக்கம்)
கைகூடும், கெஞ்சமே-மனமே, அவை-அந்தப் பரபத்தி பர ஞானம்
கள் (யாவை எனின்), நம்-(எல்லாம் சிவன் செயல் என நாடி)
நமது, செயல்-செய்கை, அறிவ்-அற்றுப்போமாயின், நிறத்த-
(அதலே) சிறந்து விளங்காநின்ற, பக்தி-(பர)பக்தி ஆம், நாம்-
(இப் பர பக்தியினால் நமது செயல் அற்றோம் என்று கருதும்)
போதம், அறிவ் - அதுமாயின், நின்ற - (அதலே எஞ்சி) நின்ற,
மற்று ஒன்று ஆம்-பிறி தொன் ருகிய பர ஞான மாம் (என்று
விவேகம் கூறிற்று.) எ—று.

(இ-பு) நினைத்தல்-தன் வினை. அது மனத்தின் தொழில்.
அதனை நினைப்பித்தலாய மாயையின் தொழிலாக்கற்கு (ஆணவத்
தொழிலாய மறைத்தல் (பிற வினை) போல,) நினைப்பித்தல்

எனப் பிற வினை யாக மாற்றி அர்த்தக் கொள்க. மறைத்தலும், நினைத்தலும்-உம் இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. ஆணவ மாயை, இராப் பகல், பா பத்தி பா ஞானம் இவை மூன்றும் உம்மைத் தொகைகள். அவை தம்மை-தம்-சாரியை. துறத்தலே-வ-தோற்றம். அகல் வீடு-வினைத் தொகை. என-என்ன என்பதன் விகாரம். மற்று-அசை நிலை. நெஞ்சமே-விளி- மற்று-பிறி தென்னும் பொருட்டாய் இடைச் சொல். ஒன்றாமே-வ-ஈற் றசை.

(சித-ரை) மறைத்தலும் நினைத்தலுஞ் செய் மாணவ மாயை நின் றவை தம்மைத் துறத்தலே யிராப் பக லகல் வீ டெனச் சொல்வர் எ-து,—நம துள்ளே எக் காலமும் நின்று கேவல மாய் மறைத்தலையுஞ் சகல மாய் நினைத்தலையுஞ் செய்யா நிற்கும் அவைகளுக்குக் காரண மாகிய ஆணவமும், மாயையும், அவ் விரண்டையும் நீத்தலே இரவும் பகலும் நீங்கிய வீ டென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்க ளென்று விவேகக் கூற, அதற்கு இவ் ழாணவமும் மாயையுந் துறத்தற்கு உபாயம் எங்ஙன மென்று மகந் கேட்பு,

அத் துற வெய்தக் குறித்திடில் பாபத்தி ஞானத்தினற் கூடும் எ-து,—அதற்கு அத் துறவினை நீ அடையக் கருதினை யாயிற் பா பத்தி பா ஞானத்தினால் அத் துறவு கைகூடும்,

மற் றவை நெஞ்சே நிறத்த பத்தி கஞ் செய லறி ஞ மறி னின்ற மற் றொன்றாமே எ-து,—நெஞ்சமே அந்தப் பா பத்தி பா ஞானங்கள் யாவை யெனின், சிவன் செயலை நாடி நமது செயல் அறுமாயின், அதுவே வினங்காநின்ற பா பத்தி; இப் பா பத்தியினால் நமது செய லற்றோ மென்று கருதும் போதம் அறுமாயின் மேற் சொல்லப்பட்ட பா ஞானமா மென்று விவே கக் கூறிற்று, எ-து.

தற் செயல் அதுதற்கு மேற் பக்தி யில்லாமையாலும், தற் போத மறுதற்கு மேல் ஞாக மில்லாமையாலும், பா பக்தி யென்றும், பா ஞாக மென்றும் கூறப்பட்டன. இதற்கு உதாரணம்: கந்த ரலங்காரம். “அராபுனை வேணியன் சேயருள் வேண்டும விழ்ந்தவன்பாற், ருராபுனை தண்டையத் தாடொழல் வேண்டுங் கொடியவைவர், பாக்கரல் வேண்டும நமும்ப தைப்பறல் வேண்டுமென்றா, விராப்பக வற்றவி டத்தேயி ருக்கையெ விதல்லவே.” (74) எ-ம், திரு வாசகம்: “பக்தி விலையிற் படுவோன் காண்க.” (அண்டப் பகுதி 42) எ-ம், திரு வம்மனை. “தற்போத மற்றிடந் தற்பா மம்மானே.” எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப் பாட்டால் ஆணவமும், மாயையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறிய வாறு காண்க.

(31)

32. ஒன்று நஞ்சேய லில்லைநெஞ் சேயிவ னோர் மய லதனாலே, சென்று சென்றுவெம் பவக்கடன் மூழ் கினஞ் செறிமய லேதென்ன, நன்று நீவினா வினையிரு வினையையு நான்செய்தே னெனுமான, மென்ற நிந்திரை தோன்றையு மாற்றினை யெனினுனக் கினையாரே.

(பத உரை) நெஞ்சே-மனமே, நம்-(உண்மை யாகப் பார்க்கு மிடத்துச் சிவன் செயலே யன்றி) நம்து, செயல்-செய்கை, ஒன்றும்-ஒன்றாயினும், இல்லை-இன்று என்று(விவேகம் கூற,அதற்கு, நமக்குச் செயல் இன்று என்பதற்கு ஏது என்னை என்று மகம் கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பால் சுதந்தர அறிவு இன்மையாலும், கருவிகள் சட மாகையாலும், நம்மையும், கருவி களையும், கட்டித், தற் சுதந்தர அறிவினை புடைய சிவன், தனது அருளால் இயக்க, யாம் இயங்குதலின், எமக்குச் சுதந்தரச் செயல் இன்று என்று விவேகம் கூற, அதற்கு

இங்ஙனம் அச் செயல் அற்று இருப்ப, எழு வகைப் பிற விகளும் எமக்கு வந்தது என்னை என்று மநம் கேட்ப,) இவண்-(அதற்கு) இவ் விடத்து, ஓர்-ஒரு, மயலதனாலே-மயக்கத் தினாலே, சென்று-போய், சென்று-போய், வெம்-கொடிய, பவ-பிறவி(ஆகிய), கடல்-(துக்க) சாகரத்தில், மூழ்கினம்-மூழ்கி, னேம் (யாம் என்று விவேகம் கூற), செறி-(அதற்கு, ஒரு மயக்கத்தாலே பிறவிச் சாகரத்திலே மூழ்கினோம் என்று கூறி னீர். இங்ஙனம்) பொருந்திய, மயல்-அம் மயக்கம்(ஆவது)- எது-யாது, என்ன-என்று(மநம் கேட்ப), நீ-(அதற்கு) நீ, நன்று செவ்வனே, வினாவின்-கேட்டனை, இரு வினையையும்-(நன்று தீது ஆகிய) இரு வினைகளையும், நான்-யான், செய்தேன்-ஆற்றினேன் (பிறர் ஆற்றினர்), எனும்-என்று கருதும், மாநம்-(உனது) அபி மாநமே, என்று- (அம் மயக்கம்) என்று, அறிந்திடு-உணர்ந்து கொள் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு அந்த அபிமாநம் தான் யாது என்று மநம் கேட்ப, அதற்கு நீ, பிறர்க்கு நன்று தீது செய்த விடத்தும், பிறர் உனக்கு அவைகளைச் செய்த இடத்தும், நீ செய்த தீ தினையும், பிறர் செய்த நன்கினையும், சிவன் செய்வித்தான் என்று கூறி, நீ செய்த நன்கினையும், பிறர் செய்த தீ தினையும், நான் செய்தேன், பிறர் செய்தார் என்று அபிமாநித்து, விருப்பு வெறுப்பு அடைந்தனை யாகவின், நீ செய்த தீதும், பிறர் செய்த நன்கும், முன்னர் சிவன் செயல் என்று கூறியதும்- உனது அபிமாநமே யாயிற்று. ஈது-(உனது அபுத்தி பூர்வக மாய் வந்த தீ தினையும், புத்தி பூர்வக மாய் வந்த நன்கினையும், பிறரால் உனக்கு வந்த தீது நன்குகளையும், சிவன் செயலாய் நாடி, நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமாந மாகிய) இது, ஒன்றினையும்-ஒன்றையும், மாற்றின்-நீக்கின், எனின்-ஆனால், உனக்கு-உனக்கு, இணை-உவமை, யார்-யாவர் உளர் (ஒருவரு மிலர் என்று விவேகம் கூறிற்று,) எ—று,

(இ.பு.) ஒன்றும்-உம்-முற்று, நெஞ்சமே-விளி. மயவத
னாலே-அது பகுதிப் பொருள் விருதி. அன்-சாரியை- ஏ
அசை கிலை. சென்று சென்று-தொழில் பயில்வுப் பொருளில்
வந்த அடுக்கு. பவக் கடல்-ஈண்டு பவத்தைக் கடலாக உருவகிக்
கின்றார். வினையையும்-உம் முற்று. எனும்-இடைக் குறை.
மாநம்-முதற் குறை. ஈது-கீண்ட சுட்டு. ஒன்றையும்-உம் முற்று.
எனின்-இடைக் குறை. யாரே-ஏ ஈற் றசை.

(சித-ரை) ஒன்று நஞ் செய வில்லை நெஞ்சே எ-து,—
நெஞ்சமே உண்மை யாகப் பார்க்குமிடத்துச் சிவன் செயலே
யன்றி நமது செய லொன்றாயினும் இன் றென்று விவேகங்
கூறி, அதற்கு நமக்குச் செய லின்றென்பதற்கு ஏது வென்னை
யென்று மனம் கேட்பு, நமக்கு ஆணவ மறைப்பாற் சுதந்தர
வறிவு இன்மையாலும், கருவிகள் சட மாகையாலும், நம்மைபுங்
கருவிகளைபுங் கூட்டித் தற்-சுதந்தர வறிவினை புடைய சிவன்
தனது அருளால் இயக்க யாம் இயங்குதலின் எமக்குச் செய
லன் றென்று விவேகக் கூறி, அதற்கு இங்ஙனஞ் செயலற்
நிருப்ப எழு வகைப் பிறவிகளும் எமக்கு வந்தது என்னை
என்று மனக் கேட்பு.

இவ ணோர் மய வதனாலே சென்று சென்று வெம்
பவக் கடன் மூழ்கினம் எ-து,—அதற்கு இவ் விடத்து ஓர்
மயக்கத்தினாலே போய்ப் போய்க் கொடிய பிறவி யாகிய
அக்க சாகரத்தில் மூழ்கினேம் யா மென்று விவேகக்
கூறி.

செறி மய லே தென்ன எ-து,—அதற்கு ஓர் மயக்
கத்தாலே பிறவிச் சாகரத்தில் மூழ்கினோ மென்று கூறினீர்.
இங்ஙனம் பொருத்திய மயக்க மாவ தியா தென்று மனக்
கேட்பு,

நன்று நீ வினாவின் யிரு வினையையு நான் செய்தே னெனது மாத மென் றறிந்திடு எ-து,—அதற்கு நீ நன்று வினாவின்; நன்று தீ தாகிய விரு வினைகளையும் நான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று கருதும் உனது அபிமானமே அம் மயக்க மென்று அறிந்திடுதி யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அந்த அபிமானங் தான் யா தென்று மநங் கேட்ப, அதற்கு நீ பிறர்க்கு நன்று தீது செய்த விடத்தும், பிற ருனக்கு அவைகளைச் செய்தவிடத்தும், நீ செய்த தீதிலையும், பிறர் செய்த நன்கிலையுஞ் சிவன் செய்வித்தா னென்று கூறி நீ செய்த நன்கிலையும், பிறர் செய்த தீதிலையும், நான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று அபிமாநித்து, விருப்பு வெறுப்பு அடைந்தனை யாகவின், நீ செய்த தீதும் பிறர் செய்த நன்கும், முன்னர்ச் சிவன் செய லென்று கூறியதும் உமது அபிமானமே யாயிற்று,

ஈ தொன்றையு மாற்றினை யெனினுனக்கினை யாரோ எ-து,— உனது அபுத்தி பூர்வக மாய் வந்த தீதிலையும், புத்தி பூர்வக மாய் வந்த நன்கிலையும், பிறரால் உனக்கு வந்த நன்கு தீதிலையும், சிவன் செய லாய் நாடி, நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமாக மாகிய இது ஒன்றையும் நீக்கினை யானால் உனக்கு உவமை யாவ ரென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

நான் செய்தேன் என்பதனாலே பிறர் செய்தா ரென்பது வருவிக்கப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: மெய்ம்மொழி. “தானலா தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக் கொண்டே, யானெலாள் செய்தே னென்னு ஞாமஞ் ஞாக மத்தா, லீனமாம் வினையி ண்டா யிருவினை யாறு டம்பா, மூணமா முடம்பா ஹாழ மூழின லாகா துண்டோ.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப் பாட்டால் நாம் பிறர் என்று கருதும் அபிமாகம் ஈ தென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (32)

[அபுத்தி பூர்வக மாயிச் செய்த தீதீனையும், புத்தி பூர்வக மாயிச் செய்த நனிகீனையும்; பிறர் செய்த நனிகீனையும், சிவன் செயலாகக் காண்கின்றேன். பிறர் செய்த தீதீன இங்ஙனம் காணல் கூடாது எனிற மதத்தைப் பார்த்து விவேகம் மேற் கூறுகின்றது]

33. இணையின் ஞாந்பூ ரணமுழு துணர்ந்தமைத் திட்டவா றலதிங்கே, யனைவு ருதோரு தீதேமக் கவன்றி னுந்தபே பவர்நெஞ்சே, பனைகொ டாவர மாநயின் மையி னுருப் பற்றினின் றிலகொல்லோ, வுனைவு ருதுடற் காவல்கை விதேயு முள்ளவா விடாதேன்றே.

(பத உரை) இணையில் — ஒப்பற்ற, ஞாநம் — ஞாந சொருபி யாகிய, பூரணன் — எங்கும் நிறைந்த சிவன், முழுதும் — (நாம் செய்த வினைகள்) எல்லாவற்றையும், உணர்ந்து — (ஒருங்கு) அறிந்து, அமைத்து — (அவ் வினைகளுள் இன்ன காலத்தில் இன்ன வினையை அநுபவிக்கப் பண்ணுவது என்று) வருத்து, இட்ட — கந்த, ஆற — விதம், அவத — அன்றி, இங்கு — இவ்விடத்து, எமக்கு — (பிறர் ஒருவரால்) நமக்கு, ஒரு — ஓர், தீது — கேடு, அனைவுருது — வந்து அடையாது (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, சிருட்டி முதலிய செய்யும் பிரமன் முதலிய கடவுளாற்றான் எமக்கு ஒரு தீது உருதோ என்று மனம் கேட்ப, அச் சிவன் யாவர்க்கும் மிக்கா னாகலின், அவனை யன்றி இவரால் ஒரு தீது செய்யக் கூடாது. அங்ஙனம் மிக்கா னாயினும், அவன் அறியாது இவரால் தீது செய்யக் கூடாதோ என்னின், இயற்றை ஞாதத்தை யுடைய னாகலின், அச் சிவன் அறியாது அது இவராற் செய்யக் கூடாது. அவன் அறியாது இவராற் செய்யக் கூடாதாயினும், இவர் தீது செய்யுமிடத்து அவன் வந்து தடுப்பானே என்னின், பரிபூரணன் ஆகலின் அவனை விட இவர் இருத்தற்கும், செய்தற்கும், இடமே யில்லை. ஆனால்,

அச் சிவனையே உபாசனை பண்ணித் தீது உறுது தடுத்தக் கொள்
வேன் என்னின், சிருஷ்டி தொடங்கி வீடு அடைவிக்கும் அளவும்
வினைகளை எல்லாம் அவனே ஒருங்கு உணர்ந்து அமைத்தா னாகலின்,
அவனை உபாசித்தாலும், அதனைத் தடுத்தல் கூடாது), அவன்—
(ஆகலின், இணையின் ஞாந பூரணன் ஆகிய) சிவனே, தரின்—(எம்
தீ வினைக்கு ஈடு ஆக எமக்கு ஒரு தீது) தருவான் எனின், ஆர்—
(அதனை) யாவர், தடுப்பவர்—நீக்கிக் கொள்வார், நெஞ்சே—(நீ
சொல்லுதி) மனமே (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது
உண்மை, இங்ஙனம் அறிந்தாலும், தேகத்தோடு ஒற்றுமையா
விருத்தலின், இதன்கண் அபிமாநத்தை விடுத்தல் எங்ஙனம் என்று
மனம் கேட்ப.), பனை — கோடுகளை, கொள்—தாங்குகின்ற,
தாவரம்—(மர முதலிய) அசுர வுயிர்கள், மாநம்—(தம் உடம்புகள்
போல்) அபிமாநம், இன்மையின்—இல்லாததனால், உரு—(படி
வினைப்படியே) அவ் வுடம்புகளோடும், பற்றி—கூடி, கின்றில
கொல்லோ—நிற்கவில்லையோ (அது போல நீயும்) ஊழ்—பழ வினை
யானது, உள்ள—(எவ் விதம்) உள்ளதோ, ஆறு—அவ் விதம்,
விடாது—(சுக துக்க மாகிய தன் பயனைத் தாசாமல்) நீங்காது,
என்று—என்று (அறிந்து), உள்—மனம், கைவுறுது—மெலிவுறுது,
உடல்—(உன்) உடம்பினை, காவல்—(பாது) காத்தலை, கைவிடுதி—
விட்டுடொளி (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-று.

(இ-பு.) அமைத்திட்ட - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுடி.
அலது - இடைக் குறை. இங்கே - ஏ - அசை சிலை. அணைவுறுது,
கைவுறுது - உறு - துணை வினை. ஆர் - யாவர் என்பதன் விகாரம்.
தடுப்பவர் - தெரி சிலை வினையா லணையும் பெயர். நெஞ்சமே -
விளி. மானம் - முதற் குறை. இன்மையின் - இன் - ஏதுப்
பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. இவ் கொல்லோ - கொல் - அசை
சிலை. ஒ - வினா. கை விடுதி - கை - விடு - என்னும் பகுதிக்குத்
துணையாக வந்த ஒரு வகை விசேடணம். உள்ள வா - ஆ - ஆறு
என்பதன் கடைக் குறை. என்றே - ஏ - ஈற்றசை.

(சித-ரை) இணையின் ஞாந பூணன் முழு துணாந் தமைத் திட்ட வா நல திங்கே யணைவுறா தொரு நீ தெமக்கு எ-து,— சமாந மின்மையினையும் இயற்கை ஞாநத்தினையும் உடைய பரி பூண னாகிய சிவன் நான் செய்த வீணைக னெல்லாவற்றையும் ஒருங் குணர்ந்து அவ் வீணைகளுள் இன்ன காலத்தில் இன்ன வினையை அதுபவிக்கப் பண்ணுவ தென்று வருத்துத் தந்தவா நல்லது இவ் விடத்துப் பிற மொருவரால் நமக்கு ஓர் தீது வந் தடையா தென்று விவேகங் கூற, அதற்குச் சிருஷ்டி முதலிய செய்யும் பிரமன் முதலிய கடவுளாராற் றான் எமக்கு ஓர் தீது உறுதோ வென்று மனங் கேட்ப, அச் சிவ னியாவர்க்கு மிக்கா னாகவின் அவனை யன்றி இவரால் ஒரு தீது செய்யக்கடாது, அங்ஙனம் மிக்கா னாயினும் அவ னறியாது இவரால் தீது செய்யக் கடாதோ வென்னின், இயற்கை ஞாநத்தை யுடைய னாகவின், அச் சிவன் அறியாது இவராற் செய்யக் கடாது; அவ னறியாது இவராற் செய்யக் கடாதாயினும் இவர் தீது செய்யுமிடத்து அவன் வந்து தடுப் பாளே வென்னிற், பரிபூண னாகவின் அவனை விட இவ ரிருத் தற்குஞ் செய்தற்கும் இடமே யில்லை, ஆனால் அச் சிவனையே யுபாசனை பண்ணித் தீ துறாது தடுத்துக் கொள்வே னெனின், சிருஷ்டி தொடங்கி வீடு அடைவிக்கு மளவும் வீணைகளை யெல்லாம் ஒருங் குணர்ந்து அமைத்த தாகவின், அவனை உபாசித்தாலும் அதனைத் தடுக்கக் கடாது,

அவன் தரி னார் தடுப்பவர் நெஞ்சே எ-து,— ஆகவின் இணையின் ஞாந பூண னாகிய சிவனே தீவீணைக் கீடாக எமக்கு ஒரு தீது தருவா னெனின், அதனை யாவர் நீக்கிக் கொள்வார் நீ சொல்லுதி நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு நீர் கூறி யது உண்மை, இங்ஙனம் அறிந்தாலும் தேகத்தோடு ஒற்றுமையா யிருத்தலின் இதன்கண் அபிமானத்தை விடுத்தல் எங்ஙன மென்று மனங் கேட்ப,

பண்கொ டாவா மான மின்மையி னுருப் பற்றி நின்றில
கொல்லோ எ-து,—கோடுகள் தாங்காநின்ற தாவா ஷயிர்கள் தமது
உடம்புகள் மேல் அபிமான மின்றி இருக்கவும் பழ வினைப் படியே
அவ் ஷடம்புகளோடும் கூடி நின்றிலவோ,

உ ணைவுறு துடற் காவல் கைவிடுதி யுழுன்னவா விடா
தென்றே எ-து,—அது போல நீயும் உள்ளம் மெலிவுறுது உள்ள
படியே பழ வினை வருத லன்றி விடா தென்று அறிந்து
உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிடுவா யென்று விவேகங் கூறிற்று,
எ-து.

லென்பதை யாவர்க்கு மிக்கா னென்று கொள்க.
“முழுதுணர்ந் தமைத்திட்டவா” நென்பதற்கு உதாரணம்: சிவ
போக சாரம் “அமைத்த வினைக்கீடா வதுதிரமுஞ் செய்வ, திமைப்
பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை - யுமைக்குரியா, நெல்லாம
றிந்தேயி யற்றுவதுந் தன்னடிமை, வல்லார்த் மக்குணர்த்து
வான்.” (98). “உடற்காவல் கைவிட்டிருப்பா” பென்பதற்கு
உதாரணம்: (சுந்தர மூர்த்தி) தேவாரம். “தேனைக் காவல் கொண்டு
விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய், யானைக் காவல் கொண்டு
நின்றா ரநியா நெறியானே, யானைக் காலி லானே பானே யண்ணு
மலையானே, யானைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே.”
(ஊர்த் தொகை 7) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (33)

[இன்னும் மந்தத்தினை உட்கி படுத்தித் தேகாபிமானம் விடல்
வேண்டும் என்று மேற் கூறுகிறது.]

34. என்றும் வீட்டைந் தவரிறு மாக்கயா னிறப்பை
விட் டகலாம, னின்று தான்றலை சாய்க்கலோ நெஞ்சமே
நினைத்துனை யாக்கொண்டு, நன்று நீயிதற் கேன்செய்கேன்
சாவனோ நானென லிலையானு, லொன்று செய்மலக் குழலிதி
லவாவைநீக் குமாபதி தரும்வீடே.

(பத உரை) வீடு—மோசுத்தினை, அடைந்தவர்—பெற்றவர். என்றும்—எக் காலமும், இறுமாக்க—(மிக்க மகிழ்வால்) நிமிர்ந்திருக்க, கொஞ்சமே—(யாது ஒர் காரியம் நினைத்தாலும், அதனை எணக்குக் கைவசம் ஆக்குகின்ற) மனமே, நினை—நினை, துனை ஆக) — உதவியாக, கொண்டும் — பெற்றும், யான் — நான், இறப்பை — (எக் காலமும் இத்த) மரிப்பை, விட்டு — விட்டு, அகலாமல்—நீங்காது, நின்று—நின்ற, தலை—சிரைசை, சாய்க்கலோ—வளைக்கலோ என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, “நினைத் துனையாகக் கொண்டும் (யான் தலைசாய்க்கலோ” என்று நியாய நிஷ்டரோம் கூறினர். உனக்கு, “என்னால் ஆம் காரியம் யாது” என்று உள் வெறுப் போடு மனம் கூற, நன்று—நல்லது, நீ—நீர், இதற்கு — (இங்மனம் சொல்லும்) இதற்கு, என் — என்னை, செய்கேன் — செய்வேன், நான் — யான் (நான்), சாவனே — இறக்கட்டுமா?, எனல்—என்று (நீ) சொல்லற்க, இலை ஆனால்—(உடம்பின் மேல் அபிமானம் ஒருங்கே கைவிடு மாற்றல் உனக்கின் றானால், ஒன்று—ஒரு (காரியம்), செய்—செய்குதி (நீ என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, அக் காரியம் யாது என்று மனம் கேட்பு), மலம்—(அதற்கு,) மலம் (நிறைந்த), குடில்—குடிசை (ஆகிய) இதில்—இவ் வுடம்பின்கண் (வைத்த), அவாவை—ஆசையை, நீக்கு—(விட்டு) ஒழிப்பாய், உமாபதி—(இது செய்தியேல்) உமைக் குப் பதி யாகிய சிவன், வீடு—(எமக்கு) முத்தியினை, தரும்—(தானே) தருவான் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-து.

(இ-பு) என்றும் - உம் - முற்று. நின்று தான் - தான் - அசை நிலை. அடைந்தவர் - தெரி நிலை வினையா ல்ளையும் பெயர். சாய்க்கலோ - ஒ - வினா. கொஞ்சமே - விளி. நினை - இடைக் குறை, ஆக் கொண்டு - ஆ - ஆக என்பதன் கடைக் குறை. கொண்டும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. செய்கேன் - உடன் பாட்டு எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. கு - சாரியை, சாவனே - ஒ - வினா. எனல் - எதிர் மறை எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. என்னல்

என்பதன் இடைக் குறை. இலை - இல்லை என்பத் னிடைக் குறை.
வீடே - வ - ஈற் றகை.

(சித்-ரை) என்றும் வீடடைந்தவ ரிறுமாக்க யா னிறப்பை
விட்டகலாம னின்று தான் றலைசாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத்
துணையாக் கொண்டும் எ-து,—வீட்டினை அடைந்தவர் எக் கால
மும் இறுமாந்துகொண் டிருக்க யான் எக் காலமும் இந்த இறப்
பினை விட்டு நீங்காது நின்று தலைவனைக்கவோ, யா தோர் காரியம்
நினைத்தாலும் அதனை எனக்குக் கைவச மாக்குகின்ற நெஞ்சமே
நினைத் துணையாகப் பெற்று மென்று விவேகங் கூற, அதற்கு
நினைத் துணை யாகக் கொண்டும் யான் றலைசாய்க்கவோ வென்று
சியாய் நிவ்நோங் கூறினீர், உமக்கு என்னு வாக் காரியம் யா
தென்று உன் வெறுப்போடு மனங் கூற,

நன்று நீ யிதற் கென் செய்கேன் சாவனோ நா னெனல் எ-து,
நல்லது நீ இங்கனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்னை செய்கேன் யான்
நான் சாவனோ வென்று நீ சொல்வற்கு,

இலையானு லொன்று செய் எ-து,—உடம்பின்மேல் அபிமானம்
ஒருக்கே கைவிடுதல் கூடாதாயினும் ஒர் காரியஞ் செய்தி நீ
யென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அக் காரியம் யா தென்று மனங்
கேட்பு,

மலக் குடி விதி லவாவை நீக் குமாபதி தரும் வீடே எ-து,—
அதற்கு மல நிறைந்த குடிசை யாகிய இவ் ஷடம்பின்கண் வைத்த
ஆசையை விட்டு நீக்குதி, இது செய்தியேல் உமைக்குப் பதியாகிய
சிவன் எமக்கு வீட்டினைத் தானே தருவா னென்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-து.

ஊர்த்தவ முகமும் பிறப்பு அதோ முகமும்
இறுமாக்க வென்றும், தலைசாய்க்க வென்றும், கூறப்பட்டன.
உடம்பின் மேல் அவா நீக்கின் அறிவு திரு வடிவை காடும், அங்கனம்

நாடும் போது சிவன் வீடு கொடுத்தல் கித்த மாகலின், உடம்பத் தரும் வீ டென்று கூறப்பட்டது “வீ டடைந்தவ ரிறுமாக்க” வென்பதற்கு உதாரணம்: திரு நாவுக் கரையார். “இறுமாந் திரு பன் கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச், சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் கிறுமாந்தி ருப்பன்கொலோ.” (அங்க மாலை 11) “குடி லீதி லவாவை நீக்” கென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வள்ளுவ நாயனார். “மற்றுந் தொடர்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க, ஹற்றூர்க்கு டம்புமி கை.” (35-5) மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (34)

[தேச போகங்களில் அவா விகிற் கிருத்தந்த உபாயம் மேற் கூறுகிறது.]

35. வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னிமித்தமா விமலன் தலினம்பாற், கூடு மாயையை யெனதீயா னெனவெணிக் கொள்வதென் பயமாகை, நாடு போழ்திவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ னெவனவ னநவாதி, யூடு முழுவழி புரப்பனென் னள்ளமே யுடல்கைவிட் டிருப்பாயே.

(பத உரை) வீடு—(ஆணவத்தான் மறைபட்டிருந்த எம்மை, இவ் இருளை கீக்கி வீட் டின்பத்தைத் தால்வேண்டும் என்று யாம் கேளாதிருக்கவும் தனது காரணயத்தால் எடுத்து) முக்தியினை, கூட்டுவான் — அடைவித்தற் பொருட்டு, குறித்து — (தன் திருவுள்ளத்) தெண்ணி, அதின்—அவ் வீடு அடைதற் குரிய, நிமித் தம் ஆக—ஏதுவாக, விமலன்—விண்மல னாகிய சிவன், நதலின்— (மாயையில் தது காரண புவந போகங்களைக்) கொடுத்தலின், நம்பால்—(அதனால்) நம்பிடத்து, கூடும்—(வந்து) பொருந்தும், மாயையைய—அம் மாயா காரியங்களை, யான்—(தது காரணங்களை) யான் (எனவும்), எனது—(புவந போகங்களை) எனது, என— எனவும், என—கருத்திற் கொண்டு, பயம்—(இத் தேக போகங்கள்

கீங்கும் என்று) பயமும், ஆசை—(இவை இருக்க வேண்டும் என்று) ஆசையும், கொள்வது—அடைவது, என்—என்னை, நாடு—(உண்மை யாக) விசாரிக்கும், போழ்து—காலையில், இவை—இத்தேக போகங்களை, சுழத்தியில்—(ஈ அபிமாநியாதிருக்கவும்) சுழத்திக்கண், புரந்தவன்—(இவற்றை) பாதுகாத்த விற்றவன், எவன்—யாவன், அவன்—அவ் விற்றவனே, நஷ—சாக்கிர, ஆதிபூமம்—கருவுக ஞள்ளும், (சுழத்தியிற் போல் ஈ அபிமானியாதிருப்பினும்) ஊழ் வழி—பழ வினைப் படியே, புரப்பன்—(அவற்றைப்) பாதுகாப்பான், என்று—என (அறிந்து) உள்ளமே—நெஞ்சமே. உடல்—தேக (பாது காப்பை) கைவிட்டிருப்பாய்—விட்டொழிந்திருத்தி (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-று.

(இ-பு) அதி னிமித்தம்-ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை. இன்-சாரியை. நிமித்த மா-ஆ-‘ஆக’ என்பதன் கடைக்குறை. நதவன்-இன்-எதுப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. என, என்-இவை இடைக் குறைகள். மாயை-மாயா காரியங்கட் கானமைவின் காரண ஆகு பெயர். என்-‘என்ன’ என்பதன் விகாரம். பய மாயை-உம்மைத் தொகை. போழ்து-பொழுது என்பதன் விகாரம். புரந்தவன்-வினையா வணையும் பெயர். நன வாதிபூமம்-உம்-இறந்தது கழிதிய வெச்சம். உள்ளமே-விள். இருப்பாயே-ஈற் றகை.

(சித-ரை) ட்டு கூட்டுவான் குறித் ததி னிமித்தமா விமலனீதவி னம்பாற் கூடு மாயையை எ-து,—ஆணவத்தால் மறைபட்டிருந்த எம்மை, எமக்கு இவ் விருளை நீக்கி வீட்டின் பத்தைத் தால்வேண்டு மென் றியாக் கேளாதிருக்கவுந் தனது காருணியத்தால் எடுத்த வீட்டினை அடைவீர்தற் பொருட்டுத் திருவுளத் தடைத்து அவ் வீடு அடைதற்கு ஏது வாச நிருமல ஓகிய சிவன் மாயையில் தது காரண புலன போகங்களைக் கொடுத்தவின் அத்தால் நம் மீட்த்த வந்து பொருந்து மாயா காரியங்களை,

என தியா நென வெணிக் கொள்வ தென் பய மாகை எ-து—
கரு கரணங்களை மாள் எனவும், புலக போகங்களை எனது எனவும்,
கருதிக் கொண்டு தீத் தேக போகங்கள் நீங்கு மென்று பயமும்,
இவை யிருக்கவேண்டு மென்று ஆசையும், நீ உட் கொள்வது

நாடு போத் திவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ னெவனவ னென வாதி
பூதி மூழ் வுழி புரப்ப னென னள்ளமே யுடல் கைவிட்டிருப்பாயே
எ-து,—உண்மையாக விசாரிக்குங் காலையில் இத் தேக போகங்களை
நீ அபிமானியாதிருக்கவுஞ் சுழுத்திக்கண் இவற்றைப் பாதுகாத்த
விற்றவ ளெனத் துப் விற்றவனே யான் எனது என்று உன்னால்
அம்மாறிக்கப்பட்ட நனவு கனவுக ளுள்ளும் ஊழ் வினைப்படியே
பாதுகாப்ப னென்று அறிந்து நெஞ்சமே உடலைப் பாதுகாத்தல்
கைவிட் டிருத்தி மென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

மாயை என்பது காரண வாகு பெயர். மநம் அபிமானியாத
சுழுத்தியில் இறைவன் காத்தல் இயல்பாதவினாலும், தது வாதிகளை
மாயையிற் காரியப்படுத்தித் தத்ததனாலும்; இவை நான்கும் அவ்
விற்றவனது உடைமை மென்று அறிக. இதற்கு உதாரணம்:
திருநாவுக்கரசாயர். “நன்க டம்பனைப் பெற்றவன் பங்கினன்,
நென்க டம்பைத்தி ருக்காக் கோயிலான், நன்க டன்னடி யேனையுந்
நாங்குத, வென்க டன்பணி செய்துகி டப்பதே.” (கடம்பூர் 9)
மற்றும் வருவனவற்றை காண்க. (35)

[தேக போகங்களை இறைவன் காத்தல் இயல் பாதலிளி,
நாடு அவற்றை அபிமானியாது இருக்கின்றேன் என்று கூறிய
மதத்தைப் பார்த்து, நீ இங்ஙனம் சொல்வது அன்றிச் சொன்ன
படி நிலையாய் என்று மேற் கூறுகின்றது.]

36. இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே சகாசக மெதுவகு
மதுவேயாய்ப், பொருப்பு வில்லிதான் விருப்பமெவ் வினை

வினைப் புசிக்குஞான் றடைவாயோ, கருப்பை யுற்றுதித்
தறற்குமி ழியினழி காயமி தளபோழ்தே, குருப்பி ரான்றிருக்
கழற்குமெய் யன்புநீ கொள்ளறேள் ளிமையாமே.

(பத உரை) நாள் தோறும்—எக் காலமும், நெஞ்சமே—
நெஞ்சமே, நீ—நீ, சுக—சுக, அசுகம்—துன்பங்களுள், எது—எவ்
(ஒன்று), வரும்—வந்து அடுக்குமோ, அதனே ஆய்—அவ் வாகாமே
யாகி, இருப்பை—இருக்கின்றாய், எவ் வினையினை—(இத் தேகம்
இருக்கும் அளவும் அவ் விரு வினைகளும் வாராத நாள் இன்றாக
லின், இவ் வினைகளை அருந்த நாள் இன்றி, இனி) எந்த வினையை
புசிக்கும்—அருந்தும், ஞான்று—நாளில், பொருப்பு—மனமோடு
கிரியை, வில்லி—வில்லாக ஷடைய சிவனது, தான்—(திரு)வடிக்
கண், விருப்பம்—அன்பு, அடைவாயோ—கொள்ளுவாயோ? கரு—
(மாதாவினது) கருப்ப, பை—ஆசாயத்தின்கண், உற்று—(வினைக்
கடாய் வந்து) பொருந்தி, உதித்த—(அதன்கட் பத்துத் திங்கள்
இருந்து பூமிக்கண்ணே) தோன்றி, அறல்—நீர், குமிழியின்—
குமிழி போன்று, அழி—(விரைவில்) நசுக்கும், ஈது—இந்த,
காயம்—தேகம், உள—இருக்கும், போழ்தே—போதுகானே.
குரு—(மிக விரைந்து நம்) ஆசாரிய னாகிய, பிரான்—இறைவனது,
திரு கழற்கு—திரு வடிக்கு, மெய்—உண்மை, அன்பு—பத்தி,
கொள்ளல்—(மனதுட்) கொள்ளுதல், தெள்ளிமையாம்—(மயக்கம்
அறத்) தெளிந்த தன்மையாம். (என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-று.

(இ-பு) நா டொறும் - தொது - காலப் பன்மைப் பொருளில்
வந்த இடைச் சொல். உம் - முற்று. நெஞ்சமே - விளி. சுக +
அசுகம் = சுகாசுகம் - வட மொழித் திரக்க சந்தி. ஞான்று - காலங்
காட்டு மிடைச் சொல். அடைவாயோ - ஒ - வினா. குமிழியின் -
இன் - உவம வருபு. ஈது - நீண்ட சுட்டு. போழ்து - பொழுது
என்பதன் விகாரம். குருப் பிரான் - வட மொழிச் சந்தியாயினும்

எதுகை போக்கிப் பகர வொற்று மக்கது. தெள்ளிமை-பண்புப் பெயர். ஆசை - ஏ - சுற் றகை.

(சித்-ரை) இருப்பை நா டொழி நெஞ்சமே சகாசக மெது வரு மதுவெய்யாய்ப் பொருட்பு வில்லி தான் விருப்ப மெவ் வினை யினைப் புசிக்கு ஞான் றடைவாயோ எ-து, — எக காலமும் நெஞ்சமே கீ சகதுக்கங்களுள் எது வொன்று வந் தடுக்குமோ அது தானே வடிவாகி யிருக்கின்றாய்; இக் தேகம் இருக்குமளவும் அவ் விரு வினை களும் வாராத நாள் இன்றாதலின் இவ் வினைகளை அருந்து நா ளின்றி இனி எந்த வினையை அருந்து நாளிற் குன்ற வில்லி யாகிய சிவனது திரு வடிக்கண் விருப்பத்தை அடைவாயோ,

கருப்பைபுற் றுதித் தறற் குமிழியி னழி காய மீதுள போழ்தே குருப் பிரான் றிருக் கழற்கு மெய் யன்பு நீ கொள்ள நெள்ளியையாமே எ-து, — மாதாவனது கருப்பாசயத்தின்கண் வினைக் கிடாய் வந்து பொருந்தி அதன்கட் :பத்துத் திங்க ளிருந்து புமக்கமாயே தோன்றி கீர்க் குமிழி போன்று விராவில் அழிபும் இத்தக் காயம் இருக்கும் போது தானே மிக விரைந்து நமது ஆசாரிய னாகிய கருத்தனது திரு வடிக்கு மெய்ப் பத்தி மருதட் கொள்ளுதல் மயக்க மறத் தெளிந்த தன்மையா மென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

சமுத்திர ஸ்காநம் பண்ணத் தொடங்கினோன் அலைகளை நாடாது ழுழ்சித் தனது விரத முடித்தல் போலத், திரு வடியை அடைபத் தொடங்கினோன் இரு வினைகளை நாடாது அத் திரு வடியை அடைதலையே விரத மாகக் கொள்ளல் வேண்டுமென்றற்கு எவ் வினையைப் புசிக்கும் ஞான் றடைவாயோ வென்றும், குரு பத்தி புடையோர்க்கு வீடு எளிதிற் கூடுமாகலின் மெய் யன்பு கொள்ள நெள்ளிமை யென்றும் கூறப்பட்டன. இதற்கு உதா ஶணம்: பொன் வண்ணத் தந்தாதி. “தொடங்கிய வாழ்க்கையை

மாணாது நம்பர்து நந்தவரே, யடங்கிய வேட்கைய னன்பா விலாது
நாற்பறவை, முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண ஞார்க்கன்றி மிங்கு
னன்றிக், கிடங்கினுட் பட்டக ராவனை யார்பல கேவலரே.” (64)
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (36)

37. ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெயு ளடக்
கலிற் புலனைந்துந், தீமை சேர்விட யங்களிற் செலாதமைத்
துள்ளமே சிவைபாக, சோம சேகரன் சரணமே சரணெனத்
தொழுதுநின் றழுதன்னோ, னும நாவிறற் செபித்திலே யவத்
திலே நாளெலாங் கழித்தாயே.

(பத உரை) உள்ளமே—நெஞ்சமே, ஆமை—ஆமையானது,
ஆர்—(சனது) அரிய, ஐந்து—(ஐந்து) பஞ்ச, உறுபபையும்—அவய
வங்களையும், ஆர்—(சீமை வரு மிடத்த தனது) ஒரு, மெய்யுள்—
உடம்பின்கண், அடக்கலின்—ஒடுக்கிக் கொள்ளுதல் போல,
ஐந்து—பஞ்ச, புலனையும்—இந்திரியங்களையும், தீமை—பாவங்
களுக்கு, சேர்—(ஏதுவாய்) வருகின்ற, விடயங்களில்—விஷயங்
களில், செலாது—போக ஒட்டாது, அமைத்து—(விவேகத்தால்)
‘உள் ஈட்கி, சிவ பாக சோமசேகரன்—கொளியைப் பாகத்திலே
வைத்த சந்திர கு—ஐகிய சிவனது, சரணமே—(நிரு) வடிகளே,
சரண—அடைக்கலம், என—என்று, தொழுது—வணங்கி,
நின்று—நின்று, அழுது—(அக் திருவடிகளை அன்பால் மீனைந்து
உருகி) அலறி, அன்னேன்—அவனது, நாமம்—திருப் பெயர் (ஆகிய
ஐந்து எழுத்தினையும்) நாவினால்—காக்கினால், செபித்திலே—
(இடைவிடாது) செபித்தாயில்லை, அவத்திலே—(மித்தையாகிய
தேக போகங்களைக் கருதி) வீண் தொழிலிலே, நான்—(வாழ்)
நான், எலாம்—அனைத்தும், கழித்தாய்—(வீ னுளாகக்) கழித்தனை
(இது என்னை என்று விவேகம் கூறிற்று.), ஏ—து.

(இ-பு) ஆர்-அருமை என்பதன் விகாரம். உறுப் பைந்தை
யும், புலனைந்தையும்-என்புழி எண்ணின்க னின்ற உம்மைகள்

உறுப்பு பலன்களோடு பரித்துக் கூட்டப்பட்டன. உம் - இரண்டும் முற் தும்மைகள். மெயுள், செலாது, என, இலை, எலாம் - இவை இடைக் குறைகள். உள்ளமே - வினி. சரணமே - ஏ - தேற்றம். சேகான் - தெரி நிலை வினையா வணையும் பெயர். அன்றோன் - குறிப்பு வினையா வணையும் பெயர். அவத்திலே - ஏ - பிரி நிலையும் தேற்றமு மாம். அவம் - என்பது அவத் தொழிலைக் குறித்து நின்றது. கழித்தாயே - ஏ - ஈற் றகை.

(சித்-ரை) ஆமை யா ருறுப் பைந்தையு மோர் மெயு ளடக் கலிற் புல னீன்துந் தீமை சேர் விடயங்களிற் செலா தமைத்து எ-து,—ஆமையானது தனது அரிய ஐந்து அங்கத்தினையும் தீமை வருமிடத்துத் தனது ஒருடம்பின்கண் அடக்கிக் கொள்ளுதல் போலப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாவங்களுக்கு ஏதுவாய் வருகின்ற விஷயங்களிற் போக வொட்டாது விவேகத்தால் உள் ளடக்கி,

உள்ளமே சிவை பாக சோம சேகான் சரணமே சா ணெனத் தொழுது நின்றழுதன்னோ னும நாவிலுற் செபித்திலை யவத்திலே கா ணெலாங் கழித்தாயே எ-து,—நெஞ்சமே கௌரியைப் பாகத் திலே வைத்த சந்திரா ரூட னுகிய சிவனது திரு வடிகளே அடைக் கல மென வணங்கி நின்று அத் திரு வடிகளை அன்பால் நினைந்து உருகி அழுது அவனது திரு நாம மாகிய ஐந் தெழுத்தினையும் நாவிலுல் இடை விடாது செபித்தா யில்லை; மித்தையாகிய தேக போகங்களைக் கருதி அவத் தொழிலாலே வாழ் நா னெல்லாம் வீ ணைகைக் கழித்தனை இது என்னை யென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

அவ மென்பது தொழிலின் மேல் நின்றது. “ஆமை யாரு றுப் பைந்தையு” மென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வருட் பயன். “புலனடக்கித் தம்முதற்குட் புக்குதுவார் போதார், தலநடக்கு

பாமை தக.” (94) “நாவினாற் செபித்திலை” என்பதற்கு உதாரணம்: அருண் கிரி யந்தாதி. “பாகதிக்கு வித்தாமுன் பஞ்சாக்கரத்தைப், பாப்பாப்ப வெண்ணுத பாவ; நாகப், பிறப்பிற்கு மீடாப்பி நந்தருணை யீசா, விறப்பிற்கு மீடாயி னேன்.” (58) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (37)

38 தாயு மாகியென் றந்தையாய் வந்துதா டருசிவப் பிரகாசன், றாய பொன்னருள் வேண்டிலை யீண்டுநின் றுணி விருந் தமையென்றோ, காய மாயமென் றறிந்துமா தார்கடரு கலவிவேண் டினையென்றற், நீயை நீமிக நெஞ்சமே யிதற் கியான் செய்வதொன் றறியேனே.

(பத உரை) என்—என் னுடைய, தாயும் ஆகி—மாதாவும் ஆகி, தந்தை ஆய்—பிதாவும் ஆகி, வந்த—(எழுந் தருளி) வந்த, தான்—(திரு) வடிகளை, தரு—(எளிதிவே) தந்த, சிவப் பிரகாசன்—சிவப் பிரகாசன் என்னும் நாமதேயத்தை யுடைய ஆசாரியனது, றாய—நின்மலம் ஆகிய, பொன்—பொன் (போன்ற), அருள்—கிருபையை, வேண்டிலை—விரும்புகின்றிலை, ஈண்டு—இவ் விடத்து, கள்—உடனது, துணிவு—கருத்து, இருந்தமை—இருந்த தன்மை, என்னோ—யாது கொலோ (யான் அறிகிலேன்), காயம்—தேகம், மாயம்—அறித்தியம், என்று—என, அறிந்தும்—தெரிந்தும், மாதர்கள்—மகளிர்கள், தரு—கொடுக்கின்ற, கலவி—புணர்ச்சியை, வேண்டினை—விருப்பினை, என்றால்—எனின், நெஞ்சமே—மனமே, நீ—நீ, மிக—மிகவும், நீயை—பாவியாயினை, இதற்கு—(யான் என்ன கூறினும் கேட்டிலை யாகவின்) இதற்கு, யான்—நான், செய்வது—செய்யத் தக்கதாகிய, ஒன்று—ஒரு (உபாயமும்) அறியேன்—அறிந்திலேன் (என்று விவேகம் கூறிற்று) என்று.

(இ-பு) தாயும் - உம் - எதிரது தழீஇய வெச்சம். என்னோ - ஒ - வினா. அறிந்தும் - உம் - இறந்தது தழீஇய வெச்சம். உயர்வு

சிறப்பு எனலு மாம். நெஞ்சமே - விளி, அறியேனே - ஏ - ஈ; நகை. தான் தருதல் - திரு வடி தீனகூ.

(சித-ரை) தாயு மாகி மென் றந்தையாய் வந்த தா டரு சிவப்பிரகாசன் தாயு பொன் னருள் வேண்டிலை யீண்டு நின் துணி விருந்தமை யென்றே ஏ-து,—மாதாவு மாகிப் பிதாவு மாகி எழுந் தருளி வந்து திரு வடிகளை எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாச னென் னும் நாமதேயத்தை யுடைய ஆசாரியனது நிர்மலமாகிய பொன் போன்ற கிருபையை விருப்புகின்றிலை; இவ் விடத்து நின் கருத்து இருந்த தன்மை யென்கொலோ யான் அறிகிலேன்,

காய மாய மென் றறிந்து மாதர்க டரு கலவி வேண்டினே யென்றாற் றியை நீ மிக நெஞ்சமே யிதற் கியான் செய்வ தொன் றறியேனே ஏ-து,—தேகம் அறித்திய மென்று அறிந்தும் மாதர் களால் உண்டாகிய கூட்டுறவினை விரும்பின யென்றால் நெஞ்சமே நீ மிகவும் பாவியாயினே; யான் என்ன கூறினாக் கேட்டிலையாகலின் இதற் கியான் செய்வது ஒருபாயமும் அறியே னென்று விவேகக் கூறிற்று, ஏ-து.

தா டருதல் - திரு வடி தீனகூ. “தாயுமாகி யென்பதற்கு” உதாரணம்: தத்துவ ராயர். “தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு, மந்தம்வா லின்பநமக் காவானு—மெந்தமுயிர், தானாக வானுஞ் சானாக வானுமருட், கோனாக வானுக்கு ரு.” “செய்வ தொன் றறியேனே” யென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம். “ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப், பாடு கின்றிலை பதைப்பதஞ் செங்கிலை பணிகிலை பாதமலர், குடு கின்றிலை குட்டுகின் றதமிழை துணையிலி பிணநெஞ்சே, தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலநிலை செய்வதொன் றறியேனே.” (ஆத்ம சந்தி 1) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (38)

39. ஏனை நூல்பல வோதினை யோதவற் றிறையரு ளடையாதார்க், கூன வெம்பல மொழிப்பதற் குள்ளமே யுபாயம்வே றிலையானால், ஆனை யிருரி போர்த்தவேன் றம்பிரா னருள்விரைந் தடையாதே, தானி நாண்மினார் போகநீ ஸியந்தது தப்பலாற் சதுரன்றே.

(பத உரை) உள்ளமே-நெஞ்சமே, ஏனை-(ஞாந சாஸ்திரங் கள் அன்றி) வேறு, பல-அநேக, தூல்-(சமய) சாத்திரங்களையும், ஒதினை-கற் றுணர்ந்தாய், அவற்று-அந் தூல்களின்கண், இறை-இறைவனது, அருள்-(திரு) அருளை, அடையாதார்க்கு-பெறு தார்க்கு, ஊன-இதிவு (பொருந்திய), வெம்-கொடிய, பவம்--பிறவியை, ஒழிப்பதற்கு-சீக்குகற்கு, ஒது-சொல்லப்படுகின்ற. உபாயம்-உபாயம், வேறு-(திரு வரு ளடைதலைத் தவிர) வேறு (ஒர் றும்), இலை-இல்லை, ஆனால்-ஆனபடியால், ஆனை-யானையினது, ஈர்-குளிர்ச்சி (பொருந்திய), உரி-தோலை, போர்த்த-(போர்வை யாகத்) தரித்த, என்-என் னுடைய, தம் பிரான்-தலைவ னாகிய சிவ னது, அருள்-கிருபையினை, விரைந்து-சீக்கிரத்தில், அடையாத- (பெறுதற் கேதுவாயவற்றைச் செய்து) பெறுதது, இ நான்-இந் நெஞ் காலமும், மினர்-மின் போலும் (சிறிய) இடையினை யுடைய மகளிரது, போகம்-புணர்ச்சியை, நீ-நீ, வியந்தது-(இன்பம் என்று) அதிசயித்தது, தப்பு-தவறே, அவால்-அன்றி, சதுர்-நன்மை, அன்று-அன்று (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏறு.

(இுபு) அவற்று - இது னீற்றில் ஏழ னுருபு தொக்கது. ஒது - பெய ரெச்சம். இப் பெய ரெச்சத்தை, “அவற்று” என்பதற் கடையாக்குவதைக் காட்டிலும், “உபாயம்” என்பதற் கடையாக்கலே அர்த்தச் சிறப் புடைத்தாம் ஆகலின், அங்கன் கொள்க. அடையா தார்-தெரி திலை வினையா லினையும் பெயர். உள்ளமே - வினி. ஈ ருரி - குளிர்ச்சி பொருந்திய (அதாவது ஈர மாகிய) உரி (தோல்) என்னும்

அர்த்தப்படி, (நா + உரி) நா என்னும் பெய சொச்சத்தின் அகர
விருதி தொக்கு நா என கின்றது. அல்லது, நா - பிள, அல்லது,
உரி என்னும் அர்த்தப்படி, “ந ருரி” என்பதை வினைத் தொகை
யாகக் கொண்டு, உரித்த தோல் எனவும் அர்த்தங் கொள்ள லாம்.
அடையாதே தான் - ஏ, தான் - இரண்டும் அசை நிலைகள். இ +
கான் = இந் கான் என ககரம் மிக வேண்டிய விடத்து, மிகாது
“இகான்” என நின்றது இன் னோசை குறித் தென்க. மின் -
மன் - ஈண்டு உவம வாகு பெயராய் மின்னற் கொடி போன்ற சிறிய
இடையினைக் குறித்து கின்றது. மின் - குறிப்பு வினையா லணையும்
பெயர். வியந்தது - ஈண்டு வியந்த தன்மையைக் குறித்துப் பெய
ராய் கின்று, “அன்து” என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது.
அன்றே - ஏ - ஈந் தசை.

(சீத-ரை) ஏனை தூல் பல வோதினை எ-து,—ஞாந சாத்தி
ரங்க னன்றிப் பல சமய சாத்திரங்களையும் கற் றுணர்ந்தாய்,

ஒ தவற் றிறை யரு ளடையாதார்க் கன வெம் பல மொழிப்
பதற் குள்ளமே யுபாயம் வேறிலையானால் எ-து,—நீ கற் றறிந்த அந்
தூல்களின் கருத் தெல்லாம் இறைவனது திரு வருளைப் பெறா
கார்க்கு இழிவு பொருந்திய கொடிய பிறவியை நீக்குதற்கு உபாயம்
வே ரென்றும் இல்லை யென நெஞ்சமே ஒது மானால்,

ஆனை மீருசி போர்த்த வென் றம்பிரா னருள் விரைந் தடை
யாதே தா னிரான் மின்னா போக நீ வியந்தது தப்பலாற் சது
ரன்றே எ-து,—யானையினது குளிர்ச்சி பொருந்திய உரியைப்
போர்த்த எனது கருத்த னகிய சிவனது திரு வருளைச் சீக்கிரத்திங்
அடைதற்கு ஏதுவாயவற்றைச் செய்து அடையாது இந் நெடுங்
காலமும் மின் போலும் இடையினை யுடையார் போகத்தை நீ
இன்ப மென்று அதிகரித்தது தவறே யன்றி நன்மை யன் றென்று
விவேகம் கூறிற்று, எ-து.

இலை யென்பதனோடு ஒ தென்பதனைக் கூட்டி முடிக்க. என வென்பது எஞ்சினின்றது. தான் என்பது அசை நிலை. இதற்கு உதாரணம்: கந்தாறுபூதி. “ஆதா ரமிலே னருளைப் பெறவே, நீதா னொருசுற் றுநினைந் திலையே, வேதா கமஞா நவினோ தமனோ, நீதா சுரலோ கசிகா மணியே,” (26) என்றும், திரு வள்ளுவ நாய னார்: “பிறவிப் பெருங்கட வீந்துவர் நீந்தா, நிறைவனடி சேரா தார்.” (1-10) என்றும் மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (39)

40. சதுர்ம றைப்போரு ளாகிய வொருசிவ சங்கரற் றேழுதன்பாய், விதிர்வி திர்த்துமெய் பொடித்திலை நடித்திலை விரைந்துசென் றவனாடும், பொதுவை யுற்றிலை நின்றிலை மாதர் பாற் போகுத றவிரந்தாவா, வெதுப டக்கட வாய்மட நெஞ்சமே யினியுட லகன்றாலே.

(பத் உரை) சதுர்-(இருக்கு முதலிய) நான்கு, மறை-வேதங்களினது, பொருள் ஆகிய-(முடிக்கண் விளங்கும் மெய்ப்) பொருள் ஆகிய, ஒரு-ஒப்பற்ற, சிவ சங்கரன்-சிவ மாகிய சங்கரனது (திரு வடிவை), தொழுது-வணங்கி, அன் பாய்-(அதற்கு) பக்தி யாய், மெய்-தேகம், விதிர் விதிர்த்து(இலை)-நடு நடுக்கிலை, பொடித்திலை-(உரோமஞ்) சிலிர்ப் புற்றிலை, நடித்திலை-(ஆதத்த) நடநம் புரிந்தா இல்லை, விரைந்து-(அதி) சீக்கிர மாய், சென்று-போய், அவன்-அச் சிவன், ஆடும்-நடநம் புரியாநின்ற, பொதுவை-(கநக) சபையை, உற்றிலை-அடைந்தா யில்லை, மாதர்பால்-மகளிரை விழைந்து அவர் களிடத்து, போகுதல்-செல்லுதலை, தவிர்ந்து-ஒழிந்து, நின்றிலை-நின்றா யில்லை, ஆ-ஆ-அந்தோ, அந்தோ, மட-அறியாமை கொண்ட, நெஞ்சமே-உள்ளமே, இனி-இப் பொழுது, அல்லது, பின்னல், உடல்-(இத்) தேகம், அகன்றால்-நீங்கினால், எது-என்ன, படக் கூவாய்-(பாடு) படக் கடவையே (யான் அறிகிலேன் என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-து.

(தி-பு) விதிர் விதிர்த்தலை - இணை பிரியாத் தொடர் மொழி யாகக் கொள்ளல் வேண்டும். என்னை? பிரிப்பின், “விதிர்” என்பதற்கு, “நடு” எனல் அர்த்த மாகாது. பின்னரோ, “நடுக்கு” எனல் வேண்டும். அங்கன் கொள்ளின், “விதிர் விதிர்த்து” என்பதற்கு, “நடுக்கு நடக்கி” என லாம். அங்கன் வாராது “நடு நடுக்கி” எனலே மாபாதலின், அதற் கேற்க, “விதிர் விதிர்த்து” என இணை பிரியப் பத மாகக் கொள்க. “விதிர் விதிர்த்து” என்னும் வினை யெச்சம் “இலை” என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. இலை - இடைக் குறை. மாதர்பால் - பால் - ஏழ் னுருபு. தவிர்ந்து - என்னுந் தெரி கலை வினை யெச்சம், நிற்றலை என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. ஆ ஆ - இரக்கக் குறிப்பு. நெஞ்சமே - விளி. அகன்றாலே - ஏ. சற் றகை.

(சித-வை) சதூர் மறைப் பொரு ளாகிய பொரு சிவ சங்கரற் றொழு தன்பாய் விதிர் விதிர்த்து மெய் பொடித்தலை நடித்தலை யிணர்ந்து சென் றவ னுடும் பொதுவை யுற்றலை ஏ-து,—இருக்கு முதலிய தாங்கு வேதக்களினது முடிக்க னிருக்கு மெய்ப் பொரு ளாகிய சிவ சங்கரனது திரு உடையை வணங்கி அதற்கு அன் பாகித் தேக நடு நடுக்கலை; உரோமஞ் சிலிர்ப்புற் றிலை; ஆகந்த நடநம் புரிந்தா யில்லை; அதி சீக்கிர மாய்ச் சென்று அவன் நடநம் புரியா நின்ற கருக சபை அடைந்தா யில்லை.

நிற்றலை மாதர்பாற் போருத தவிர்ந் தாலா வெதுபடக் கடவாய் மட நெஞ்சமே யிளி யுட லகன்றாலே ஏ-து,—மகளிரை விழைந்து அவர்பாற் செல்லுதலைத் தவிர்ந்து நின்றா யில்லை; ஆ வா! நெஞ்சமே இனி இத்தத் தேகம் நீக்கினால் என்ன பாடுபடக் கடவையோ? யான் அறிகிலே னென்று விவேகம் கூறிற்று. ஏ-து.

ஆ வா வென்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்தது. பொதுவை யுற்றலை யென்பது எவ்வா ளுயிர்க்கும் பொதுவாய் நடிக்கும் அவ னது பஞ்ச கிருத்தியங்களைப் பார்த்தலை யென்றுமாம். இதற்கு

உதாரணம்: திரு வாசகம் “மெய்தா னரும்பிவி திர்விதிர்த்தன்
வினாயார் கழற்கென், கைதான் றிலவைத்துக் கண்ணீர்த
தும்பிவெ தும்பிபுள்ளம், பொய்தான் றவிர்த்துனைப் போற்றிச
யசய போற்றியென்னுங், கைதா னெகிழவி டேனுடை யா
யென்னைக் கண்டுகொள்ளே.” (திருச் சதகம் 1) மற்றும் வருவன
வற்றூற் காண்க. (40)

41. ஆல நீழலி லன்றொரு நால்வருக் கருநெறி யுரைத்
தானைக், கால காலனைச் சிவப்பிர காசவேன் கண்மணி
தனையுன்ன, தேல வார்துழ லார்மயல் கொண்டுநீ யிங்குழ
லுவதெல்லாம், சால வேபிழை யாதருஞ் சேசோனென்
றவறிலை யென்மேலே.

(பத உரை) ஆல-(கல்) ஆல (விருட்ச), நீழலில்-சிழற்கண்,
அன்று-(எழுத் தருளி யிருந்த) அக் காலத்தில், ஒரு-ஒப்பற்ற, நால்
வருக்கு-(சகல முதலிய) நான்கு முகங்கட்கும், அரும்-(யாவர்க்
கும்) அரிய, நெறி-(நூல்) மார்க்கத்தினை. உரைத்தானை-உபதேசித்
தருளிய (அதாக்கிரக) கர்த்தனை, கால-(எல்லா உயிர்களையும்) நாசம்
பண்ணுகின்ற) காலனுக்கு, காலனை-கால னாகி (அவனை) நாசம்
பண்ணிய நிக்காக) கர்த்தனை, சிவப் பிரகாச-(அக் கருத்தன் ருனே
அருளே திரு மேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளி வந்து) சிவப் பிர
காசன் என்னும் (நாமதேயத்தைக் கொண்ட,) ஏன்-ஏன் னுடைய
கண்-கண்ணினது, மணிதனை-கரு மணி போன்ற (அருமைபுஞ்
சிறப்பும் வாய்ந்த) ஆசாரியனை, உன்னாது-(வீட்டு இன்பத்தை
அடையும் பொருட்டு, இடையறாது அன்போடு கூடி) கிணியாது.
வல-தகரம் (மயிர்ச் சாந்து) ஊட்டிய, வார்-நீண்ட, குழலார்-அளக
பாரத்தினை யுடைய மகளிர் (மேல்), மயல்-மயக்கம், கொண்டு-
பூண்டு, நீ-நீ, இங்கு-இப் பிரபஞ்சத்தில், உழலுவது-சுழலுவது,
எல்லாம்-அனைத்தும், சால-மிகவும், பிழை யாகும்-குற்ற மாறும்,
நெஞ்சமே-மகமே, சொனென்-(யான்) நான் உபயங்காளும்,

இதனைத் துன்பம் என்று அறிவித்தேன்) அங்ஙன் அறிவித்தும் (அறிந்தா யில்லை யாதலின்), என் மேல்—(உன் மேற் குற்றமே யன்றி) என்னிடம், தவறு—குற்றம், இலை—இன்று (என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-து.

(இ-பு) நீழலில் - நீழல் - நிழல் என்பதன் விகாரம். இல் - ஏழ் னுருபு. நால்வருக்கு - என்பத னீற்றில் முற் தம்மை தொக்கது. கால காலன் - நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை. சிவப் பிரகாச (என் கண்) மணி - பண்புத் தொகை. கண் மணி - ஆறாம் வேற் துமைத் தொகை. ஈண்டு மணி போன்ற ஆசாரியனை மணி யென உபசரித்தார். கண் மணி, 'இது நீது இது நன்று' என்று அறி வித்தல் போலப், பிறப்புத் துன்ப மென்றும், வீடு இன்ப மென்றும், அறிவித்தலின், கண் மணியை ஆசாரியருக்கு உவமை யாக்கினார். மணிதனை - தன் - சாரியை. குழலார் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். சாலவே - ஏ - அசை நிலை. சால - மிகுதிப் பொருட் டாய ஷரிச் சொல். நெஞ்சே - விளி. சொனென், இலை - இவை இடைக் குறைகள். மேலே - ஏ - ஈற் றசை.

(சித-உரை) ஆல நீழலி லன் றொரு நால்வருக் கரு நெறி யுரைத்தானே எ-து—, கல்லால நிழற்கண் எழுந்தருளி யிருந்த காலத்தில் ஒப் பற்ற சககர் முதலிய நான்கு முனிவருக்கு யாவார்க் கும் அரிய ஞான மார்க்கத்தினை உபதேசித் தருளிய அநுக்கிரக கர்த்தனை,

கால காலனை எ-து,—எல்லா ஷயிர்களையும் நாசம் பண்ணு கின்ற காலனுக்குக் கால னாகி அவனை நாசம் பண்ணிய லிக்கிரக கர்த்தனை,

சிவப் பிரகாச வென் கண் மணிதனை யுன்னாது எ-து,—அக் கருத்தன் றானே அருளே திரு மேனி யாகக் கொண்டு எழுந்தருளி வந்து சிவப் பிரகாச னென்னும் நாமதேயத்தைக் கொண்ட என்

கண்ணின்கண் மணி யாடு பாவை போன்ற ஆசாரியனை வீட் டின் பத்தை அடையும் பொருட்டு இடையறாது அன்போடுங் கூடி கிளையாது,

ஏவ வார் குழலார் மயல் கொண்டு நீ யிங் குழலுவ தெல்லாஞ் சாலவே பிழையாகு நெஞ்சே சொனென் றவறிலை யென் மேலே ஈ-து,—தகர மூட்டிய நீண்ட அளக பாரத்தினை யுடைய மகளிர் மேல் மயக்கம் பூண்டு நீ இப் பிரபஞ்சத்திற் சழலுவ தெல்லாம் மிக வுங் குற்ற மாகும் நெஞ்சமே யான் நாகாவுபாயங்களாலும் இதனைத் துன்ப மென்று அறிவித்தும் அறிந்தா யில்லை யாதலின் உன் மேற் குற்றமே யன்றி என் மேற் குற்ற மின் றென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

கண் மணி, தீது இது, நன்று இது என்று அறிவித்தல் போலப் பிறப்புத் துன்ப மென்றும், வீடு இன்ப மென்றும், அறிவித்தலிற் கண் மணி யென்று கூறப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்: திரு வாசகம். “வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்லினைப்பட், டாழ் கிலறு யாழாமற் காப்பானே யேத்தாதே, குழ்கின்றாய் கேடுகெஞ்சுச் சொல்கின்றேன் பல்காலும், வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே.” (திருச் சதகம் 20) என்றும், சிவாகந்த மாலை. “வீடுடாழியப் பேறில்லை யென்றென்றும் வேதங்க, னாடியறை யும்பொருளை ஞாகருரு—நீடுமருட், கண்ணிலே சொன்னக ருணைப்பி ஞான்றினகா, வெண்ணுதே யுண்டிருப்ப தென்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (41)

42. என்னை கண்ணீர் மாதரார் வடிவமீ திச்சைவைத் துழல்கின்றாய், பொன்னை யுந்துகி லையும்பிரித் திடினவெறும் புழுமலக் கூடல்லாற், பின்னை யுண்டுகோல் கண்ணீர் மயங் குதல் பிராந்திசங் கரன்பாதம், தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பரசுகோ ததியுறப் பெறலாமே.

(பத உரை) நீ—நீ, என்னை—யாது, கண்டு—(சுத்தம் இருக்கின்றது என்று) குறித்து, மாதார—மகனின், வடிவ மீது—உடலின்கண், இச்சை—ஆசை, வைத்து—வைத்து, உழல்கின்றாய்—(மயங்கிச்) சமூலாநின்றனை, பொன்னையும்—(செயற்கையால் மினுக்கிய) பொன்னு லாகிய அணியினையும், துகிலையும்—கறை யினையும், பிரித்திடின—(வேறு) பிரித்து (அதனது இயற்கையைப்) பார்க்குமிடத்து, வெறும்—மூழு, புழு—கிருமிகளும், மல—(மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முதலிய) மலங்களும் (நிறைத் தள்ள ஒர்), கட்டு—கண்டு, அல்லால்—அல்லது, பின்னை—மேலும், உண்டு கொல்—(அதன்கண்ணே யா தாயினும் ஒரு சுத்த வஸ்து) உளதோ, கண்டு—(அதனது இயற்கை வடிவம் அங்ஙனம் இருப்பச் செயற்கை வடிவத்தைப்) பார்த்து, நீ—நீ, மயக்குதல்—மோகம் உறுதல், பிராந்தி—(உளது மனப்) பிரமை யாகும், சங்கரன்—(இனி அதன் மேல் ஆசையை விட்டு நீங்கிச்) சங்கரனது, பாதம் தன்னை—திரு வடியை, நாடுதி—(மறவாது) நினைப்பாய், நெஞ்சமே—மனமே, பா—மே லாகிய, சுக—இன்ப, உத்தி—சாகரத்தை, உற—மிகவும், பெற லாம்—(யாம்) அடைய லாம் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) என்னை - என்ன என்பதன் விகாரம். மாதார - ஆர் - அர் விருதி மேல் வந்த பலர் பால் விருதி. வடிவ மீது - மீது - ஏழ் னுருபு. பொன்னையும், துகிலையும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளான. பொன் - நண்டு, அத னாலாய அணிக்குக் காரண வாகு பெய ராயிற்று. புழு மலம் - உம்மைத் தொகை. பின்னை - பின் என்பதன் விகாரம். உண்டு கொல் - கொல் - வினா. பாதந்தன்னை - தன் - சாரியை. நெஞ்சமே - வினி. சுக + உத்தி = ஈகோத்தி - வட மொழிக் குண சந்தி. உற - மிகுதிப் பொருளில் வந்த உரிச் சொல். பெறலாமே - ஏ நற் தசை.

(சித்-ரை) என்னை சுண்டு நீ மாதார வடிவமீ திச்சை வைத் துழல் கின்றாய் ஏ-து,—யாது சுத்த மிருக்கிற தென்று குறித்து மகவீர் உடலின்கண் சூசை வைத்து மயங்கிச் சூலாகின்றனை,

பொன்னையுந் துகிலையும் பிரித்திடின வெலும் புழு மலக் கடல்வாற் பின்னை யுண்டு கொல் கண்டு நீ மயங்குதல் பிராந்தி ஏ-து,—செயற்கையால் மினுக்கிய பொன்னு வாகிய அணியினையுந் கூறையினையும் வேறு பிரித்து அதனது இயற்கையைப் பார்க்கு மீட்டத்து வெலும் கிருமிகளும் மலம் சலம் குடர் ஸூனை உதிரம் தகை கோழை முதலிய மலங்களும் கிறைந் துள்ள ஓ குடம்பல்லது பின்னை அதன்கண்ணே யாதாயினும் ஒரு சுத்த வஸ்து உளதோ அதனது இயற்கை வடிவம் அவ்வன மிருப்பச் செயற்கை வடிவத்தைப் பார்த்து நீ மயக்க முறுதல் உனது மனப் பிரமையாகும்,

சங்கரன் பாதத்தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பாசகோத்தி புறப் பெறவாமே ஏ-து,—இனி அதன்மே லாசையை விட்டு நீங்கிச் சங்கரனது திரு வடியை மறவாது நினைப்பாய் நெஞ்சமே மே லாகிய இன்ப சாகாததை மிகவும் யாம் அடையலா மென்று விவேகப் கூறிற்று, ஏ-து.

பொன் என்பது ஆகு பெயர். இதற்கு உதாரணம்: நா லடி யார். “குடருங் கொழுவுங் குருதிபு மென்புந், தொடருந் தம்பொடு தோலு—மிடையிடையே, வைத்த தடியும் வழுப்புமா மந்நிவற்று, னெத்திறத்தா ளீங்கோதை யாள்.” (5—5) மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க. (42)

43. பெறுவ தென்னையகால் சுக்கிலங் கலித்தலாற் பெருந்தவ வலிதன்று, முறுவ தவ்வள வோபினை நீலிதும் புடற்குமா னியதுண்டா, லறிவி யாமறி யாமைதோய்க் துடற் றின வதைச்சக மெனாநின்றாய், சேறிது நெஞ்சமே நமதுசிற சுகமினிச் சிவனையா தரிப்பாயே.

(புது உரை) பெறுவது—(மகளிர் கூட்டுறவால்) அடைபும் பயன், என்னை—யாது, சக்கிவம்—இந்திரியம், கலித்தலால்—கழிந்து போதலால், பெரும்—(வீட்டை யடையும் பொருட்டு நீ நெடு நாள் வருந்திச் செய்த) பெரிய, தவ—தபோ, வலி—பலம், குன்றம்—(எவ்வாம்) குறையும், உறுவது—(அகனால் உனக்குக் கேடு) வருவது, அவ்வளவோ—அவ்வளவு தானோ, பினை—மேலும், நீ—நீ, விரும்பு—(யான் என்று) விழைந் துள்ள, உடற்கும்—தேகத்திற்கும், ஆனியது—(அடங்கியிருந்த நோய்கள் மேலிடு தலால்) நாசம், உண்டு—உளதாம் (என்று விவேகம் கூற, அதற்கு, யாம் தாம் யாவர் எமது சுக மாவது யாது என்று மனம் கேட்ப,), அறிவு—(இவ் வுடம்பு சட மாகலின், இதன்கண் கின்ற) சைதந் யமே, யாம்—யாம் (என்பதன் சக்கியார்த்தமாம்,) அறியாமை—நீ இதுனை அறியாது) அஞ்ஞாந்தோடும், தோய்ந்த—கூடி, உடல்—உடம்பினது, தினவதை—தினவை, சுகம்—இன்பம், ஏனா—என்று, கின்றாய்—கருதாநின்றனை (இவை சுகம் அல்ல என்று விவேகம் கூற, மேற் சுக மாவது தான் யாது என்று மனம் கேட்ப,), இனி—இப் போது (இவ் விற்பத்தின் இயற்கை ஈது என்று அறிந்த விடுத்து), சிவனை—(நமது அறிவிற்கு அறிவாய் கின்ற) சிவனது திரு வடிவை, ஆதரிப்பாய்—அன்பாய்க் கொள்வாய், நெஞ்சமே—மனமே, நமது—நம் (சொருபு மாகிய) சித்—ஞாந, சுகம்—ஆநந்தத்தை, செறிதும்—(யாம்) பெறு வாம் (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-று.

(இ-பு) என்னை கொல் - கொல் - அசை நிலை. அவ் வளவோ - ஁ - ஒழி யிசை ("இன்னும் அதிக முண்டு" என்னும் ஒழிந்த சொற் களைத் தாலால்.) உடற்கும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். ஆனியது, தினவது - அது - இரண்டும் பருதிப் பொருள் விருதிகள். உண்டால் - ஆல் - அசை நிலை. ஏனா - செய்யா வென்னும் உடன் பாட்டுத் தெரி நிலை வினை யெச்சம். செறிதும் - தன்மைப் பன்மை எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று. நெஞ்சமே - வ்ளி.

சித் சுகம் - பண்புத் தொகை. (வட மொழிகள்) சிவன் - என்பது ஈண்டு சிவனது திரு வடிவையக் குறித்தது. ஆதரிப்பாயே - ஏ - ஈற் றகை.

(சித்-ரை) பெறுவ தென்னை கொல் சக்கிலங் கலித்தவாற் பெருந் தவ வலி குன்றும் எ-து, —மகனிர் கூட்டுறவாற் பயன் அடைவது யாத? இத்திரியம் கழிந்து போதலால் வீட்டை யடைபும் பொருட்டு நீ கெடு நாள் வருந்திச் செய்த தபோ பல மெல்லாங் குறையும்,

உறுவ தவ் வளவோ பினை நீ விரும் புடற்கு மானிய துண் டால் எ-து, —அதனால் உனக்குக் கேடு வருவது அவ் வளவு தானோ பின்னர் நீ யா னென்று விழைந் துள்ள உடம்பிற்கும் அடங்கி யிருந்த நோய்கண் மேலிட்டு அதனால் நாச முள்ளதா மென்று விவேகங் கூறி, அதற்கு யாத் தாம் யாவர் எமது சுக மாவது யா தென்று மகந் கேட்ப,

அறி வியா மறியாமை தோய்க் துடற் றினவதைச் சுக மென கின்றாய் எ-து, —இவ் வுடம்பு சட மாகலின் இதன்கணின்ற சைதந் தியம் யாம்; நீ இதனை அறியாது அஞ்ஞாநத்தோடுங் கூடி உடம்பி னது தினைவைச் சுக மென்று கருதாநின்றனை, இவை சுக மல்ல வென்று விவேகங் கூறி, மேற் சுக மாவது தான் யா தென்று மகந் கேட்ப,

செறிது நெஞ்சமே நமது சிற் சுக மினிச் செனை யாதரிப்பாயே எ-து, —இவ் விற்பத்தி னியற்கை யீ தென்று அறிந்த விடுத்த நமது அறிவிற்கு அறிவாய் நின்ற சிவனது திரு வடிவைய ஆதரிப் பாய் நெஞ்சமே, நமது ஞானநகந்தத்தைப் பெறுவா மென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

ஆல் என்பது அசை நிலை. இதற்கு உதாதாணம்: திருநாவுக் காசர். திருக் கடைக் காப்பு. “அருப்புப் போன்முலை யாவல்லல் வாழ்க்கைமேல், விருப்புச் சேர்நிலை விட்டுநல் விட்ட மாய்த், திருப்புத் தூனைச் சிந்தைசெ யச்செயக், கருப்புச் சாற் றினு மண்ணிக்குங் காண்மனோ.” (அரிசில் கரை புத்தூர் 5) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. தாபு மாகி யென்னும் பாட்டு முதலில் வாறு பாட்டாலும் பொருந்தலை விழைத லாகா தென்று மறுத்த வாறு காண்க. (43)

44. ஆத ரித்தனை குளகிரு தாதிய வடிசிலைக் கூழ் காடி, ஏது பெற்றிடி னும்புசித் தாற்பசி யேகலுஞ் சமித்தற் றாற், பேத மற்றொலா மலமதா தலுஞ்சரீ யென்றிடிற் பினை நெஞ்சே, நீத ரித்திலா தவைவிழைந் துழல்வதென் னிமலனை கினையாதே.

(பத உரை) நெஞ்சே—நெஞ்சமே, கிருத—நெய், குள—சர்க்கரை, ஆதிய—(பாயச) முதலிய, அடிசிலை—(அது சுவையோடு கூடிய) உணவை, ஆதரித்தனை—(நீ) விரும்பினை (இதனால் என்ன பயனை அடைதி), காடி—புளித்த கஞ்சி, கூழ்—புற்கை (முதல்), ஏது—பாது, பெற்றிடினும்—கிடைக்கினும், புசித்தால்—அருந்தினால், பசி—பசி, ஏகலும்—போதலும், சமித்து—(அவை) சேணித்து, அற்றால்—அடக்கினால், பேதம்—(நாநா) வேறுபாடு, எலாம்—அனைத்தும், அற்று—நீக்கி, மலமது—(தூர்க்கந்த) மலம், ஆதலும்—ஆகுதலும், சரி—சமம், என்றிடின்—என்றால், பினை—(இங்கனம் அறிந்து) பின்னரும், நீ—நீ, தரித்திலாது—தங்கி சில்லாது, அவை—அச் சுவை அடிசில்களை, விழைந்து—விரும்பி, உழல்வது—சுழலுவது, என்—என்னை, நிமலனை—நிர்மல னாகிய (நிலனை), கினையாது—(இடைவிடாது) கருதாது (என்று விவேகம் கூறிற்று), ஏ-று.

பயஸ்—பால், அதன் விகாசம் பாயசம் ஆம். அதாவது பால் பிரதானமாக, அரிசி. மூத்திரிப் பருப்பு-சருக்கரை. குங்குமப் பூ-வலக் காய்-பாசிப் பருப்பு-நீராகைப் பழம், சாரப்பருப்பு, சுக்கு, தேங்காய் என்னும் (10) இவை முதலியவற்றோடு கூட்டிச் செய்வது பாயச மாம், அதாவது—பாலின் விகாரம் பாயச மாம். ‘சரி’ என்பது இரண்டும் சமம் என்னும் பொருளுடையது. விசேடம் இன்று என்பதை அறிவித்தது. நெய் - வெல்லம் - பாயசம் - முதலிய வற்றோடு கூடிய, அது சுவை - நால் வகை உண்டி, என்பது தோன்ற, “ஆதரித்தனை குள கிரு தாதிய வடிசிலை” என்றார்.

(இ-பு) பெற்றிடினும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. ஏகலும், ஆதலும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. மலமது - அது - பகுதிப் பொருள் விருதி. நெஞ்சமே - விளி. பினை - பின் என்பதன் விகாரம். என் - என்ன என்பதன் விகாரம். கிணையாதே - ஏ - ஈற்றைச்.

(சிந்தனை) ஆதரித்தனை குள கிரு தாதிய வடிசிலை ஏ - து, — கிருக குள பாயச முதலிய அது சுவை யடிசில்களையும் நீ விரும்பினை, இதனால் என்ன பயனை அடைதி,

கூழ் காடி யேது பெற்றிடினும் புசித்தாற் பசி யேகலுஞ் சம்த்தற்றாற் பேத மற் றெலா மலம தாதலுஞ் சரி பென்றிடின எ - து, — சோறு காடி புற்கை முதலிய யாது வந்த தாயினும் அருக்திறற் பசி போதலும் அவை சேணித் தடக்கினால் காநாவேதுபா டெல்லாம் அற்றுத் தூர்க்கந்த மல மாதலுஞ் சரி யென்றால்,

பினை நெஞ்சே நீ தரித்திலா தவை விழைத் தழுவ தென் னிமலனை கிணையாதே எ - து, இங்ஙனம் அறிந்து பின்னரும் நெஞ்சமே நீ தரித்து கில்லாது அச் சுவை யடிசில்களை விரும்பிச்

சுழலுவ தென்னை கிர்மல னாகிய சிவனை இடைவிடாது கருத வின்றி
பென்று விவேகம் கூறிற்று, ஏ-று.

மலமதாதலு மென்பதில் அது வென்பது பருதிப் பொருள்
விருதி. சரி பென்பது விசேட மின் நென்ப தறிவித்தது.
இதற்கு உதாரணம்: சிவாநந்த மாலை. “நல்ல வதுசுவைபு
நாக்கினுனி , மாத்திரமே, யெவ்லை விருவிரலே யல்லதிலை .
மெல்ல, விருவிரலேத் தான்கடக்க மாட்டாத நெஞ்சே, பொரு
கடிலேத் தான்கடப்பாய் போய்.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.
இதனுள் அருந்தலுட் சுவை விழைத லாகா தென்று மறுத்த வாறு
காண்க.

(44)

45. கினைப்பி னுங்குறி காட்டிடுங் கோசநா விவற்
றுணை ரிழையாரை, யினிப்பை நல்குமுக் கனிமுத லிய
புண வினையேனி னிவைபோலு, முனைப்பல் வாதைசெய்
பகைபிறி திலையுணர்ந் னுள்ளமே யொழித்தாயேற், பினைப்ப
ராபரன் றிருவடி நீழல்யாம் பெறற்கிடை யூழின்றே.

(பத உரை) இவற்றுள்—(இது வரை கூறிவந்த பெண்டிர்,
பிள்ளை, பொருள், இடம், உடம்பு, மாதர், அடிசில் ஆகிய விஷயங்
களாகிய) இவ் எல்லாவற்றுள்ளும்: (நல் இலக்கண முடைய), நெர்-
இழையாரை—மகளிரையும், இனிப்பை—சுவையினை, நல்கும்—
தருகின்ற, முக் கனி—முகம் பழம், முதலிய—ஆகிய, உணவினை—
புகிப்பினையும், கினைப்பினும் — (மனத்தால்) கினைப்பினும்,
கோசம்—ஆண் குறியும், கா—நாவும், குறி—(முறையே இலேபந
மும், நீர் ஊறலு மாகிய) அடையாளங்களை, காட்டிடும்—காட்டும்,
எனின்—ஆனால், இவை—இவற்றை, போலும்—ஒக்க, உனை—
உணக்கு, பல்—பல, வாதை—(பிறவித்) துன்பக்களை, செய்—
தருகின்ற, பகை—சத்துரு, பிரித—வேறு, இலை—(ஒன்று)

இல்லையாகலின், உணர்ந்த—(இப் பொருந்தல், அருந்தல்களைச் சத்துரு என்று) அறிந்து, உள்ளமே—நெஞ்சமே, ஒழித்தாயேல்—விடுத்தனையானால். பினை—பின்னர், பார்பான் — (யாவருக்கும் மேலாகிய) பாம சிவனது, திரு அடி—சீர் பாத மாகிய, நீழல்—நிழலை, யாம்—நாம், பெற்றற்கு—அடைதற்கு, இடையூறு—விக்கிரமம், இன்று—(வேறு) இன்று (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏறு.

‘நினைப்பினும்’ என அந்தக் காணத்தைக் கூறினமையின், ஞானேந்திரிய பஞ்சகத் தொழில் ஆகிய, கேட்பினும், பரிசிப்பினும், பார்க்கினும், சுவைப்பினும், முகரினும் என ஐந்தையும் வருவித்தக் கொள்க.

அருந்தல் பொருந்தல் விஷயங்களே சத்துரு என்று கூறப்பட்டன. முக் கனி - மாம் பழம் - பலாப் பழம் - வாழைப் பழமாம்.

(இ-பு) நினைப்பினும் - உம் - எதிரது தழீஇய எச்சம். (கேட்பினும் என்ப தாதியை அபேட்சித்தலின்) காட்டிடும் - இடு - பருதிப் பொருள் விருதி. கோச நா - உம்மைத் தொகை. இழையார் - குட்ப்பு வினையா லீனையும் பெயர். போலும் - போல் என்னும் உவம வருபாகிய இடைச் சொல் லடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையெச்சம். உள்ளமே - விளி. பினை - பின் என்பதன் விகாரம். பா + அபான் = பார்பான் - வட மொழித் திர்க்க சந்தி. நீழல் - நிழலின் முத லீண்டது. இன்றே - ஏ - நற் றகை.

(சித்-ரை) நினைப்பினும் குறி காட்டிடும் கோச நா விவற்றுணே நிகழையாரை யினிப்பை நல்கு முக் கனி முதலிய ஷண்வினையெனின் எ-து,—விஷயங்க ளாகிய வெல்லாவற்றுள்ளும் மகளினையும் சுவையினைத் தருகின்ற முப் பழ முதலிய புசிப்பினையும் மகத்தால் நினைப்பினும், ஆண் குறியும் நாவும் இலேபநமும் கீ குறலும் ஆகிய அடையாளங்களைக் காட்டுமானால்,

இவை போலு முனைப் பல் வாதை செய் பகை பிற் தீலை
புணர்ந் துள்ளமே யொழித்தாயேல் எ-து,—இவற்றைப் போலும்
உனக்குப் பல பிறவித் துன்பங்களைத் தருகின்ற சத்தரு வே
ரென் நிலையாகலின் இப் பொருந்தல் அருந்தல்களைச் சத்தரு
வென்று அறிந்து நெஞ்சமே விடுத்தனையானால்,

பினைப் பராபான் றிரு வடி நீழ வியாம் பெறற் கிடைப்பு
நின்றே எ-து,—பின்னர் யாவருக்கும் மே லாகிய பாமசிவனது
திரு வடி யாகிய நீழலை யாம் அடைதற்கு விக்கிரம் வே நின்
மென்று விவேகக் கூறிற்று, எ-து.

சினைப்பினு மெனவே கேட்பினும் பரிசிப்பினும் பார்க்கினும்
என்று இந்திரியங்களுக்குங் கொள்க. அருந்தல் பொருந்தல்களில்
மந முதவிய ஆறு இந்திரியங்களும் பிரவிருத்தியாகலின் திரு
வடிவை அடைதற்கு இவை சிவிருத்தியாகல் வேண்டுமாகலின்,
பகை பிற் தீலை யென்று கூறப்பட்டது. இதற்கு உதாரணம்:
சிவாகந்த மாலு. “ஊனு முரைபுநமன் துதுவர்கா ணுள்ளமே,
வாணுதலார் நேசே மறவிகாண்—பேணியிவ, ருற்றார்போல் வந்
திடுவர் வந்தாலு மோட்டியா, னற்றாம ரைப்பதமே நாடு” மற்றும்
வருவன வற்றூற் காண்க. (45)

46. இன்று சூழ்தரு வரிதைய ராதிபல் போகமு
யித்தேகத், தோன்று நோயெனிற் றோடமாய் நீங்குமாங் குயிர்
பெய ரினுநீற்றை, நன்றே னுவணிந் துறவின ரிறைபெயர்
நவிலுவ ரெனினெஞ்சே, பொன்று நாட்டுணை யாகநீ ருதிய
போற்றவை போற்றேலே.

(பத உரை) இத் தேகத்து—இந்தக் காயத்திற்கு, நோய்—
(ஒரு) வியாதி, ஒன்றும் எனின்—வந்து பொருந்தாமாயின், சூழ்
தரு—(இதனால் அதுபுவித்தற்கு) கருதி வைத்துள்ள, வரிதையர்—

வினாவியர், ஆதி—முதலிய, பல்—அநேக, போகமும்—போகங்
ளும், இன்று—(இத் தேக யிருக்கும்) இக் காலத்துத் தானே,
தோடம் ஆய்—(புசித்தற்கு உதவாத அந்நிய) குற்ற முடையனவாய்,
நீங்கும்—போகு மாகலின், 'உயிர்—(இவ் வுடம்பினை விட்டு) உயிர்,
பெயரினும்—நீங்கிய காலத்தும், உறவினர்—சுற்றத்தாரா யுள்ளார்,
நீற்றை—(திரு வெண்) னீற்றை, நன்று—(அவ் வுயிர்க்கு)
வல்லது, ஏன—என்று கருதி, அணிந்து—(அவ் வுடலில்) தரித்து,
இறை—சிவனது, பெயர்—(திரு) நாமம் (ஆகிய பஞ்சாக்ஷரத்தை
யும்), நவிலுவர்—உபதேசிப்பார்கள், எனின்—ஆனால், நெஞ்சே—
(இனி) மனமே, பொன்னும்—(உயிர்) நீங்கும், நான்—காலத்து,
துணையாக(லின்)— உதவி யாகலின், நீது—அந் (திரு வெண்)
னீது, ஆதிய—முதலிய (எண் வகையினையும்) போற்றி—
(அவ் வுயிர் நீங்கா முன்னரே) பேணிக் கொள்ளுதி, அவை—(மனைவி
முதலிய எண் வகைப் பொருளும் இருக்கும் போதும் புசித்தற்கு
ஆகாத அந்நிய மாகலின் நீ) அவைகளை, போற்றேல்—பேணுது
ஒழிதி—(என்று விவேகம் கூறிற்று) எ-து.

(இ-பு) சூத்தரு-தரு-துணை வினை. பல் போகமும்-உம்-
முற்று. ஆக்கு-அசை நிலை. பெயரினும்-உம்-இழிவு சிறப்பு.
ஏன-செய்யா வென்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை
வினை யெச்சம். நெஞ்சமே-வினி. துணை யாக-ஆக-ஆகலின்
என்பத னீது குறைந்த நிலை. போற்றேலே-ஏ-ஈற்றசை.

(சித-ரை) இன்று சூத் தரு வநிதைய சாதி பல் போகமு
யித் தேகத் தொன்று நோ யெனிற றோட மாய் நீங்கும் எ-து,—
இந்தக் காயத்திற்கு ஒரு வியாதி வந்து பொருந்தமாயின் இதனால்
அதபவித்தற்குக் கருத்தில் வைத்த மனைவி யாதிய பல போகங்
களும் இக் காலத்துத் தானே புசித்தற்கு அந்நிய மாய்ப் போகு
மாகலின்,

ஆங் குயிர் பெயரினு நீற்றை நன் நெனா வணிக் துறவின
ரினற பெயர் நவிலுவ றொனின் எ-து,—இவ் ஷடம்பினை விட்டு
உயிர் நீங்கிய காலத்தும் சுற்றத்தாரா யுள்ளார் திரு வெண்ணீற்றை
அவ் ஷயிர்க்கு நன் நென்று கருதித் தரித்து நீங்குந் தருணத்திற்
சிவனது திரு நாம மாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உபதேசிப்பார்
களானால்,

கெஞ்சே பொன்று நாட் டுணை யாக நீ ருதிய போற் றவை
போற்றேலே எ-து,—இனி கெஞ்சமே உயிர் நீங்குங் காலத்துத்
துணை யாகலின் அத் திரு வெண்ணீறு முதலிய எண் வகையினை
பும் அது நீங்கா முன்னரே பேணிக் கொள்ளுதி; மனைவி முதலிய
எண் வகைப் பொருள்களும் இருக்கும் போதும் புசித்தற்கு
அந்நிய மாகலின் நீ அவைகளைப் பேணு தொழிதி யென்று
விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

உயிர் பெயரினு மென்ற இழிவு சிறப் பும்மையால், அது
பெயரா முன்னரே அணிவது உயிர்க்கு மிகவும் பய நென்பதா
யிற்று. வசிதைய ராதி யெனவே, வசிதை பஞ்சுணை செளக்கிய
போசகம் கந்தம் வஸ்திரம் ஆபரணம் தைலம் தாம்பூலம் ஆக எண்
வகையு மென அறிந்து கொள்க. நீருதி யெனவே, விபூதி ருத்தி
ராக்ஷம் பஞ்சாக்ஷம் தீர்த்தம் பிரசாதம் குரு லிங்கம் சங்கமம் என
வறிக. இதற்கு உதாரணம் சித்தாந்த சிகாமணியுட் காண்க.
“பெண்ணாடை யாபரணம் பெய்தைலம் தாம்பூலம், உண்ணலினை
சந்தநத்தோ டோரொட்டும்—விண்ணவர்க்காய், ஆகாத நஞ்சை
யுண்ட வண்ணலடி யார்தமக்கிங், காது சொன்னே னறி.”
“தீர்த்தம் பிரசாதந் திருநீறுஞ் சக்காமுஞ், சாற்றுயிறை கட்பிறந்த
தாழ்படமும்—போற்றங் - குருலிங்க சங்கமமுங் கொள்குறிக
ளெட்டும், கருவகலக் கட்டளைத்தோங் காண்.” தவத்தோர்க்கு
அவ் வெண் வகையும் நீங்கி இவ் வெண் வகையும் அங்கீகரிக்க
வேண்டு மென்பது இத னுட் காண்க.

47. போற்றி நீரணிந் தருத்திர சாதநம் பூண்டிடைந் தெழுத்துள்ளே, சாற்று நீருரு வாதிமூ வருவையுந் தாழ்ந் திறைஞ் சிவைசெய்தால், மாற்ற லாம்பிறப் பிறப்பினை நெஞ் சமே மன்றளா டியதாளுந், தோற்று முள்ளோளிக் குள் ளோளி யாயதைத் தொழுதுவாழ் தலுமாமே.

(பத உரை) போற்றி—(மெய்ப் பொரு ளாகப்) பேணி, நீறு—விபூதியை, அணிந்து—(கிறையப்) புனைந்து, உருத்திர சாதநம்—உருத்திராக்ஷங்களை, பூண்டிடு—(சிரசாதி ஸ்தானங்களில்) தரி, ஐந்து-எழுத்து—பஞ்சாக்ஷத்தை, உள்ளே—மானதம் ஆய், சாற்று—உச்சரி, குரு—குரு, ஆதி—முதலாயுள்ள (விக்க சங்கமம் ஆகிய), மூ—மூன்று, உருவையும்—வடிவையும், தாழ்ந்து—தாழ்ந்து, இறைஞ்சு—வணங்கு, இவை—(இவ் வனம்) இவற்றை (நா டோறும்), நீ—நீ, செய்தால் (மரவாது) செய்தியானால், நெஞ்சமே—மனமே, பிறப்பு—சென்மத்தினையும், இறப்பினை—மரணத்தினையும், மாற்ற லாம்—நிவர்த்திக்கலாம். மன்றுள்—(அஃது அன்றிக் ககக்) சபைகண், ஆடிய—கடிக்கின்ற, தாளும்—(சிவனது திரு) அடியும், உள் ஒளிக்கு—(உயிர் ஆகிய) அந்தர் ஜோதிக்கும், உள்-ஒளி ஆய்—அந்தர் ஜோதியாய், தோன்றும்—விளங்கும், அகை—அத் திரு அடியை, தொழுது—வணங்கி, வாழ்தலும்—(அவ் விடத்து ஏக் காவமும்) அழிவு இன்றி இருத் தலும், ஆம்—கடும் (எமக்கு என்று விவேகம் கூறிற்று) ஏ-று.

(இ-பு) பூண்டிடு-இடு-பகுதிப் பொருள் விருதி. உள்ளே - ஏ-அசை நிலை. உருவையும்-முற்ற. நெஞ்சமே-விளி. தாளும், வாழ்தலும்-உம்-இரண்டும் இறந்தது தழீஇயன. ஆமே-ஏ-ஈற்றசை.

(சித-ரை) போற்றி நீ ரணிந் தருத்திர சாதநம் பூண்டி ந்தெழுத் துள்ளே சாற்று நீ ருரு வாதி மூ வருவையுந் தாழ்ந்

திறைஞ் சிவை செப்தால் எ-து,—மெய்ப் பொரு ளாகப் பேணி
வீழ்ந்தியை நிறையப் புனைந்து உத்திராகுங்களைச் சிரசாதி ஸ்தா
நங்களில் தரித்துப் பஞ்சாகுரத்தை மாநதமா புச்சரி; குரு லிங்க
சங்கம மாகிய மூன்று வடிவையும் தாழ்ந்து வணங்கு; இங்ஙனம்
இவற்றை நா டோலும் நீ மறவாது செய்தியானால்,

மாற்ற லாம் பிறப் பிறப்பினை நெஞ்சமே எ-து,—நெஞ்சமே
பிறப்பினையும் இறப்பினையும் மாற்றிக் கொள்ள லாம்,

மன்று ளாடிய தானுந் தோற்று முள் ளொளிக் குள் ளொளியா
யதைத் தொழுது வாழ்தலு மாமே எ-து,—அஃ தன்றிக் கநக
சுயைக்கண் நடிக்கின்ற சிவனது திரு வடிபும் உயி ராகிய உள்
ளொளிக்குள் உள் ளொளியாய்த் தோன்றும், அத் திரு வடியைத்
தொழுது அவ் விடத்து எக் காலமும் அழி வின்றி வாழ்வுங் கூடும்
எமக் கென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

உயிர்களினது மும் மலங்களும் நீங்கும் பொருட்டுச் சிவன்
தனது அருளால் குரு லிங்க சங்கம மாய் வடிவு கொள்ளுதலின் மூ
வுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ் சென்று கூறப்பட்டது. தாழ்ந்
திறைஞ்சுதல் மதத்தி வன்பும் வாக்கில் இன் சொல்லு மாகக் காயத்
தால் வணங்குதல். வீ டடைவோர்க்குச் சிவ முன் னாக அருளே
நா வாகப் பஞ்சாகுரத்தைச் செபியாமற் செபிக்க வேண்டு மாகலின்
ஐந் தெழுத் துள்ளே சாற் றென்று கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் பஞ்சா
கூரம் உச்சரித்தால் சகல கேவலம் அறு மாகலிற் பிறப் பிறப்பினை
மாற்றலா மென்றும், சகல கேவலங்கள் அறவே புடம் போட்ட
பொன் போல உயிர் ஒளிவிடு மாகலின் உயிரை யுள் ளொளி யென்
றும், இவ் வுயிர்க்கும் உள் ளொளி யாய்த் திரு வருள் தோன்றலின்
மன்று ளாடிய தானும் உள் ளொளிக் குள் ளொளியாய்த் தோன்று
மென்றுங் கூறப்பட்டன. அதைத் தொழுத லாவது தற் போதஞ்
சீவியாது திற்தல். அங்ஙனம் திற்கவே, பே ரின்பந் தோன்று மாக
லின் வாழ்தலுமா மென்று கூறப்பட்டது. (47)

48. வாழ லாமரன் புதழின மலர்கவி மாலைசெய்
தவன்றாளில், வீழ மாறுபொன் னிதழிசேர் தோழ்களின்
மீதணிந் தினிநெஞ்சே, தாழ வாயரி தேடுபொற் சரணமே
சரணமென் றிதுவன்றிப், பாழி லேகருங் காக்கைபோற் கதறி
நாள் பலகழித் தொழியேலே.

(பத உரை) நெஞ்சே—மனமே! இனி—இப் பொழுது, வாழ
லாம்—(அத் திரு வடியை அடைந்து) வாழ லாம், அரன்—சினனது,
புகழ்—கீர்த்தி, இனம்—வரிசைகள் (ஆகிய), மலர்—பூக்களாலே,
கவி—பா (ஆகிய), மாலை—மாலை தொடையல்களை, செய்து—
தொடுத்தி, அவன்—அச் சினனது, தாளில்—(திரு) வடி மீதில்,
வீழும்—(போய்ப்) பொருந்தும், ஆறு—விதம், பொன்—பொன்
(போன்ற), இதளி—கொன்றை (மாலை), சேர்—பொருந்திய,
தோழ்களின் மீது—புயங்களின் மேலே, அணித்து—தரித்து,
தாழுவாய்—வணக்குவாய், அரி—அரியாலும், தேடு—தேடப்பட்ட,
பொன்—பொன் (போன்ற), சரணமே—திரு வடியே, சரணம்—
புகல், என்று—என, இது—இங்கனம் செய்வது, அன்றி—அன்றி,
பாழிலே—பாழிலே, கரும்—கரிய, காக்கை—காக்கை, போல்—
ஒப்ப, கதறி—(உலக துல்களைக் கற்றுக்) கத்தி, பல—அநேக
நாள்—காலத்தை, கழித்து—(வீணிலே) போக்கி, ஒழியேல்—
காசம் ஆகாதே (என்று விவேகம் கூறிற்று.) ஏ-து.

(இ-பு) தோழ்களின் மீது - இன் - சாரியை. மீது - ஏழ
னுருபு. நெஞ்சே - வினி. சரணமே - ஏ - தேற்றம். என்று -
என்னும் வினை யெச்சம் தாழுவாய் என்னும் முன் வினை வினை
முற்றுக் கொண்டது. பாழிலே - ஏ - அசை நிலை. போல் - உலக
வுருபு. ஒழியேலே - ஏ - ஈந் தகை.

(சித-ரை) வாழலா மான் புக ழினமலர் கவி மாலை செய்
தவன் றாளில் வீழ மாறு பொன் னிதழி சேர் தோள்களின்மீ

தனித் தனி நெஞ்சே தாழ்வாய் யரி தேடு பொற் சாணமே சாண
மென்று எ-து,—நெஞ்சமே அத் திருவடியை அடைந்து வாழலாம்,
சிவனது புகழின மாகிய மலர்களாலே பா வாகிய மாலைகளை
வணந்து திரு ஷடிமீதிற் பொருந்து மாறு பொன் போன்ற
கொன்றை மாலை பொருந்திய புயங்களின் மீது தரித்து வணங்கு
வாய் அரியாலுந் தேடப்பட்ட பொன் போன்ற திரு வடியே புக
லென்று,

இது வன்றிப் பாழிலே கருக் காக்கை போற் கதறி நாள் பல
கழித் தொழியேலே எ-து,—இங்ஙனஞ் செய்வ தன்றிப் பாழிலே
கருந் காக்கை போல் உலக தூல்களைக் கற்றுக் கதறிப் பல நாள்
களை வீணிலே கழித்து நாச மாகாதே யென்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-து.

புகழ் பல வாகவிற் புகழின மென்றும், அதனைப் பாவிற்
சேர்த்துக் கூறுதலின் மல ரென்றுந் கூறப்பட்டது. துஷ்ட நிக்
கிரகம் பண்ணுகின்ற புயத்தையும், சிஷ்ட பரிபாலனம் பண்ணுகின்ற
பாதத்தையும் புகழ்தலின், தானின் வீழு மாறு பொன் நிதழி
சேர் தோள்களின்மீ தனிந் தென்று கூறப்பட்டது. மல சங்காரம்
பண்ணுகின்ற வெற்றியையும், இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற கிருபை
யையு மென்று மாம். பொன் நிதழி சேர் தோள்களின்மீது
அணிந்து என்பதற்கு உதாரணம்: கந்த ராஜபூதி. “இவ்வே
யெனுமா யையிலிட டீனை, பொல்வே னறியா மைபொறுத்
திலையே, மல்வே புரிபன் னிருவா ருவிலென், சொல்வே புனையுஞ்
சுடர்வே வவனே.” (29) மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (48)

49. ஒழித்தி மேபவப் பகைவிரைந் துள்ளமே
யோதுமு துணர்வோர்முற், பழிச்சு பாடலை யரற்கவை விடக்
கிளம் பாவைய ருரைபோலுங், கழித்தி டேலுப சாரமென்
றிதனைக் கட்டுரை யெனக்கொள்வாய், விழித்து மாரனை
யெரித்ததே வருள்பெறும் விருப்பினர் விருப்பிதே.

(பத உரை) பவ-பிறவி(க்குக் காரணமான இரு வினைகளாகிய) பகை-பகை, விராந்த-(அதி) சீக்கிரமாக, ஒழித்திடும்-அழிந்தபோம், மூத-(மூவர், மாணிக்க வாசகர் முதலிய) பெரிய (முதிர்ந்த) உணர்வோர்-அறிவினை யுடையோர், முன்-முன்னாளிலே, பழிச்சு-(பானைக் குறித்து) தோத்தரித்த, பாடலை-பாக்கலை, உள்ளமே-நெஞ்சமே, ஒது-(நீ) பாராயணஞ் செய் (நியமமாகப் படி), அவை-அத் தோத்திரங்கள், அரற்கு-சிலனுக்கு, விடர்க்கு-காமுகர்க்கு, இளம்-இளமைத் தன்மையினை யுடைய, பாவையர்-பதுமை யொத்த பெண்களின், உரை-(கொஞ்சிக் கூறும்) வசநம், போலும்-போன்று சுவை தரும், இதனை-இங்ஙனம் (கூறிய) மொழியை, உபசாரம்-முகமன் வார்த்தை, என்று-எனக்கருதி, நீ-நீ, கழித்திடெல்-விடாதே, கட்டு-உறுதி, உரை-மொழி, என-என்று, கொள்வாய்-(அறிந்து) கொள்வாய், விழித்து-(நெற்றிக்கண்) நிறந்து, மாறின-மன்மதனை, எரித்த-தகித்த, தே-கடவுளது, அருள்-(திரு) அருளை, பெறும்-அடைபும், விருப்பினர்-இச்சையினை யுடைய (மெய் யடிய)ராத, விருப்பு-விருப்பமும், ஈதே-அங்ஙன் கட்டுரையாகக் கொண்டு அத் தோத்திரங்களைப் பாராயணஞ் செய்யு மிச்சை யாகிய இதவே (என்று விவேகம் கூறிற்று.) எ-று.

(இ-பு) ஒழித்திடும்-என்னுந் தன் வினை ஒழித்திடும் என எதுகை நோக்கிப் பிறவினை யாயிற்று. பவம்-ஈண்டு, ஆகு பெயராய் அதன் காரணமாகிய இரு வினைகளைக் குறித்தது. உள்ளமே-விளி. உணர்வோர் - தெரி நிலை வினையா விரையும் பெயர். பாடலை - என்பது ஒது என்னும் தெரி நிலை வினை முற்றுக் கொண்டது. ஈதே - எ-தேற்றம். ஈது-நீண்ட கட்டு.

(சித-ரை) ஒழித்திடும் பவப் பகை விராந் துள்ளமே யோது மூ துணர்வோர் முற் பழிச்சு பாடலை எ-து,—பிறவி யாகிய பகை அதிக சீக்கிரமாக வொழிந்துபோம், மூவர் மாணிக்க வாசகர் முத

லிய பே ரத்வினை யுடையோர் முன் னாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய
பாடலே நெஞ்சமே நீ தோத்திரம் பண்ணுதி,

அரற் சுவை விடர்க் கிளம் பாவைய ருரை போலும் எ-து,—
காமுக்கர்க்கு இளமைத் தன்மையினை யுடைய பாவை போல்வார்
கொஞ்சக் கூறும் வசநம் போல அத் தோத்திரங்கள் சிலனுக்குப்
பிரீதியா யிருக்கும்,

கழித்திடே லுபசார மென் றிதனை நீ கட்டுரை யெனக்
கொள்வாய் எ-து,—இக்கனம் கூறிய மொழியை உபசார மொழி
பென்று கருதி நீ வ்டாதே உறுதி மொழி யென்று அறிந்து
கொள்வாய்,

விழித்து மாரினை யெரித்த தே வருள் பெறும் விருப்பினர்
விருப் பீதே எ-து—நெற்றிக் கண் விழித்து மன்மதனை யெரித்த
கடவுளது திரு வருளைப் பெறும் விருப்பத்தினை யுடைய மெய் யடி
யாது விருப்பமும் இத் தோத்திரங்களே யென்று விவேகங்
கூறிற்று, எ-து.

ஒழிந்திடு மென்பது ஒழித்திடு மென்று வந்தது. பவத்திற்
குக் காரண மாகிய இரு வினைகளையும் பவ மென்று காரணத்தைக்
காரிய மாக வுபசரித்துக் கூறினார். இதற்கு உதாரணம்: திரு
வள்ளுவ நாயனார். “இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்,
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.” (1-5) மற்றும் வருவன
வற்றாற் காண்க. (49)

50. விருப்ப மாயிது கேட்டிநன் னெஞ்சமே விமலனுக்
காளல்லார், பொருப்பை நேர்தநஞ் சோரியினு மவர்களுரை
புன்னுனித் துணையன்புந், திருப்பி டேலரன் ரெழும்பர்தந்
தொழும்பனாய்த் திரிந்தவர் பணிசெய்தீன், டிருப்பை யேன்
மிக நல்லையிச் சொல்லெநம் பில்லையேற் போல்லாயே.

(பத் உரை) நல்-நல்ல, நெஞ்சமே-மனமே! இது-இந்த வார்த்தையை, விருப்பம் ஆய்-சந்தோஷ மாக, கேட்டி-கேட்பாயாக, விமலனுக்கு-நிர்மலனாகிய சிவனுக்கு, ஆன்-அடிமை, அல்லார்-அல்லாதவர், பொருப்பை-(பொன் மேரு) மலையை, நேர்-போலும், தகம்-பொன், சொரியினும்-ருவித்துக் கொடுப்பினும், அவர்கண்-அவர்களிடத்து, ஒன்-ஒரு, புல்-புல்லினது, துணி-துணி (கூறிய வினை), துணை உம்-அளவாயினும், அன்பு-பிரியம், திருப்பிடேல்-வைத்திடாதே. அசன்-சிவனது, தொழும்பர்-அடியாருக்கு, தொழும்பன் ஆய்-அடியான் ஆகி, திரிந்து-(பின்) சென்று, அவர்-அவருடைய, பணி-(ஏவ லாதி) கைக்கிரியைகளை, செய்து-ஆற்றி, ஈண்டு-இவ் விடத்து, இருப்பையேல்-இருப்பாயாகில், மிக-(ஏமக்கு) மிகவும், நல்ல-கன்மையினைபுடைய (கீ), இச் சொல்லு-(யான் இங் கனம் கூறிய) சொற்களை, நம்பு-(உண்மையாக) விசுவசி, இல்லையேல்-(இவைகளை நம்பாது) ஒழிதியேல், பொல்லாய்-(எனக்கு கீ) பொல்லாதவன் (என்று விவேகம் கூ.றிற்று.) எ-று.

(இ-பு) கேட்டி - முன் னிலை பேவல் வினை முற்று. கேன் + த் + இ = கேட்டி. கேன் - பகுதி. த் - எழுத்துப் பேறு. இ - விருதி. நெஞ்சமே - வினி. அல்லார் - குறிப்பு வினையா லிணையும் பெயர். சொரியினும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. அன்பும் - உம் - முற்று. திருப்பிடேல் - இடு - பகுதிப் பொருள் விருதி. தொழும்பர் (தம்) - தெரி நிலை வினையா லிணையும் பெயர். தம் - சாரியை. ஈண்டு - நீண்ட சுட்டு. நல்ல - முன் னிலைக் குறிப்பு வினை முற்று. பொல்லாயே - ஏ - ஈற் றகை.

(சித்-ரை) விருப்பமாயிது கேட்டி நன் நெஞ்சமே எ-து, - நல்ல நெஞ்சமே இந்த வார்த்தையைச் சந்தோஷ மாகக் கேட்பாயாக,

விமலனுக் கா ளல்லார் பொருப்பை நேர் தனஞ் சொரியினு மவர்க ளோர் புன் னுனித் துணை யன்புக் திருப்பிடேல் எ-து, -

நிர்மல னுகிய சிவனுக்கு அடிமை யல்லாதவர் பொன் மேருவைப் போலும் தநகளைச் சொரிந்தா ராயினும் அவர்களிடத்துப் புல்லினது மூறி மாத்திரமாயினும் அன்பு வைத்தீடேல்,

அரன் றொழும்பர் தக் தொழும்பனாய்த் திரிந் தவர் பணி செய் தீண் டிருப்பையேன் மிக கல்லை எ-து.—சிவனது அடியாருக்கு அடியா னாகித் திரிந்து அவரது பணிவிடைகளைச் செய்து இவ் விடத்து இருப்பாயாகில் எமக்கு மிகவு நன்மையினை புடையை

இச் சொல்லை நம் பில்லையேற் பொல்லாயே, எ-து.—யான் இங்கனங் கூறிய சொற்களை உண்மை யாக நம்பு; இவைகளை நம்பாது ஒழிதியேல் எனக்கு நீ பொல்லா யென்று விவேகங் கூறிற்று, எ-து.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக் கரையர். “சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டும் தந்து தாணியொடு வாளுளத் தருவ ரேனு, மங்குவா ரவர் செல்ல மதிப்பே மல்லே மாதேவர்க் கேகாந்த் ரல்ல ராகி, வங்க மெலாங் குறைந்தமுகு தொழுநோ யோரா யோவுரித்துத் தின்றுழ லும் புலைய ரேனுங், கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்ப ராகி லவர் கண்டர் நாம்வணங்குங் கடவு னாரே.” (தாண்டகம் 10) மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (50)

வைராக்கிய சதகத்தின் முற்பாதி யாகிய

சாத்திர முற்றிற்று.

மதம் தானு மகிழ் தன் வயழ் மகிழ் எனிழ் அறிந்து அதனை விடுத்ததீ, தன்னையும் அதயுனைக் கூட்டவும் பிரிக்கவும் உல்ல சிவத்தை நோக்கி மேல் விவேகம் கூறுகின்றது.

சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத்

தோத்திரமும்,

தோத்திரப் பிரகாசம்

என்னும் உரையும்.

உ.
சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத் தோத்திரமும், தோத்திரப் பிரகாச உரையும்.

முக வுரை.

மோகும் அடைதற் குரிய புண்ணிய பூமி யாகிய இப் பாத
கண்டத்தில், சோழ வள நாட்டில், பட்டிச்சரம் என்னும் ஊரில்,
சமாதி புற்றிலுக்கும் துறையூர்ச் சிவப் பிரகாச சுவாமிகள் என்னும்
வீர ஐசுவப் பெரியார் மரபில் ஊந்து, காஞ்சி நதியை யடைய
மேலைச் சிதம்பரம் என்னும் பேரூரின் கண் சமார் முந் தூறு வுருட்டி
கட்டு முன் சமாதி புற்று விளங்கும் சாந்த லிங்க ஸ்வாமிகள், ஜீவ
காருண்யம் ஈசுவர பக்தி பரிச் சுவராக்கியம் பிரகாச ஞானம் ஆகிய
நான்கும் உலகத்தில் மந்தர்களுக்குந் தெள்ளிதின் விளங்கும்படி
யாக, அது சீர்க் கழி நெடி ஷடி யாசிரிய விருத்தம் 22 உள்ள தாய்க்
“கொலை மறுத்தல்” என்னும் ஒரு தாலும், அது சீர்க் கழி நெடி
ஷடி யாசிரிய விருத்தம் 100 உள்ள தாய் “பக்தி சதகம்” என
ஒரு தாலும், எழுசீர்க் கழி நெடி ஷடி யாசிரிய விருத்தம் 100 உள்ள
தாய் “வைராக்கிய தீபம்” என ஒரு தாலும், 100 உந்தி பறப்பிதற்
பா உள்ள தாய் “அவிரோத வந்தியார்” என ஒரு தாலும், முறையே
இயற்றினர். அந் தால்களின்கண், இக் “கொலை மறுத்தல்”, “இந்
தற்குப் பெயர் வயிராக தீபம்” என்று உரைத்திடப் படும்”, “அவி
ரோத வந்தி யென்று இந் தால் நாமம் ஆம்” என்று மூன்று தலிற்
கும் பெயர் தம் வாக்கால் கூறியிருப்பது போன்று, இந் தற்குப்
“பக்தி சதகம்”, “வைராக்கிய சதகம்” என்று தம் வாக்கினால்
கூறுமையின், வழக்கி வரும் முறைப்படி “பக்தி சதகம்” என்னும்
பெயரே பொருத்தம் உடையதாம்.

சாந்த லிங்க ஸ்வாமிகளின் மாணாக்கர் வீருத்தாசலத்திற் சமாதி புற் நிலங்கும் குமார தேவ சுவாமிகள், அவர் மாணாக்கர், திருப் போரூரின் கண் சமாதி புற் நிலங்கும் சிதம்பர சுவாமிகள். இவர்கள் கொலை மறுத்தல் முதலிய நான்கு தூற்றும் பிரமாணத் தோடு விரி வுரை வியற்றி யிருக்கின்றார்கள். அவ் வுரையின்கண் னும் “வைராக்கிய சதகம்” என இக் தூற்றுப் பெயர் என யாண்டும் வரையப்பட வில்லை.

“பக்தி சதகம்” என்னும் தூலின் முதற் பாதி ஐம்பது செய் யுளும் சாத்திர ரூப மாக இருத்தலின் அவற்றிற் உரை இயற்றிப், பிற பாதி ஐம்பது செய்யுளும் கட்டேசப் பெருமானிடம் தோத்திர ரூப பக்தி யாக இருத்தலின் அவற்றிற் உரை இயற்றாது விடுத் தனர். தோத்திர ரூப ஐம்பது செய்யுளுக்கும் உரை யிருக்கின் படிப் போர்க்குப் பொருள் எனினில் விளங்கும் எனக் கருதித் தோத்திரப் பிரகாசம் எனப் பெயர் ஈந்து, ஒ ருரை எழுதி கி. பி. 1925வது வருஷத்தில் முத்தாவித்தனம்.

**காசிகாந்த குநாசாய் ஸ்வாமிகள்,
திருப் பூ வணம்.**

உ சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத் தோத்திரம்

பா யி ர மீ

1. கருணைநன் சிவையந்து வைகைநற் கரையிற் களிக்குநங்
கயமுக விழையயத், தெருளணி வீசற் கீர்த்தே வென்னுஞ் சிவருரு
வாழமா முகனை, மருவினைப் போக்கும் பூவண விழையைய மாது
மின் னனையநா யகியைக், கருணைநல் வீர சேகா விழையைக்
கவினுநக் கருத்தினில் வைப்பாம்.

2. உருவம் தின்றி யொளிரந்திடு முகந்த தேசிக னெண்டனிப்
பதத்தைச், சருவமா யிவரு முக்திரா மேசன் சாண்டினை யருணநல்
வசலக், குருவடி தன்னைச் சிதம்பா ஞாக் குருவினல் வடியினை
யன்பர்க், கருளுதும் வீர சேகா ஞாக் வாரிய னடியினைத்
தொழுவாம்.

3. பத்தியி னோடு மூத்தியை யீயப் பாருளோ ரியாவரும் பாவ,
வெத்திசை யோருஞ் சூத்தமெய்த் தவனென் றினையடி தனை
மிகப் பொருந்தச், சித்தமார் தலமாஞ் சிதம்பா வாசஞ் செய்பரு
ணசல ருருவாம், உத்தம னடியை வழுத்தியே வாக்கா லுளத்தினு
னினைத்துபோற் றுதுமே.

4. பாரமாம் பவத்தைப் பறித்திடக் கருணை பாலிக்கும் பான்
மையாய் வந்து, நாரந்தான் சிறிது மின்றியே யுடலை நானெனும்
புன்மதி யெனையே, தூமோ டணிமை யின்றியுன் னுருவாஞ்
சொப்பிர காசமென் றருன்செய், வீரசே காரூ நதேசிக னடியை
விருப்புடன் மந்ததினிற் கொள்வாம்.

5. பாத்திர ஶானோர் பானிடம் பத்தி பண்ணியே பாகதி யடை
யச், சாத்திர மோடு தோத்திர மாகச் சதகமொன் றியற்றினர்
சிறக்க, ஏத்தருஞ் சாந்த விங்கதே சிகர்செய் எழிலிற்பா வைம்பதும்
விளங்கத், தோத்திரப் பிரகா சம்மொனு முரையைச் சொற்சுவை
பொருத்தவே சொற்றேன்.

இந் நூலுக்கு அவதாரிகை

“மகம் தானும் அன்று, தன் வயமும் அன்று” என்ற
அறிந்து, அதனை விடுத்துத், தன்னையும், அதனையும், கூட்டவும்,
பிரிக்கவும், வல்ல, சிவத்தை தோக்கி, மேல் விவேகம் கூறுகின்றது
(என்பது சிதம்பா சுவாமிகள் வாக்காம்)

சிவமயம்.

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத் தோத்திரமும், தோத்திரப் பிரகாச உரையும்..

பொல்லாதவே னெஞ்சமோ ஓரந்துபு லன்கடம்பா
லல்லாதாரை மாத்திரை யுந்நின்ன டிக்கணன்பாய்
நல்லாதிதற் கேண்ணைசெய். கேணிதை நின்றிடுன்றே.
சொல்லாய்திருத் தில்லையுண் மேவிய சோதிநீயே. (1)

(இதன் பொருள்) திரு—அழகிய, தில்லையுண்—தில்லை
வகத்தின்கண், மேவிய—பொருந்திய, சோதி—பிரகாச ஸ்வரூ
பரே, என்—எனது, பொல்லாத—நீய, கெஞ்சம்—மனம், ஓர்—
(இழிவீழ்) சிறந்த, ஐந்து புலன்கள் தம்பால்—பஞ்சேந்திரிய
விஷயங்களிடத்தில், அல்லாத—(செல்லுகின்றதே) அன்றி,
நின்—தேவரீரது, அடிக்கண்—திரு வடித் தாமரையினிடத்து,
அன் பாய்—பக்தியோடு, அவை மாத்திரையும்—அவை கூண மாயி
னும், கில்லாத—நிற்க வில்லை, இதற்கு—இந்த மகதை (நின் திரு
வடிக்கண்) நிறுத்துவதற்கு, என்னை—யாது உபாயம், செய்கேன்—
செய்வேன், (வேறு உபாயம் எதுவும் அறிந்திலேன் ஆகலின்)
நீயே—தேவரீரே, இதை—இந்த மகதை, நின்றிடு—(திரு வடிக்
கண்) நிலைத்து இருப்பா யாக, என்று—என, சொல்லாய்—கறி
யருள்வீ ராக. ஏ-று.

(இலக்கணக் குறிப்பு) புலன்க டம்பால் - தம் - சாரியை
புலன்கள் - இந்திரியங்களின் உணர்ச்சி, அவற்றின் விடயங்களைக்
குறித்தமையின் ஆகு பெயர். கில்லாத-குறிப்பு. வினை முற்று.
மாத்திரையும்-உம் - முற்று. என்னை-என்ன என்பதன் விசாரம்.
உபாயம்-அவாய் நிலையால் வருவிக்கப் பெற்றது. செய்கேன்.
உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வினை முற்று. கு-சாரியை (வேறு-

உபாயம் எதவும் அறிந்திலேன் ஆகலின்) என்பது இசை எச்சம். என்றே-எ-அசை நிலை. கோதி-அண்மை விளி. நீயே-ஏ-தேற்றமும், பிரிநிலையு மாம். நெஞ்சமே-எழுவாய், கில்லாது-பயனிலை. என்னை-செயப்படு பொருள். நீ-எழுவாய். சொல்வாய்-பயனிலை. (1)

நீயேயுள் செய்யினல் லாதுபொய் நெஞ்சவஞ்சத்
நீயேனுனை வந்தடை தற்கொரு செய்கை கானேன்
பேயேனுமு னைத்தொட ரும்படி பேசுதில்லைத்
கூயோயொரு பாயம்வி டாதினிச் சூழ்ந்துநின்றே. (2)

(இ-ள்) தில்லை—தில்லை (வந்ததின்கண் எழுந்தருளிய) தாயோய்—பரிசுத்த மானவரே, நீயே—தேவரீரே, அருள் செய்மின்—(வலிய வந்து) அதுக்கிரகம் செய்தால், அல்லாது—அன்றி, பொய்—வாய்மை இன்றிய, வஞ்ச—வஞ்சகத் தன்மை வாய்ந்த, நெஞ்ச—மனத்தினை உடைய, நீயேன்—கொடியேன், உனை—தேவரீரை, வந்து—அணுக, அடைவதற்கு—(ஒரு—எவ் விதமான, செய்கை—(உபாயச்) செயலும், கானேன்—அறியேன், (ஆகலின்), பேயேனும்—பேய்த் தன்மையோடு கூடிய யானும், உனை—தேவரீரை, தொடரும்படி—வந்து அடையும்படி யாக, இனி—பின்னும் (முன் போல), விடாது—கைவிடாது, சூழ்ந்து—அடுத்து, கின்ற—இருந்து, ஒரு—ஒர், உபாயம்—உபாயத்தினை, பேசு—(அடியேற்கு) உபதேசித் தருள்க. ஏ-அ.

(இ-பு) நீயே-எ-தேற்றமும், பிரி நிலையு மாம். நீயேன் பேயேன்-இரண்டும் குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். பேயேனும்-உம்-இழிவு சிறப்பும், இறந்தது தழீ இயது மாம். தாயோய்-அண்மை விளி. இனி-எதிர் காலம் குறிக்கும் ஓர் இடைச் சொல். “கிந்து”-என்னும் வினை யெச்சம், பேசு-என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. நீயேன் எழுவாய். கானேன்-பயனிலை. செய்கை-செயப்படு பொருள். நீ-எழுவாய். பேசு-பயனிலை. உபாயம்-செயப்படு பொருள். (2)

நின்றாய்திருத் தில்லையு ளாயென்ற னெஞ்சினுள்ளே
யென்றாலுமே னக்கதி தூரம தாயிருந்தா
யொன்றாலுமு னைத்தோடார் கிற்குமு பாயங்கானேன்
மின்றும்சடை யாய்தமி யேற்குவி ளங்கிடாயே. (3)

(இ-ள்) திரு—அழகிய, தில்லை உளாய்—தில்லை வந்ததின்
கண் எழுந்தருளி யிருக்கும் இறைவனே, மின்—மின்னல் (போன்ற)
தாழ்—நீண்டு தொங்கிய, சடையாய்—சடையினை யுடைய
கடவுளே, என்—அடியேனது, நெஞ்சினுள்ளே—மனத்தின்
கண்ணே, நின்றாய்—(அந்தரியாமி யாய் எழுந்தருளி) இருக்கின்றீர்,
என்றாலும்—ஆயினும், எனக்கு—அடியேனுக்கு, அதிதூரமது
ஆய்—மிகவும் சேய்மையதாய், இருந்தாய்—இருக்கின்றீர், உனை—
தேவனே, தொடர்கிற்கும்—அடையும்படியான, உபாயம்—உபா
யத்தை, ஒன்றாலும்—ஒரு விதத்தினாலும், கானேன்—(யான்)
உணர்ந்திலேன் (ஆகவின்), தமியேற்கு—அடியேனுக்கு, விளங்
கிடாய்—பிரத்தியக்ஷ மாய் வந்தருள்வீ ராக. ஏறு

(இ-பு) உளாய், உடையாய் - குறிப்பு வினையா வணையும்
அண்மை விளிப் பெயர்கள். . என் றன் - தன் - சாரியை. நெஞ்சி
னுள்ளே - இன் - சாரியை. . உன் - ஏழ் னுருபு. ஏ - அசை நிலை.
என்றாலும் - உம் - உயர்வு சிறப்பு. ஒன்றாலும் - உம் - முற்று. விளங்
கிடாயே - ஏ - ஈற் றகை. இடு - பகுதிப் பொருள் விருதி. நீ -
தோன்றா எழுவாய். இருந்தாய் - பய னிலை. நான் - தோன்றா
எழுவாய், கானேன் - பய னிலை. உபாயம் - சேயப்படு பொருள்.
நீ - தோன்றா எழுவாய். விளங்கிடாய் - பய னிலை. (3)

விளங்கும்மெழிற் பேதையர் காதல்வி டாதயானக்
களங்கம்மறு வோர்தொழு நின்கழல் காணுமாறென்
றுளங்கும்மொளித் தூமதி சூடிய தோன்றலேயென்
னுளங்கொண்டிடு நீயினிக் கோயில தாவுவந்தே. (4)

(இ-ங்) தூங்கும்—விளங்காநின்ற, ஒளி—பிரகாசத்தினை யுடைய, து—பரிசுத்தமான, மதி—(மூன்றாம்) பிறையை, குடியு—அணிந்தருளிய, தோன்றலே—பெருமையிற் சிறந்த பர சிவமே, விளங்கும்—(ஆடை ஆபரணாதிகளோடு கூடி) விளங்கா நின்ற, எழில்—அழகினை யுடைய, பேதையர்—பெண்க ளிடத்து, காதல்—(வைக்கும்) விருப்பத்தினை, விடாத—விட்டு நீங்காத, மான்—அடியேன், அக் களங்கம்—(பெண்களிடத்து விருப்பம் வைப்ப தாகிய) அந்தத் தோஷம், அதுவோர்—நீங்கி யுள்ள பெரி யோர்கள், தொழும்—வணங்குகின்ற, நின்—தேவரீரது, கழல்— திரு வடித் தாமசையை, காணும்—தெரிசிக்கும், ஆறு—வழி, என்—எப்படி ஆம் (ஆகாது ஆதலினால்), இனி—இக் காலந் தொட்டு, நீ—தேவரீர், உவந்து—பிரியத்தோடு, என்—அடியே னது, உளம்—மனதை, கோயில தாக—ஆலய மாக, கொண்டிடு— கொண்டருள்வீ ராக. ஏ-அ.

(இ-பு) அதுவோர்-தெரிநிலை வினையா லணையும் பெயர். என்-‘என்ன’ என்னும் வினா வினைக் குறிப்பு முற்றின் விகாரம். தோன்றலே-விளிப் பெயர். கொண்டிடு-இடு-பகுதிப் பொருள் விருதி. கோயிலதா-‘ஆ’-ஈது குறைந்த, ‘ஆக’ என்னும் வினை யெச்சம். அது-பகுதிப் பொருள் விருதி. உவந்தே-ஏ-ஈற் றகை. காணு மாறு-எழுவாய். என்-பயனிலை. நீ-எழுவாய். கொண்டிடு-பயனிலை. உளம்-செயப்படு பொருள். (4)

வந்தித்திடு வார்பவீ நோய்க்கும் நுந்தனையைச்
சந்தித்திடு வான்மறித் தான்மநந் தப்பியப்பா
லிந்தப்புவி யுங்கட லுங்கடந் தேகுமென்று
லெந்தப்படி யும்வதி யான்றில்லை யெம்பிரானே. (5)

(இ-ங்) தில்லை—தில்லை (வந்தத்தின்கண் எழுந்தருளியிருக் கும்), எம்—எம்முடைய, பிரானே—தந்தையே, வந்தித்திடுவார்—

நமஸ்கரிப்பவர்களது, பவ நோய்க்கு—பவ வியாதிக்கு, மருந்த னேயை—ஒளவுதம் போன் னுள்ள தேவரீரை, சந்தித்திடுவான்—கூடும் பொருட்டு, மறித்தால்—(மறதை) திருப்பினால், மறம்—(அந்த) மறம், தப்பி—(எனது மறியலை) விட்டு வலகி, இந்தப் புவியும்—இந்தப் பூமியினையும், கடலும்—கடலினையும், கடந்து—தாண்டி, அப்பால்—அவற்றிற்கு மேலும், ஏகம்—செல்லும், என்றால்—ஆயின், யான்—அடியேன், உய்வது—(தேவரீரது திருவடியை அது கொண்டு அடைந்து) பிழைப்பது, எந்தப்படி—எவ்வனம், (பிழைக்க முடியாத என்றபடி). ஏ-அ.

(இ-பு) வந்தித்திடுவார்-தெரி நிலை வினையா லீனையும் பெயர். இடு-பகுதிப் பொருள் விருதி. அனேய்-முன்னிலைக் குறிப்பு வினையா லீனையும் பெயர். சந்தித்திடுவான்-இடு-பகுதிப் பொருள் விருதி. அப்பால்-செய்வையிடத்தினைக் குறிக்கும் ஓரிடைச் சொல். இதன் இறுதியில் இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை தொக்கது. புவியும், கடலும்-உம்-இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. பிரானே-விளி. உய்வது-எழுவாய். எந்தப்படி-பய நிலை. (5)

பிரானேதிருத் தில்லையு ளாயன்றிப் பேதையேன்மு
னோரானேறிவார்ந் தம்பிகை யோடேளி தோடிவந்தாய்
வரானோலின மெம்மிறை யென்றுனை நாடிவாடி
யிராநாயடி யெற்கேதிர் தோன்றிலை யின்றிதென்னே. (6)

(இ-ள்) பிரானே-தலைவனே, திரு-அழகிய, தில்லை உளாய்-தில்லை வந்ததின்கண் எழுந்தருளி யுள்ளவரே, அன்று-முன் ஒரு காலத்தில், இப் பேதையேன்-இந்தப் பேதை யாகிய அடியேனது, முன்-எதிரில், ஒரு-ஒர், ஆன் ஏழ்-ரிஷப வாகனத்தினமீது, இவர்த்து-எழுந்தருளி, அம்பிகையோடு-தேவியோடு, எளிது-சுலபமாக, ஒடிவந்தாய்-சிக்கிரம் வந்து தெரிசநம் தந்தருளினீர், இனம்-இன்னும் (ஒரு முறை), எம்-எம் முடைய, இறை-கடவுள்,

வாரீசு-வந்து தெரிசநம் தந்தருளமாட்டாரோ, என்று-எனக் கருதி, உனை-தேவரீசா, நாடி-தியாவித்து, வாடி-வாட்ட முற்று, இரா-இருந்து வருந்துகின்ற, நாய்-நாயினும் (கீழ்ப்பட்ட), அடியேற்கு-அடியேனுக்கு, இன்று-இப் பொழுது, எதிர்-எதிரில், தோன்றிலை-எழுந்தருளி வருகின்றீர் இல்லை, இது என்-என்ன (என்று யான் அறிகிலேன்). எ-து.

(இ-பு) பிரானே, தில்லை புளாய் - இரண்டும் விளிகன். அன்று - இறந்த காலங் குறிக்கும் ஓ ரிடைச் சொல். பேதையேன் - குறிப்பு வினையா வினையும் தன்மை ஒருமைப் பெயர். முன் - எதிரிடத்தைக் குறிக்கும் ஓர் இடைச் சொல். வாராரே - ஓ - வினா. இனம் - எதிர் காலங் குறிக்கும் ஓர் இடைச் சொல். இரா - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு வினை எச்சம், 'வருந்துகின்ற' என்னும் பெய் சொச்சங் கொண்டது. 'வருந்துகின்ற' - என்பது இசை எச்சத்தாற் பெறப்பட்டது. இன்று - நிகழ் காலங் குறிக்கும் ஓ ரிடைச் சொல். என்னே - ஏ - ஈற் றகை. என் - என்ன என்பதன் விகாரம். நீ - தோன்றா எழுவாய். வந்தாய் - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். தோன்றிலை - பய னிலை. இது - தோன்றா எழுவாய். என் - பய னிலை. (6)

என்னுயக னேயிமை யோர்தோழ மீசனேசேம்

பொன்னாத்திரு வம்பலத் தாடிய பூதநாதா.

வுன்னாரரு ளாலினி வீட்டிடை யுய்த்தியின்றேற்

பின்னருயக் கொள்ளவ லாரேன்பி னைகடர்த்தே. (7)

(இ-ள்) என்-அடியேனுடைய, நாயகனே - எஜமானனே, இமையோர்-தேவர்கள், தொழும்-வணங்குகின்ற, ஈசனே-பாசினனே, செம்-சிறந்த, திரு-அழகு, ஆர்-பொருந்திய, பொன் அம்பலத்து-ககக சபையின்கண், ஆடிய-(ஆநந்தத் தாண்டவம்) செய்த, பூத-பூதங்களுக்கு எல்லாம், நாதா-இறைவனே,

இனி மேல், உன்-தேவரீரது, ஆர்-நிறைந்த, அருளால்-கிருபையினால், வீட்டிடை-மோகூத்தின்கண், உய்த்தி-(அடியேனை) அடைவிப்பீராக, இன்றேல்-(அங்கனம் செய்வது) இல்லை யாயின், பின்-பின்னர், என்-என் னுடைய, பிழைகள்-குற்றங்களை, தீர்த்து-கடிந்து, உய-மோகூத்தினை அடையும்படியாக, கொள்ள-(அடிமையாக்கிக்) கொள்ள, வலார்-வல்லவர், ஆர்-யார் (இருக்கின்றார்கள்; ஒருவரும் இவர் என்பது கருத் தாம்), எ-று.

(இ-பு) நாயகனே, ஈசனே, பூத நாதா - இம் மூன்றும் விளிகள். வீட்டிடை - 'இடை' - ஏழ் னுருபு. பின் - எதிர் காலத்தைக் குறிக்கும் ஒ ரிடைச் சொல். ஆர் - 'யார்' என்பதன் விகாரம். உய 'உய்ய' என்பதன் விகாரம். தீர்த்தே - ஏ - ஈற் றசை. : நீ - தோன்றா எழுவாய். உய்த்தி - பய னிலை. ஆர் - எழுவாய். வலார் - பய (7)

தீராதேவா ரைம்புலச் சேட்டையுந் தீர்ந்துபோய்வேங்
கூரார்மழு வாளிநின் பாதங்கு ழைந்துபோற்றி
நீராயுரு கித்தொழு துன்னெதிர் நிற்கும்வண்ண
மோர்நாளுள தோதமி யேற்குமு ரைத்திடாயே. (8)

(இ-ள்) வெம்-கொடிய, கூர்-கர்மை, ஆர்-பொருத்திய, மழு வாளி-பிரகாசம் பொருத்திய மழு ஆயுதத்தை யுடையவரே, தீராத-நீங்காத, ஒர்-ஒப்பற்ற, ஐ புலன்-பஞ்சேந்திரியங்களின், சேட்டையும்-செயல்களும், தீர்ந்து போய்-விட்டு நீங்கி, நின்-தேவரீரது, பாதம்-திரு வடித் தாமரைகளை, குழைந்து-(மகம்) இளகி, நீர் ஆய்-ஜலம் என்று சொல்லும்படியாய், உருகி-கசிந்து, தொழுது-வணங்கி, போற்றி-துதித்து, உன்-தேவரீரது, எதிர்-சந்திதியில், நிற்கும் வண்ணம்-நிற்கும்படியாக, தமியேற் றும்-அடியேனுக்கும், ஒர்-ஒரு, ளான்-திருந், உளதோ-

இருக்கிறதா, உரைத்திடாய்—(அங்கனம் இருக்குமாயின் அதனை அடியேனுக்கு) கூறி யருள்வீராக. எ-து.

(இ-பு) மழு வானி - விளி. 'தொழுது' - என்னும் வினை யெச்சம், 'போற்றி' - என்னும் வினை யெச்சங் கொண்டது. நீர் ஆய் ஆய் - 'ஆக' என்னும் உவம உருபின் ஈற்றுத் திரிபினது, உளதோ - ஒ - வினா. தய்யேற்கும் - உம் - இழிவு சிறப்பும், இறந்தது தழீ இயது மாம். உரைத்திடாயே - ஏ - ஈற் றகை. ஓர் நான் - எழுவாய். உளதோ - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். உரைத்திடாய் - பய னிலை. அதனை - செயப்படு பொருள். (அவாய் நிலையால் பெறப்பட்டது. (8)

உரையேனனி வாய்திறந் துன்புசழ் தன்னைநாளும்
விரையார்மல ரிட்டருச் சிக்கலி ருப்புமில்லேன்
கரையேனுள நின்னினைந் தெத்திறத் தாற்கடப்பேன்
றிரையார்வினை யார்பிற லிக்கடற் றில்லையானே. (9)

(இ-ள்) தில்லையானே—தில்லைப் பதியின்கண் எழுந்தருளி யிருக்கும் இறைவனே, உன்—தேவரீரது, புகழ்தன்னை—கீர்த்தி யினை, நாளும்—பிரதி தினமும், நனி—(நன்றாக) மிகுதி யாக, வாய்—வாயினை, திறந்த—விண்டு, உரையேன்—(பிறர் கேட்கும் படி) கூறிலேன், வினா—வாசனை, ஆர்—பொருந்திய, மலர்—புஷ்பங்களை, இட்டு—(தேவரீரது திரு வடியில்) வைத்து, அருச் சிக்க—பூசிக்க, விருப்பும்—விரும்பமும், இல்லேன்—இல்லாதவனா யிருக்கின்றேன், இன்—தேவரீரை, நினைந்து—கருதி, உளம்—மனம், கரையேன்—கரைகின்றிலேன் (இத் தகையேன்), வினை—கருமங் களினால், ஆர்—(வந்து) பொருந்திய, திரை—(இன்ப துன்ப மாய) அலைகளை, ஆர்—உடைய, பிறவிக் கடல்—ஜென்ம சமுத்திரத்தினை, எத் திறத்தால்—எந்தத் தன்மையினால், கடப்பேன்—தாண்டுவேன், (தாண்ட முடியாது என்பது கருத் தாம்.) எ-து.

(இ-பு) தில்லையானே - விளி. நனி - உரிச் சொல். புகழ் தன்னை - தன் - சாரியை. நாளும் - உம் - முற்று. விருப்பும் - உம். இறந்தது தழீஇயது. திரை - ஈண்டு இன்ப துன்ப மாம் திரைகள் என்க. வினையார் - மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை. கடற் தில்லை யானே - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை, தழாத் தொடர். யான் - தோன்றா எழுவாய். உரையேன் - பய னிலை. புகழ் - செயப் படு பொருள். யான் - தோன்றா எழுவாய். இல்லேன் - பய னிலை. விருப்பு - செயப்படு பொருள். யான் - தோன்றா எழுவாய். உளம் கரையேன் - பய னிலை. (9)

ஆனேறிவார் தென்னெதி ரேவிரைந் தன்றுவந்தோய்க்
கேளேவெறுப் பிப்பொழு தோர்சற்றி ரங்குகில்லாய்
நாளேவறி வேனுன்பெ ருமையை நம்பனே
தானேபோருத் தாளுகண் டாயென்ற வறெலாமே. (10)

(இ-பு) நம்பனே - கடவுளே, அன்று - முன், ஒரு காலத் தில், ஆன் ஏறு - ரிஷப வாகனத்தில், இவர்த்து - ஏறி, என் - அடியே னது, எதிரே - எதிரில், வினாந்து - சீக்கிரத்தில், வந்தோய்க்கு - (எழுந்தருளி) வந்த தேவர்க்கு, இப். பொழுது - இக் கால், வெறுப்பு - துவேஷம், ஏனே - என்ன குற்றத்தினாலோ அறியேன், (ஆதலினால்), ஓர் சற்று - ஒரு சிறிது, இரங்குகில்லாய் - இரக்கம் வைத்தருள்வீ ராக, உன் - தேவரீரது, பெருமையை - மகிமையை, நாளே - (அறிவிலி யாய்) யானே, அறிவேன் - உணரவல்லேன் (உணரமாட்டேன்; ஆதலால்), நீ தானே - தேவரீரே, என் - அடியேனுடைய, தவறு - குற்றங்கள், எவாம் - யாவற்றையும், பொறுத்து - கூழித்து, ஆளு - (வலிய வந்து அடியேனை) ஆட் கொள்வீ ராக. ஏ.று.

(இ-பு) வந்தோய் - முன் னிலை வினையா லணையும் பெயர். ஏனே - ஒ. வினா. இரங்குகில்லாய் - கில் - ஆற்றல் இடை நிலை.

நானே - ஒ - எதிர்மறைப் பொருளது. நம்பனே - விளி. நீ தானே - தான் - அசை நிலை. ஏ - பிரி நிலையும், தேற்றமுமாம். கண்டாய் - முன் நிலை யசை. ஏ - ஈற்றசை. வெறுப்பு - எழுவாய். ஏனே - பய நிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். இரங்குகில்லாய் - பய நிலை, நான் - எழுவாய். அறிவேன் - பய நிலை. பெருமை - செயப்படு பொருள். நீ - எழுவாய். ஆளு - பய நிலை. அடியேனை - செயப்படு பொருள். (இசை யெச்சத்தாற் பெறப்பட்டது.) (10)

எல்லாமறி வோயறிந் தேவகுத் திட்டவாறே
யல்லாற்றமி யேனும்பு ரிவதொன் றில்லையானாற்
பொல்லாமைசெய் வித்தவ னீபோறுப் பாணுநீகல்
வில்லாயினாத் தேனைப் பவத்தினி விட்டிடேலே. (11)

(இ-ள்) எல்லாம்—யாவற்றையும், அறிவோய்—உணர்ந்துள சர்வஞ்ஞரே, கல்—மஹா மேரு கிரியினை, வில்லாய்—வில் லாக உடையவரே, அறிந்தே—(தேவரீர் சிருட்டியின் ஆதியிலே சீவர் களின் கர்மம் அனைத்தையும்) உணர்ந்து, வகுத்திட்ட—பிரயித் துள்ள, ஆறே—மார்க்கத்தின் பிரகாரம் (நடந்து வருவதே), அல்லால்—அன்றி, தமியேனும்—அடியேன், புரிவது—(சுதந்திர மாகச்) செய்வது, ஒன்று—எதுவும், இல்லை—இன்று, ஆனால்— (என்று சாத்திரக்) கூறு மானால், பொல்லாமை—குற்றத்தினை, செய்வித்தவன்—செய்வித்தவரும், நீ—தேவரீரே (ஆதலால்), பொறுப்பானும்—(அதனை) சுமப்பவரும், நீ—தேவரீரே, இனி— இப் பொழுது, இளைத்தேனை—(சம்சாரத்திற் கிடந்து) வருந்திய என்னை, பவத்து—ஐநந (மரண)த்தின்கண், விட்டிடேல்—விடா தருள்வீ ராக. ஏறு.

(இ-பு) அறிவோய், வில்லாய் - விளிப்.பெயர்கள். அறிந்தே - ஏ - அசை நிலை. வகுத்திட்ட ஆறே - இடு - பருதிப் பொருள்

விசுதி. ஏ - யிரி நிலையும், தேற்றமுமாம். தம்மேனும் - உம் -
அசை நிலை. செய்வீத்தவன், பொறுப்பான், தீனாதேன் -
இவை வினையா லினையும் பெயர்கள். பொறுப்பானும் - உம்
இறந்தது தழீஇய எச்சம். விட்டிடேல் - தீ - பகுதிப் பொருள்
விசுதி. ஏல் - எதிர் மறை வியங்கோள் விசுதி. ஏ - ஈற் றசை.
செய்வீத்தவன் - எழுவாய். நீ - பய னிலை. பொறுப்பான் - எழுவாய்.
நீ - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். விட்டிடேல் - பய னிலை.
தீனாதேன் - செயப்படு பொருள். (11)

ஏலக்குழ லாரது ராகம தேன்னுமாயா
சாலக்குணைந் தேற்குன தின்னரு டந்துகாப்பாய்
நீலக்கள மாலய னோடுமுன் னேடிவாடு
மூலக்கந லேகந லேந்துகைம் முக்கணானே. (12)

(இ-ள்) நீல கள-நீல கண்டத்தினை புடையவரே, மால்-
மகா விஷ்ணுவும், அயன்-யிரம் தேவனும், முற்-பூர்வத்தில், நேடி-
(முறையே வராஹ அந்த ரூபமாய்க் கீழும் மேலும்) தேடி,
வாடும்-(ஸ்வரூபத்தினை அறிய முடியாது) வாட்ட முற் றிருக்கும்
படி செய்த, மூல கரணே-சர்வ காரணக்கி சொரூபரே, கரல்-
அக்தி (வடிவ மழுவை), ஏந்து-காங்குகின்ற, கை-அஸ்தத்தினையும்,
முகக் கணானே-திரி நேத்ரங்களை யு முடையவரே, ஏலம்-வாசனை
யோடு கூடிய சாந்து அணிந்த, குழலார்-கந்தலை யுடைய பெண்
கள், அதுராகமது-சிற் றின்ப விருப்பம், என்னும்-என்று சொல்லப்
படும், மாயா-மாயை யாகிய, சாலக்குள்-வலைக்குள் (கிடந்து),
நைந்தேற்கு-நைவுற்றிருக்கின்ற அடியேனுக்கு, உனது-தேவரீரது,
இன்-இனிய, அருள்-கிருபையினை, தந்து-சய்ந்த, காப்பாய்-
(அடியேனை) ரக்ஷித் தருள்வீராக.

(இ-பு) நீல கள, மூலக் கரணே, முக்கணானே-இவை
மூன்றும் வினிகள். குழலார், நைந்தேன், முக் கணன்-இவை
வினையா லினையும் பெயர்கள். அதுராகமது - அது - பகுதிப்

பொருள் விசுதி. மாயா - வட மொழி. சாலக்குள் - 'சாலத்துக்குள்' என்பதன் அத்துச் சாரியை குறைந்த நிலை. கை முக் கணன் - இரண்ட னுருபும் எண் ணும்மையும் தொக்க தொகை. நீ-தோன்றா எழுவாய், காப்பாய் - பய நிலை. அடியேனை - செயப்படு பொருள். (இசை எச்சத்தாற் பெறப்பட்டது). (12)

கண்ணார்வத லோய்கடை யேனையு மொன்றதாயே
யெண்ணுவரு ளன்றுசு ரந்துகைக் கின்றிலாதென்
விண்ணோரிறை யோய்க்குமுண் டோசோல்வே றப்பினோடு
தண்ணார்விருப் புங்கரிப் போர்வைய சாற்றிடாயே. (13)

(இ-ள்) கண் ஆர் ததலோய்—நெற்றிக் கண்ணையுடை யோய், கரி போர்வைய—யானைத் தோலைப் போர்வை யாக வுடைய வரே, அன்று—முன் ஒரு காலத்தில், கடையேனையும்—தாழ்வோடு கூடிய என்னையும், ஒன்றது ஆய்—ஒரு பொரு ளாக, எண்ணு—கருதி, அருள்—கிருபையினை, சுரந்துகைக்கு—பாலித்தோய்க்கு, இன்று—இப் பொழுது, இலாத—(அவ் வருள் சுரத்தல்) இலாமை, என்—யாது காரணத்தாலோ, விண்ணோர் இறையோய்க்கும்—தேவ தேவ னாகிய உமக்கும், சொல்—கூறுகின்ற, வெறுப்பினோடு—அப்பிரியமும், தண்—குளிர்ச்சி, ஆர்—பொருந்திய, விருப்பம்—பிரியமும், உண்டோ—உளவோ, சாற்றிடாய்—(அங்ஙனம் இருந் தால் அதனைத்) திரு வாய் மலர்க் தருள்வீராக. (எ-று)

(இ-பு) ததலேயும், போர்வைய - இவை விளிகள். கடை யேனையும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. ஒன்றதாயே - ஆகு பெயராய் ஒன் றென்னும் எண்ணிக்கை யுடைய பொருளைக் குறித்தது. அது - பகுதிப் பொருள் விசுதி. ஏ - அசை நிலை. எண்ணு - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வினை யெச்சம், 'சுரந்துகை' என்னும் முன் நிலை வினையா ள்ணையும் பெயரின் பகுதி கொண்டு முடிந்தது. இலாத - 'இல்லாதது' என்பதன் இடைக் குறை. ஈண்டு இதனை இல்லாமை, அல்லது, இல்லாதிருத்தல்

ஆகிய பண்புப் பெயர், அவ்வது, தொழிற் பெய் சாகக்கொள்க. என் - 'என்ன' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பின் விகாரம். இறை யோய்க்கும் - உம் - உயர்வு சிறப் பும்மை. உண்டோ - ஓ - வினா. வெறுப்பினோடு - ஓடு - எண்ணுப் பொருட் டாய் ஓ ரிடைச் சொல். வீரப்பும் - உம் - எண்ணுப் பொருளது. சாற்றிடாயே - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. ஏ ஈற்றைச். இலா(து)து - எழுவாய். என் - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். சாற்றிடாய் - பய னிலை. அதனை . செயப்படு பொருள். (இடைப் பிற வால்). (13)

சாற்றாய்திருந் தில்லையுள் ளாய்சிவ சங்கராவேண் ணீற்றாய்கடை யேனுயு மாறென்ற னெஞ்சளஞ்சிப் போற்றாதிருந் தேன்வருந் தாமலென் புத்திதன்னைத் தேற்றயொரு நீயினி யன்பினைச் செய்யுமாறே. (14)

(இ-ள்) திரு-ஆழகிய, தில்லை உள்ளாய்-தில்லை வந்ததின் கண் எழுந்தருளி புள்ளவரே, சிவ-மங்கள சொருபரே, சங்கரா-சகஞ் செய்பவரே, வெண்-வெண்மை யான, நீற்றாய்-விபூதி யணிந் துள்ளவரே, ஒரு-ஒப்பற்ற, நீ-நீர், கடையேன்-தாழ்வுடைமேன், உயும்-(மோகூத்தினை அடைந்து) பிழைக்கும்படி யான, ஆறு-வழியை, சாற்றாய்-உபதேசித்தருள்வீராக, என்-அடியேனது, நெஞ்சுள்-மனத்தின்கண் (ஏதோ பிரமாதத்தினால் தேவரீரை மினைந்து), போற்றாதிருந்தேன்-தோத்திரம் செய்யா திருந்தேன், அஞ்சி-(அக் குற்றத்திற்குப்) பயந்து, வருந்தாமல்-வருத்த மடையாமல், இனி-இப் பொழுது, அன்பினை-(தேவரீரிடத்துப்) பத்தியினை, செய்யும் ஆறு-பண்ணும்படி, என் புத்திதன்னை-அடியேன் அறிவினை, தேற்றாய்-தெளிவிப்பீராக. ஏ-று.

(இ-பு) உள்ளாய், சிவ, சங்கரா, வெண் ணீற்றாய்-இவை விளிகள். கடையேன்-குறிப்பு வினையா லினைபும் பெயர். உயும் - 'உய்யும்' என்பதன் இடைக் குறை. என் றன், புத்தி தன்னை -

தன் - இரண்டும் சாரியைகள். செய்யும் ஆறே - ஏ - ஈற் றகை.
 நீ - எழுவாய். பய நிலை. உய்யும் ஆறு - செயப்படு
 பொருள். யான் - தோன்றா எழுவாய். இருந்தேன் - பய நிலை.
 நீ - எழுவாய். தேற்றாய் - பய நிலை. புத்தி - செயப்படு
 பொருள். (14)

மாறாயலோ ரைந்துபு லன்வலி மாய்த்துநெஞ்சை
 நீருந்திரு மேனிய வுன்கணி றுத்தமாட்டே
 நேறுதப வக்கட லேறவு மேண்ணினைந்தேன்
 கூறயென தெண்ணமேவ் வண்ணங்கை கூடுமன்றே. (15)

(இ-ள்) நீறு-விழுதி, ஆர்-பொருந்திய, திரு மேனிய-
 திவ்ய மங்கன மூர்த்தத்தை யுடையவரே, மாறு ஆய-பகை ஆகிய,
 ஓர்-ஒப்பற்ற, ஐந்து புலன்பஞ்சேந்திரியங்களினது, வலி-சாமர்த்
 தியத்தினை, மாய்த்து-கெடுத்து, நெஞ்சை-மறத்தினை, உன்கண்-
 தேவரிடத்தில், திறுத்தமாட்டேன்-நிற்கச் செய்ய ஆற்ற
 வில்லேன், ஏறாது-ஏறமுடியாத, பல கடல்-ஹைந்தம் சமுத்திரத்
 தின் (கரையை), ஏறவும்-அடையவும், எண்ணி-கருதி, நைந்
 தேன்-வாழினேன், எனது-அடியேனது, எண்ணம்-கருத்து, எவ்
 வண்ணம்-எப்படி, கை கூடும்-சித்திக்கும், கூறாய்-(நீர் இதனைக்)
 கூறியருள்வீராக. ஏ-று.

(இ-பு) மேனிய - விளி. அன்று - ஏ - இரண்டும் அகை நிலை
 கள். நான் - தோன்றா எழுவாய். திறுத்தமாட்டேன் - பய நிலை.
 நெஞ்சு - செயப்படு பொருள். நான் - தோன்றா எழுவாய். நைந்
 தேன் - பய நிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். கூறாய் - பய நிலை.
 இதனை - செயப்படு பொருள். (இடைப் புற வரல்) (15)

அன்றேதமிழேற்கெளி மாறுட னாகிவந்
 துன்றாள் கள ளித்தனை பெற்றுமொன் றும்பெறுரி

னின்றேனல தைம்புல னென்வச நின்றதில்லை
யின்றேதவற் றைக்கொலு பாயமொன் றீசவேற்கே. (16)

(தி-ள்) ஈச-யாமேசனே, அன்றே-முற் காலத்திலே, கம்பேற்கு-அடியேனுக்கு, எளி-தாழ்த்த, மாதுடன் ஆதி-மனித னாய், நீ-தேவரீர், வந்து-(எழுந்தருளி) வந்து உன்-தேவரீரின், தாள்கள்-திரு வடிகளை, அளித்தனை-கொடுத்தருளினீர், பெற் றும்-(தேவரீரது திரு வடிவம்) அடைந்தும், ஒன்றும்-ஒரு பிரபோஜனமும், பெறுகின்-அடையாதவரைப் போல, நின்றேன்- இருக்கின்றேனே, அலது-அன்றி, ஐ புலன்-பஞ்சேக்திரியங் களும், என்-அடியேனது, வசம்-வசத்தில், நின்றது இல்லை- (இது வரை ஒரு போதும்) நிற்க வில்லை, அவற்றை-(அதனால்) அவற்றினை, கொல்-நாசம் செய்யும்படி யான, உபாயம்-உபாயம், ஒன்று-ஒன்றினை, எற்கு-அடியேனுக்கு, துன்-துப் பொழுது, ஒது-கூறியருள்வீராக. ஏ-று.

(தி-பு) அன்றே-ஏ-அசை நிலை. எளி-'எளிய' என்னும் பெய சொச்சம் ஈறு குறைந்து நின்றது. பெற்றும்-உம்-இழிவு சிறப்ப. பெறுகின்-இன்-உவம வுருபு. ஈச-வினி. எற்கே. ஏ-ஈற் றசை. நின்றதில்லை-எதிர் மறைத் தெரி நிலை வினை சி-தோன்ற எழுவாய் அளித்தனை-பய னிலை. தாள்கள்-செயப் படு பொருள். ஐம் புலன்-எழுவாய். நின்ற தில்லை-பய னிலை- நீ-தோன்ற எழுவாய் ஒது-பய னிலை. (உபாயம்) ஒன்று. செயப்படு பொருள். (16)

எற்கோவுன தன்பும நத்திலை யென்றனெஞ்சங்
கற்கேனிக ராயதிக் கல்லைநீ கல்லைவில்லா
முற்கால்வளைத் தாங்குவ னைத்தன்பின் முழுகுவிப்பாய்
சிற்கோலசி தம்பர நாயக தேவதேவே. (17)

(தி-ள்) சித் கோல-சிற் சொரூபமே, சிதம்பர நாயக- சிதம்பர (ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்) தலைவனே, தேவ

தேவே—தேவர்கட்குந் தேவரோ, ஏற்கோ—எனக்கோ, உனது—
உன்னிடத்து, அன்பு—பக்தி, மறத்து—மறத்தின்கண், இலை—
இல்லை, என்—அடியேனது, நெஞ்சம்—மனம், கற்கே நிகர் ஆயது—
கல்லுக்குச் சமான மாய் இருக்கின்றது, முற் கால்—முன்(ஒரு) காலத்
தில், நீ—தேவரீர், கல்லை—(மகா மேரு) கிரியை, வில்லாக(க)—தது
வாக, வளைத்த ஆங்கு—வளைத்தது போல, இக் கல்லை—இந்தக்
கல் லாகிய மனதை, வளைத்து—வளையும்படி செய்து, அன்பில்—
பக்தியினிடத்து, மூழ்குவீப்பாய்—மூழ்கும்படி செய்வீராக. ஏ-று.

(இ-பு) என் + கு + ஓ = 'ஏற்கோ' எனப் புணர்த்தமை
காண்க. இலை - 'இல்லை' என்பதன் இடைக் குறை. என் றன் -
தன் - சாரியை, கற்கே - ஏ - அசை நிலை. கல் - மனம் கல் வாக உருவ
கிக்கப்பட்டது. கால் - காலம் என்பதன் கடைக் குறை. வளைத்
தாங்கு - ஆங்கு - உவம வருபு. சிற் கோல, நாயக, தேவே - இவை
மூன்றும் வினிகள். அன்பு - எழுவாய். இலை - பய நிலை. நெஞ்
சம் - எழுவாய். நிகராயது - பய நிலை. நீ - எழுவாய், மூழ்குவீப்பாய் -
பய நிலை. கல்லை - செயப்படு பொருள். (17)

தேவையுனை யன்பினிற் பூசைசெய் தேனுமல்லே
னாவான்மிகப் பாடிநின் றாடிந யக்குகில்லே
னாவாதுழ நீமநத் தோடிவ ணுற்றளென்மற்
ருவாலினி யென்வரு மேன்பத றிந்திலேனே. (18)

(இ-ள்) தேவே—(தேவ தேவ னாகிய) கடவுளே, உனை—
தேவரீரை, அன்பினின்—பக்தியினால், பூசை செய்தேனும்—பூசித்த
வனும், அவ்வேன்—அல்லன், மின்று—(தேவரீரது சந்நதியில்)
மின்று, நாவால்—நாக்கினால், மிகநன்றாக, பாடி—துதித்து, ஆடி—
(ஆராதத்) தாண்டவம் செய்து, நயக்குகில்லேன்—விரும்பிப் பிரார்த்
தித்திலேன், இவண்—இவ் விடத்து, ஓவாது—இடையறாது, உழல்—
(விஷயங்களில்) சமூன்று திரிகின்ற, தீ—கெட்ட, மறத்தோடு—

உள்ளத்தோடு, உற்றுளேன்—பொருத்தியிருக்கிறேன், ஆ ஆ—
அந்தோ அந்தோ, இனி—மேல், என்—யாது (நீக்கு), வரும்—
நேரும், என்பது—என்பதை, அறிந்திலேன்—(யான்) உணர வில்லை,
எ-று.

(இ-பு) தேவே - விளி. செய்தேனும் - உம் - எதிரது தழீ
இய எச்சம். நயக்குகில்லேன் - கில் - ஆற்றல் இடை நிலை. மற்று -
அகைச நிலை. ஆ - ஆ - அதிசய இரக்கக் குறி. என்பது - குறிப்பு
வினையா வினையும் பெயர். இவ்வேனே - ஏ - நற் றகை. யான் -
தோன்றா எழுவாய். அல்லேன் - பய நிலை. யான் - தோன்றா
எழுவாய். நயக்குகில்லேன் - பய நிலை. தேவரீரை - செயப்படு
பொருள் (வருவிக்கப்பட்டது). யான் - தோன்றா எழுவாய்.
உளேன் - பய நிலை. யான் - தோன்றா எழுவாய். அறிந்திலேன் -
பய நிலை. என்பது - செயப்படு பொருள். (18)

அறியாமையிற் கீழவர் பல்பிழை யாற்றினாலுங்
குறியாதநுள் செய்வது மேலவர் கொள்கையன்றோ
மறியார்கரத் தோய்சிறி யேன்வினை மாற்றியாளப்
பொறியேலுனக் கென்முக மன்சொலப் பொய்யனேனே. (19)

(இ-ள்) மறி—மானி, ஆர்—பொருத்திய, காத்தோய்—
கையினையுடையோய், அறியாமையில்—அஞ்ஞாதத்தினால், கீழவர்—
தாழ்ந்தோர், பல்—பல, பிழை—தவறுதல்களை, ஆற்றினாலும்—
செய்தாலும், குறியாத—(அதனைப்) பொருட்படுத்தாது, அருள்
செய்வது—அதுக்கிரகம் செய்வது, மேலவர்—உயர்ந்தோர்களது,
கொள்கை—கோட்பாடு, அன்றோ—அல்லவா, பொய்யனேன்—
(அதனால்) பொய் கூறும் யான், உனக்கு—தேவரீருக்கு, என்—
என்ன, முகமன்—உபசார வார்த்தை, சொல்—சொல்ல வேண்டும்
(எதுவும் வேண்டாம் என்றபடி), சிறியேன்—(ஆதலால்) அடியே
னது, வினை—கர்மங்களை, மாற்றி—நிவர்த்தித்து, ஆன்—தடுத்

தாட் கொள்ளுதற்கு, பொறியேல்—(திரு உள்ளத்தில்) குறிக்
கொள்வீ ராக. ஏ.று.

(இ-பு) அறியாமையில் - இல் - ஏதப் பொருளில் வந்த ஐந்த
னுருபு. கீழவர், மேலவர், சிறியேன், பொய்யனேன் - இவை
குறிப்பு வினையா விரையும் பெயர்கள். ஆற்றினாலும் - உம் - இழிவு
சிறப்பு. செய்வது - தொழிற் பெயர். அன்றோ - ஒ - வினா. காத்
தோய் - விளி. பொறியேல் - எல் - ஈண்டு அகை நிலை. சொல் -
'சொல்ல' என்பதன் இடைக் குறை சொல் என்னும் செய வென்
வாய்பாட்டு வினை யெச்சம், இகை யெச்சத்தாற் பெற்ற "வேண்டும்"
என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. பொய்யனேனே - ஏ - ஈற்
றகை. செய்வது - எழுவாய். அன்றோ - பய நிலை. நீ - தோன்றா
எழுவாய். பொறியேல் - பய நிலை. முகமன் - எழுவாய். வேண்
டும் - பய நிலை. (இகை யெச்சத்தாற் பெறப்பட்டது). (19)

பொய்யற்றவர் வந்தடை யும்பரி பூரணாவீம்
மெய்யற்றவெற் குகின் லானிலை வேறுமுண்டோ
தையற்கிட மேயிட மாவரு டாணுவேயென்
மையற்றவர்ப் பாணுன்க டாகுதம்வ ழங்கிடாயே. (20)

(இ-ள்) பொய் அற்றவர்—யித்தையாப் பிரபஞ்சப் பற்று
அற்றவர், வந்து—(விசாரித்து) வந்து, அடையும்—பெறும்படியான,
பரிபூரண — அகண்ட சொரூபரே, தையற்கு — அம்மைக்கு,
இடமே—வாம பாகமே, இடமா(க)—ஸ்தான மாக, அருள்—அதுக்
கிரகம் செய்த, தாணுவே—நிலைபெறுடையவரே, இ—இந்த,
மெய் அற்ற—உண்மை யொழிந்த, எற்கு—அடியேனுக்கு, நின்—
தேவரீரின் (அருள்), அவால்—அன்றி, வேறும்—மற்றும், நிலை—
ஆதாரம், உண்டோ—இருக்கின்றதா (இல்லை என்றபடி), என்—
அடியேனது. மையல்—மயக்கத்தினை, தவிர்ப்பான்—நிலிர்த்தித்தற்
பொருட்டு, உன்—தேவரீரது, கடாகும்—(கிருபா) வீக்ஷண்ய
வேசத்தினை, வழங்கிடாய்—கொடுப்பீராக. (ஏ.று)

(இ-பு) அற்றவர்-வினையா வினையும் பெயர். பரிபூரண, தானுவே-இவை இரண்டும் விளிகள். நின்-என்பழி, 'அருள்' என்பதை இதை எச்சத்தாற் கொள்க. அலால்- 'அல்லால்' என்பதன் இடைக் குறை. வேறும்-உம்-இறந்தது தழீஇப் எச்சம். உண்டோ-ஒ-எதிர் மறை. இடமே-ஏ-பிரி நிலையும், கேற்றமுமாம். இடமா-ஆ-'ஆத' என்பதன் கடைக் குறை. மையல்+தவிர்ப்பாய்-'மையறவிர்ப்பாய்' என நிற்க வேண்டியது, 'மையற் றவிர்ப்பாய்; என, எதுகைச் சந்தங் குறித்து, லகரம் கொடாது திரிந்து கின்றது. வழங்கிடாயே-ஏ-நற் றகை. இடு-பகுதிப் பொருள் விருதி. நிலை-எழுவாய். உண்டோ-பய நிலை. நீ-தோன்றா எழுவாய். வழங்கிடாய்-பய நிலை. (20)

வழங்கெற்கிவ ணேதுசெய் தாலெது வாகுமென்றென்
றெழுங்கற்பனை யாவும் றந்துணர் வேகமேயா
யொழுங்கிற்புல னாதியு பாதியோ ழித்தொருநனைச்
செழுங்கைக்கனி யோத்துண ரும்படி தில்லையானே. (21)

(இ-ள்) தில்லையானே—தில்லைப் பதியின்கண் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்வாமி, ஒழுங்கின்—(சாஸ்திரத்திற் கூறிய) கிரமமாக, புலன் ஆதி—(பகிர்) இரத்திரிய உணர்வு முதலிய, உபாதி—தடை களை, ஒழித்து—கவிர்த்தித்து, இவண்—இவ் வட்டத்து, ஏது— யாத, செம்தால்—செய்யின், ஏது—யாத, ஆகும்—ஆம், என்று என்று—என என, எழும்—உண்டாகின்ற, கற்பனை யாவும்— கற்பனைக ளினைத்தும், இறந்து—நசித்து, உணர்வு—(அந்தக் காரண) விருத்தி, ஏகம் ஆய்—ஏகாக் கிரமாய், ஒரு—ஒப் பற்ற, உன்னை— தேவரீரை, செழும்—செழுமை யான, கை—கையின்கண் உள்ள, கனி—(நெல்லிப்) பழத்தினை, ஒத்து—போன்ற, உணரும்படி— (பிரத்தியக்ஷ மாக) அறியும் ஆறு, ஏற்கு—அடியேனுக்கு, வதற்கு— அருள்வீராக. ஏ-று.

(இ-பு) ஏது, ஏது - இவை வினாப் பெயர்கள். என் நென்று - அருதி குறித்து அடுக்கி உத்தவை. யாவும் - உம் - முற்று. ஏகமே - ஏ - அசை நிலை. ஒழுங்கில் - இல் - ஏதுப் பொருளில் வந்த ஐந்தனுதபு. தில்லைபானே—விளி. பிரதிபந்த மற்ற பிரத்தியக்ஷத்திற்குச், செழுங் கைக் கணி உவமானம். கீ - தோன்றா எழுவாய். வழங்கு - பய னிலை. (உணரும்)படி - செயப்படு பொருள். (21)

தில்லைப்பதி மேயசி வப்பிர காசனேயோ

தோல்லைப்பிற வாநெறி மேவிய தோன்றலேயோ

வல்லற்பிற விக்ஷினைத் தேன்றனை யஞ்சலென்றோ

சொல்லைப்பக ராய்விடை மீதினந் தோன்றிநின்றே. (22)

(இ-ள்) தில்லைப்பதி—தில்லை நகரின் கண், மேய—பொருந்தி விருக்கும், சிவப் பிரகாசனே—சிவப் பிரகாசன் என்னும் பெயரோடு கூடிய பரசிவனே, தொல்லை—அநாதியாகவே, பிறவா—ஐந்த (மாண)ம் அற்ற, நெறி—மார்க்கத்தினை, மேவிய—பொருந்திய, தோன்றலே—பெருமையிற் சிறந்தவனே, இனம்—இன்னும், விடை மீது—ரிஷப வாகரத்தின் மீது, தோன்றி நின்று—எழுந்தருளி வந்து, அல்லல்—துன்ப ரூபமா யுள்ள, பிறவிக்கு—ஐந்த (மாண)த்திற்கு, இளைத்தேன்றனை—(அஞ்சி) மெலிந்திருக்கும் தமியேனைப்(பார்த்து), அஞ்சல்—பயப்படற்க, என்று—என, ஒர்—ஒரு, சொல்லை—வார்த்தையினை, பகராய்—கூறியருள்வீ ராக. ஏ-று.

(இ-பு) மேய - 'மேவிய' என்பதன் இடைக் குறை. சிவப் பிரகாசனே(யோ), தோன்றலே(யோ) - இவை விளிகள். ஒ - இரண்டும் அசை நிலைகள். இளைத்தேன்றனை - தன் - சாரியை. குறிப்பு வினையா லிணையும் பெயர். இனம் - இன்னம்' என்னும் எதிர் காலங் குறிக்கும் இடைச் சொல்லின் இடைக் குறை. நின்றே - ஏ - ஈற்றடை. கீ - தோன்றா எழுவாய். பகராய் - பய னிலை. சொல் - செயப்படு பொருள். (22)

தோன்றாத்துணை யேபுணை யேபவத் தோல்கடற்கென்
போன்றார்க்குமி ரங்கும ருட்பெரும் போதமேயிங்
கின்றார்மனை யாதிய மோகமே லாம்விடுத்துட்
சான்றமுனை யேவினை யேனினிச் சாரவெண்ணே (23)

(இ-ள்) தோன்றா துணையே—மறைந்திருக்கும் (அந்தாங்க)
சகாயமே, தொல்—அநாதி யாய் உள்ள, பவ கடற்கு—ஐந்தம்
சமுத்திரத்திற்கு, புணையே—மாக்கல மானவமே, என் போன்றார்க்
கும்—என்னைப் போன்ற பாவிக்குக்கும், இரங்குட்—கருணை புரியும்,
பெரும் அருள் போதமே—பெரிய ஜீவகாருண்ய ஞாந சொருபமே,
இங்கு—இவ் விடத்து, வினையேன்—பாவி யாகிய யான், துனி—
மேல், ஈன்றார்—மாதா மிதா, மனை—பெண் சாதி, ஆதிய—முதலிய
வற்றிலுள்ள, மோகம்—ஆசைகள், எலாம்—யாவற்றையும்,
விடுத்து—விட்டு, உன்—இருதயத்தின்கண், சான்று ஆம்—சாதமி
யாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கும், உனையே—தேவனையே, சா—
அடையும்படி யாக, எண்ணு—கருதி யருள்வி யாக. எ-று.

(இ-பு) துணையே, புணையே, போதமே - இவை வினிகள்.
புணை - உருவகம். இங்கு - இடங் குறித்து வந்த இடைச் சொல்.
போன்றார்க்கும் - உம் - துழிவு சிறப்பு. போன்றார், ஈன்றார், வினை
யேன் - இவை வினையா வினையும் பெயர்கள். உனையே - ஏ - மிசி
நிலையும், தேற்றமு மாம். எண்ணை - ஏ - ஈந் றகை. தீ - தோன்றா
எழுவாய். எண்ணு - பய வினை. (23)

சார்ந்தாய்குரு வாதிய வாய்விடை தன்னில்வந்தாய் ,
கூர்ந்தாயரு ரிற்பிற வானேறி கூட்டுவித்தா
யோர்ந்தேன்குறை யின்றெனி னுங்குறை யுண்கேண்டாய்
போந்தோமே னெஞ்களுன் னன்புரி றக்குமட்டே. (24)

(தி-iii) குரு ஆத்ய ஆய்-குரு லீங்க சங்கம மாக, சார்ந்தாய்-(தேவர் இவன்) பொருத்தி யிருந்தீர், விடைதன்னில்-ரிஷப வாசுதத்தில், வந்தாய்-(எழுந்தருளி) வந்தீர், அருள்-(அடியேன்பால்) கிருபை, கூர்ந்தாய்-ம்குந்தருளினீர், பிறவா-ஐகக மாணம் அற்ற, நெறி-மார்க்கத்தினை, கூட்டுவித்தாய்-அடைவித்தீர், ஓர்ந்தேன்-(இவற்றினை எல்லாம் அடியேன்) உணர்ந்தேன், குறை-(அதனால்) ஒரு குறையும், தின்றி-இல்லை, எனினும்-ஆயினும், போந்து ஒடும்-(திரு வடிக்கண்) நில்வாது (விஷயங் களிடத்துச்) செல்லுகின்ற, என்-எனது, நெஞ்சன்-மறத்தின்கண், உன்-தேவரீ ரிடத்து, அன்பு-பக்தி, பிறக்கும் மட்டும்-உண்டாகும் வரை, குறை-(அந்தக்) குறை, உண்டு-இருக்கின்றது. எ-து.

(தி-பு) விடைதன்னில் - தன் - சாரியை. 'ஆய்' - என்னும் வினை பெச்சம், 'சார்ந்தாய்' - என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. அருளின் - இன் - சாரியை. இன் நெனினும் - உம் - எதிரது தழீஇ யது. கண்டாய் - மூன் னிலையகை. உன் னன்பு - ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை மட்டு(ம்) - கால எல்லையைக் குறிக்கும் ஓ ரிடைச் சொல். இத னீற்றில் முற்றும்மை தொக்கது. மட்டே - ஏ - ஈற் றகை. நீ - தோன்ற எழுவாய். சார்ந்தாய் - பய னிலை. நீ - தோன்ற எழுவாய். வந்தாய் - பய னிலை. நீ - தோன்ற எழுவாய். கூர்ந்தாய் - பய னிலை. நீ - தோன்ற எழுவாய். கூட்டுவித்தாய் - பய னிலை. பிறவா நெறி - செயப்படு பொருள். அடியேன் - தோன்ற எழுவாய். ஓர்ந்தேன் - பய னிலை. இவற்றினை - செயப் படு பொருள். குறை - எழுவாய். உண்டு - பய னிலை. (24)

பிறவாநெறி யாகிய தோந்திசுப் பேரையாவெம்
முறவேயற வேதலிந் தென்மந மோடிவாழப்
புறவாதனை பற்றிவ ளார்ந்திடு புன்மையாலின்
நிறவேயத னைப்புரி வானுளத் தெண்ணுவாயே.

(25)

(இ-ள்) பிறவா—ஐநக (மரணம்) அற்ற, நெறி ஆகியது—
மார்க்கம் ஆகியதினை, ஓர்—ஒப்பற்ற, திரு பேரையா—அழகிய
பேரை ஊரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்வாய், எம்—எமது,
உறவே—பந்துவே, என்—அடியேனது, மநம்—உன்மம்,
அறவே—அத்தியந்தம், தவிர்த்து—(விட்டு) நீங்கி, ஒடி—(விஷயங்
களிற்) சென்று, வாடி—வாட்டத்தினை அடைந்து, புற வாதனை—
பாசிய வாசினையை, பற்றி—பொருந்தி, வளர்ந்திடு—விருத்தி
அடைகின்ற, புன்மையால்—இழிந்த கன்மையினால், இன்று—
(அடியேற்குப் பிறவா நெறி) இல்லை, அதனை—(ஆகையால்) அந்த
மனத்தினை, இறவே—நாசம் அடையும்படியே, புரிவான்—செய்யும்
பொருட்டு, உனத்த—மனத்தின்கண், எண்ணுவாய்—(தேவரீர்)
கினைத்தருள்வீ ராக. ஏ-து.

(இ-பு) ஆகியது - வினையா லினையும் பெயர். ஆகிய தோர் -
இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. உறவே, பேரையா - இவை
வினிகள். தஞ்சாவூர் - தஞ்சை என்றும் போல, பேரூர் - 'பேரை'
என மரீஇயிற்றது. அறவே - ஏ - தேற்றம். இன்று - என்புழி,
'அடியேற்குப் பிறவா நெறி' என்பது, இதை யெச்சத்தாற் பெறப்
பட்டது. இறவே - ஏ - தேற்றம், எண்ணுவாயே - ஏ - அசை நிலை.
பிறவா நெறி - தோன்று எழுவாய். இன்று - பய நிலை. தேவரீர் -
தோன்று எழுவாய். எண்ணுவாய் - பய நிலை. மனத்தினை - செயப்
படு பொருள். (25)

எண்ணும்வடி வேதினி நீபுனைந் தெய்தினாலுந்
திண்ணம்மென வாவக லாவச்சி தம்பரத்தே
நண்ணும்முன துண்மையைக் காணந் யந்துளேனென்
றுண்ணின்றதைக் காட்டுதற் கீசசற் றுன்னுவாயே. (26)

(இ-ள்) ஈச—பாசுவனே, அச் சிதம்பரத்தே—அந்தச் சிதம்
பரத்தின்கண், நண்ணும்—பொருந்தாநின்ற, உனது—தேவரீரது,

உண்மையை—எதார்த்த சொரூபத்தினை, காண—தெரிசிக்க, நயந்தளேன்—விரும்பியிருக்கின்றேன், இனி—மேல், நீ—தேவரீர், எண்ணும்—(அவ் வுண்மைச் சொரூபத்திற்குப் பிற் நமாகக்) கருதத் தகுந்த, ஏது—எந்த, வழிவு—மூர்த்தங்களை, புனைந்து—பொருந்தி, எய்தினாலும்—வரினும், என்—எனது, அவா—(அவ் வுண்மைச் சொரூபத்தி லுள்ள) ஆசையானது, அகலா(து)—நீங்காது, திண்ணம்—(இது) நிச்சய மாம் (ஆகலின்), என்—அடியேனது, உள்—இருதயத்தின்கண், நின்று—இருந்த, அதை—அந்த (தேவரீரது எதார்த்த) சொரூபத்தை, காட்டுதற்கு—தெரிசிப்பித்தற்கு, சற்று—கொஞ்சம், உன்னுவாய்—நினைத்தருள்வீ ராக. ஏ-று.

(இ-பு) எய்தினாலும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது. அகலா - 'அகலாது' என்பதன் துவ் விசுதி குறைந்து நின்றது. சிதம் பரத்தே - ஏ - அசை நிலை. ஈச - விளிப் பெயர். சற்று - சிறு பகுதியினைக் காட்டும் ஒ ரிடைச் சொல். உன்னுவாயே - ஏ - ஈற் றசை. அடியேன் - தோன்றா எழுவாய். நயந்தளேன் - பய நிலை. உண்மை - செயப்படு பொருள். அவா - எழுவாய். அகலாது - பய நிலை. இது - தோன்றா எழுவாய். திண்ணம் - பய நிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். உன்னுவாய் - பய நிலை. மேற் கூறிய விடயம் - செயப்படு பொருள். (அவாய் நிலையால் வருவிக்கப் பட்டது. (26)

உன்னும்முணர் வுக்குணர் வாயெனக் குண்மைதந்தாய்
மன்னுஞ்சுரு திப்போரு ளாய்வழி காட்டினின்றாய்
பின்னுங்குரு வாயடைந் துன்னுள் பேணவைத்தா
யென்னென்றுரைப் பேனின்க ருணையி ருந்தவாறே. (27)

(இ-ள்) உன்னும்—கருதத் தகுந்த, உணர்வுக்கு—(அந்தக்) காண விசுத்தி ரூப) ஞாந்திற்கு, உணர்வு ஆய்—சாட்சி ரூப மாய் இருந்த, எனக்கு—அடியேனுக்கு, உண்மை—யதார்த்த சொரூபத்

தினை, தந்தாய்-(தேவரீர்) கொடுத்தருளினீர், மன்னும்-நிலை பெற்ற, சுருதி பொருள் ஆய்-வேதார்த்தமாய் (இருந்த), வழி-(முத்தி) மார்க்கத்தினை, காட்டி நின்றாய்-அறிவித்தருளினீர், பின்னும்-பின்னரும், குரு ஆய்-குரு ரூபமாக எழுந்தருளி வந்து, அடைந்த-(அடியேன் உம்மைச் சாணாகதி யாக) அடைந்து, உன்-தேவரீரது, அருள்-கிருபையினை, பேணி-விரும்பும்படியாக, வைத்தாய்-செய்தருளினீர். நின்-தேவரீரது, கருணை-கிருபை, இருந்த-(அடியேன்மீது) இருந்த, ஆறு-தன்மையை, என்-எப்படி, என்று-என, உரைப்பேன்-உறுவேன் (கூற முடியாது என்பது கருத் தாம்.) ஏ-று.

(இ-பு) என் வென்று - என் - 'என்ன' என்பதன் ஈறு தொக்கு கின்றது. இருந்த வாரே - ஏ - ஈற் றகை. நீ -தோன்றா எழுவாய். தந்தாய் -பய னிலை. உண்மை-செயப்படு பொருள். நீ -தோன்றா எழுவாய். நின்றாய் -பய னிலை. நீ -தோன்றா எழுவாய். வைத்தாய் -பய னிலை. அருள் -செயப்படு பொருள். யான் -தோன்றா எழுவாய். உரைப்பேன் -பய னிலை. (இருந்த) ஆறு - செயப்படு பொருள். (27)

இருந்தோருமி டத்துணர் வில்லைமா யைக்கிதன்பாற்
பொருந்தாவிடத் தில்லையு யிர்க்கொரு போதமேனுந்
திருந்தாலிவை கொண்டிறை யைந்தோழில் செய்தியென்றே
வருந்தாவருண் முன்னிலை தன்னைம தித்தியானே. (28)

(இ-ள்) இருந்து-(ஏகாந்த ஸ்தாகத்தில்) இருந்து, ஓரும் இடத்து-விசாரிக்கும் காலத்து, மாயைக்கு-மாயைக்கு, உணர்வு-ஞானம், இல்லை-இல்லையாம், இதன் பால்-இந்த மாயையினிடத்து, பொருந்தா விடத்து-சேரா திருக்கின், உயிர்க்கு-சிவனுக்கு, ஒரு போத மேனும்-ஒரு வித ஞானமாயினும், இல்லை-(உண்டாவது) இல்லையாம், திருந்தா-நேர்மை யற்ற, இவை-இவ் விரண்டினையும்,

கொண்டு-(ஐது வாகக்) கொண்டு, இறை-பரமேசுவர ராகிய கீர், ஐக் தொழில்-பஞ்ச கிர்த்தியங்கள், செய்தி-செய்கின்றீர், என்று-எனக் கருதி, முன்னிலை தன்னை-(துக்கத்திற்கு) முன்னிலையா யுள்ள சீவர்களை, யான்-அடியேன், மதித்து-(அநியாமையால்) துக்க காரணர் என குறித்து, வருந்தா-துன்புறத் விதம், அருள்-அநுக்கிரகம் செய்வீ ராக. ஏ-று.

(இ-பு) பொருந்தா, திருந்தா-இவை ஈறு கெட்ட எதிர் மறைப் பெய ரெச்சங்கள். இதன்பால்-பால்-ஏழ னுருபு. ஒரு போத மேனும்-உம்-முற்று. இறை-அண்மை விளி. செய்தி முன் னிலை வினை முற்று. என்றே-ஏ-அசை நிலை, வருந்தா ஈறு கெட்ட எதிர் மறைப் பெய ரெச்சம், இசை யெச்சத்தாற் பெற்ற, “விதம்” என்னும் பெயர் கொண்டது. யானே-ஏ-ஈற் றசை. உணர்வு-எழுவாய். இல்லை-பய னிலை. போதம்-எழுவாய். இல்லை-பயனிலை. கீ-தோன்றா எழுவாய். அருள்-பய னிலை. விதம்-செயப்படு பொருள். (இசை யெச்சம்.) (28)

மதித்தென்பரு வத்தள விற்குரு வாதியாகி
யுதித்துள்ளறி வொங்கும்வ கைக்குபா யஞ்செய்தோயை
யெதிர்த்திங்ஙனஞ் சந்தரு சந்தரு வென்றுநைந்துந்
துதித்துந்திரி யாவெனக் கின்னரு டந்துதோன்றே. (29)

(இ-ஈ) என் பருவத்து அளவில்-அடியேனது பக்குவத்துக் குத் தக்க வாறு, மதித்து-(அநுக்கிரகிக்கக்) கருதி, குரு ஆகி ஆகி-குரு லிங்க சங்கம ரூபம் ஆகி, உதித்து-தோன்றி, உள்-(அடியேன்) மனத்தின்கண், அறிவு-நூந் மானது, ஒங்கும் வகை-விரும்பி ஆகும் நிமித்தம், உபாயம் செய்தோயை-சூழ்ச்சி செய்த தேவரீரை, எதிர்த்து-சந்தித்து, இங் கனம்-இங் வாறு, சற் குரு-நல் லாசிரியர். சற் குரு-நல் லாசிரியர், என்று-எனக் கூறி, நைந்தும்-(மனம்) தளர்ந்தும், துதித்தும்-(வாக்கினால்) துதித்தும்,

திரியா—திரியாத, எனக்கு — அடிமேலுக்கு. இன்—(உமது)
இனிய, அருள்—அருளின, கந்த—கொடுத்த, தோன்று—
(தேவரீர்) வெளிப்படுவீ ராக. ஏ-து.

(இ-பு) வகைக்கு - கு - சாரியை. செய்தோய் - முன்னிலைத்
தெரி நிலை வினையா வணையும் பெயர். கைந்தும், துத்ததும் - உம்.
இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. திரியா - நது கெட்ட எதிர்
மறைப் பெய சொச்சம். தோன்றே - ஏ - நற் தகை. தீ - தோன்றா
எழுவாய். தோன்று - பய நிலை. (29)

தோன்றமுன்மு னிந்தோரு தாய்வயிற் றேன்றுபால
ரீன்றுடனைத் தம்மின்வே ருக்கோடி கழ்ந்தவாபோற்
பூன்றுவோரு நீயரு ளாற்புனை மேனியெல்லாம்
யான்றுன்பல தேய்வமெ னக்கோடி கழ்ந்தவாறே. (30)

(இ-ள்) ஒரு—ஒரே, தாய் வயின் — :மாதாவினிடத்து,
தோன்று—ஐந்த, பாலர்—(அநேகம்) குழந்தைகள், தோன்றா
மல்—(நாம் எவ்வோரும் ஒரே மாதாவினிடத்துச் செரித்திருக்கின்
றோம் என) விளக்கிக்கொள்ளாமல், ஈன்றுன் தனை—(தம்) தாயை,
கம்பின்—தம்மைப் பார்க்கிலும், வேரு(க)—அக்கிய மாக, கொடு—
கொண்டு, முனிந்த—கொயித்து, இகழ்ந்த—கிந்தித்த, ஆ(து) -
தன்மை, போல்—போல, பூன்று—பரிபூரண மாய் உள்ள, ஒரு—
ஒப்பற்ற, தீ—தேவரீர், அருளால்—கிருபையினால், புனை—பொருந்
திய, மேனி—மூர்த்தங்கள், எல்லாம்—மாவற்றையும், யான்---அடி
யேன், பல—(தேவரீருக்குப் புறம் பான) அநேக, தேய்வம்—
தேவதைகளாம், என—என்று, கொடு—(கருதிக்) கொண்டு,
இகழ்ந்த—கிந்தித்த, ஆறு—தன்மை யாம். ஏ-து.

(இ-பு) ஈன்று டனை - தன் - சாரியை. வேரு - 'வேருக' என்
பதன் கடைக் குறை. கொடு - 'கொண்டு' என்பதன் இடைக்
குறை. இகழ்ந்த வா - ஆ - 'ஆறு' என்பதன் கடைக் குறை.

பூன்மம் + ஆ = பூன்றா - ஆ - 'ஆச' என்பதன் கடைக் குறை.
 பூன்மம் - அம் - ஈது கெட்டு நின்று புணர்ந்தது. யான் ருன்.
 தான் - அசை நிலை. ஆதேற - ஏ - ஈற் றசை. (இகழ்ந்த) ஆற -
 எழுவாய். ஆம் - பயனிலை. (இசை யெச்சத்தால் வருவிக்கப்பட்
 டது.) இதில் உவமை யணி யுள்ளது (30)

இகழும்பொரு ளொன்றிலை மண்முத லெட்டுமெந்தாய்
 நிகழன்வடி வேயெனத் தேர்ந்துள நெக்குநின்றான்
 புகழும்படி யேயினி யீசவேன் புத்திதன்னைத்
 திகழும்படி செய்திதி ரோபவஞ் செய்திடேலே. (31)

(இ-ள்) எந்தாய்—எமது தந்தை யாகிய ஸ்வாமி, ஈச—
 ஈசனே, இகழும்—நிந்திக்கத் தக்க, பொருள்—வஸ்துக்கள்,
 ஒன்று—ஒன்றும், இலை—இல்லை யாம். மண் முதல்—பிருதிவி
 ஆதி பாக வுள்ள (அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், சூரியன், சந்திரன்,
 சிவன் ஆகிய), எட்டும்—அஷ்ட மங்கல மூர்த்தங்களுமும், நிகழ்—
 விளங்காவின்ற, உன்—தேவாரீரின், வடிவே—சொருபங்களே,
 என—என்று, தேர்ந்த—தெளிந்து, உளம்—மனம், நெக்கு—
 நெகிழ்ந்து, நின்—தேவாரீரது, தான்—திரு வடித் தாமரைகளை,
 புகழும்படியே — தோத்திரம் செய்யும்படி யாக, இனி — இப்
 பொழுது, என்—அடியேனது, புத்தி தன்னை—புத்தியினை, திகழும்
 படிசெய்தி—விளக்குவீ யாக, திரோபவம்—மறைப்பினை, செய்தி
 டேல்—செய்யா திருப்பீ யாக. ஏ-து.

(இ-பு) இலை - 'இல்லை' என்பதன் கடைக் குறை. எந்தாய்,
 ஈச - இவை வினிகள். எட்டும் - உம் - முற்றும்மை. வடிவே - ஏ.
 தேற்றம். உளம் - 'உள்ளம்' என்பதன் இடைக் குறை. படியே -
 ஏ - அசை நிலை. புத்தி தன்னை - தன் - சாரியை. செய்திடேலே -
 இஃ - பகுதிப் பொருள் விருதி. ஏ - ஈற் றசை. ஒன்று - எழுவாய்.
 இலை - பயனிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். செய்தி - பயனிலை.

புகதி-செயல்-ல் பொருள். நீ-பிதான் எழுதாய். செய்தி-
டென்-ல் னிலை திரோடும்-செயல்படு பொருள். (31)

செய்யாய்கரி யான்றொழும் வெள்ளிளஞ் சேவைவழர்வோய்
வையார்மழு வோய்திரு வுள்ளமில் வஞ்சனெனு
மையாவழி பெய்வுற நீர்பெரி தன்பினோடு
கையாற்றொழு தேத்திரின் கூத்தினைக் காணுமாறே. (32)

(தி-ங்) கரியான் - மகா விஷ்ணு, தொழும் - வணங்கும்படி யான, வென்-வெண்மை யான, தினம்-மெனவந்தினை யுடைய சேவை-ரிஷபத்தினை, ஊர்வோம்-எரிச் செலுத்தும் ஸ்காம, வை-கூர்மை, ஆர்-பொருத்திய, மழுலோம்-மழு ஆபதத்தினை யுடைய சுகாம், ஐயா-விதாவே, தூ வஞ்சனெனும்-இந்த உஞ்சகத தன்மையின்புடையேனும், பெரிது-மிகவும், அன்பினோடு-பக்தி யோடு, விழி-நேத்திரத்தினின்றும், நீர்-ஐலம், பெய்வுற-சொரிய கையால்-அஸ்தத்தினால், தொழுது-நமஸ்கரித்து, (எத்தி-வாக்கி றால்) ததித்து, நின்-தேவரீரது, கூத்தினை-(ஆரத்தத்) தாண்டவத் தினை, காணும் ஆறு-(கண்ணால்) தெரிசிக்கும்படி, திரு உன்னம் செய்யாம்-சங்கற்பஞ் செய்தருள்வீ ராக. ஏ-று.

(தி-பு) செய்யாய்-உடன்பாட்டு முன் னிலை வினை முற்று. கரியான்-குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். 'தொழும்'-என்னும் பெய ரொச்சம், 'ஊர்வோம்' என்னும் முன் னிலை வினையா லணையும் பெய ராகிய விளிப் பெயர் கொண்டது- ஊர்வோம், மழு வோம், ஐயா-இவை விளிப் பெயர்கள். 'திரு அன்னம்' என்பது. 'செய்யாய்' என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. வஞ்சனெனும்)-குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். உம்-இரத்தது தழீஇயது அல்லது, இழிவு சிறப்பு. பெய்வுற-உறு-துணை வினை. 'பெரிது' என்னும் குறிப்பு வினை முற்று, வினை வெச்ச மாய்த், 'தொழு

தேத்தி' என்னும் வினை பெச்சக் கொண்டது. காணு மாறே - ஏ - ஈற் றசை. நீ - தோன்று எழுவாய். செய்யாய் - பய னிலை. திருவுள்ளம் - செயப்படு பொருள். (32)

காணாதப வக்கட லின்கரை காணவெற்குக்
கோணகணி மார்பமெய் யன்புகோ தேத்தியென்றே
நாணாதிசைத் தேன்றிருக் காளத்தி நாதவுன்றாட்
பேணாதவ லக்கடன் மூழ்கிய பேதையேனே. (33)

(இ-ள்) கோள்—விஷம் பொருந்திய, நாகம்—சர்ப்பத்தினை, அணி—(ஆபரண மாகப்) பூண்டிருக்கும், மார்ப்—மார்பினை யுடைய ஸ்வாய், திருக் காளத்தி நாத—ஸ்ரீ காள ஹஸ்தியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாய், உன்—தேவரீரது, தான்—திரு வடிகளை, பேணாது--போற்றாது, அவல்—துக்க ரூபமான, கடல்—(சமுசார) சமுத்திரத்தில், மூழ்கிய—முழுக்கி் கிடக்கின்ற, பேதையேன்—(அறிவில் யாகிய) எளியேன், காணாத—(ஒருவராலும் எவ்லை) அறிய முடியாத, பய—ஐந்த (மாண), கடலின்—சமுத்திரத்தின், கரை—தீரத்தினை, காண—அறியும்படி யாக, எற்கு — அடியேனுக்கு, மெய்—உண்மை யான, அன்பு—பக்தியினை, கொடுத்தி—(தேவரீர்) கொடுத்தருள்வீராக, என்று—என, நாணாது—வெட்கம் இன்றி, இசைத்தேன்—(பலர் அறியக்) கூறினேன். ஏ-று.

(இ-பு) நாகு அணி - என்புழி. 'நாகம்' என்பது அம் ஈறு குறைந்து கின்று புணர்ந்தது. மார்ப், நாத - இவை விளிகள். என்றே - ஏ - அசை நிலை. பேதையே(னே) - குறிப்பு வினையா வீணையும் பெயர். ஏ - ஈற் றசை. பேதையேன் - எழுவாய். இசைத் தேன் - பய னிலை. இவ் வாக்கியம், அல்லது, விஷயம் - செயப்படு பொருள் (அவாய் நிலையாற் பெறப்பட்டது)- (33)

பேதைக்கோ ரூபாகம் னித்திடு பேரையாவெங்
கோதைக்குரின் றெருளு கோதைகோ டென்றுநின்பா

லோதற்கேனு ளத்தைவி ற்த்தன னோடிமாதர்
காதற்களை யுண்டமை யாலுனைக் கண்டதின்றே. (34)

(இ-ள்) பேதைக்கு—அம்பாளுக்கு, ஒரு பாகம்—பாதி சரி
ரத்தை, அளித்திடு—கொடுத்தருளிய, பேரையா—பேரை ஊரின்
கண் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற சுவாமி, எம்—எம் முடைய,
கோதைக்கு—பெண்ணுக்கு, நின்—தேவரீரது, தோள்—தோளின்
கண், உது—பொருந்தி யிருக்கும், கோதை—புஷ்ப மாலை யினை,
கொடு—கொடுத்தருள்வீ ராக, என்று—என, நின்பால்—தேவர்
ரிடத்தில், ஒதற்கு — சொல்லுதற்கு, என்—அடியேனது,
உனத்தை—மனத்தினை, விடுத்தனன்—(அதாக) அதுப்பியிருந்
தேன், ஒடி—(அந்த மனம்) வேக மாகச் சென்று, மாதர்—பெண்
களது, காதல்—ஆசை யாகிய, களை—கள்ளை, உண்டமையால்—
(பூரண மாகக்) குடித்தபடியால், உனை—தேவரீரை, கண்டது—
தெரிசிக்க, இன்று—இவ்வே. எ-து.

இது, நாயகன் அருக்கிரகத்தினைப் பெற, மனத்தினைத் தாதாக
அதுப்ப, அம் மனம் இடையில் மாதர் ஆசையால் இடைபூறு
அடைந்தனை, நாயகி நாயகனிடம் விண்ணப்பித்தல்.

(இ-பு) பேரையா - விளி. அளித்திடு - இடு - பருதிப்
பொருள் விசுதி. நின் பால்-பால்-ஏழ னுருபு. உளம் - 'உள்ளம்'
என்பதன் இடைக் குறை, களை - 'கள்ளை' என்பதன் இடைக்
குறை. உனை - 'உன்னை' என்பதன் இடைக் குறை. 'கண்டது' -
என்னுந் தெரி விலை வினை முற்று, வினை யெச்ச மாயிற்று. இன்றே -
ஏ - ஈற் றசை. யான் - தோன்றா எழுவாய். விடுத்தனன் - பய
னிலை. உளம் - செயப்படு பொருள். அம் மனம் - தோன்றா எழுவாய்.
கண்ட தின்று - பய னிலை. உனை - செயப்படு பொருள். (34)

கண்டேன்களி கூர்ந்துசி வப்பிர காசநாமங்
கோண்டோங்குரு வோடிவ ணுற்றேனை யாண்டசோவே
பண்டேயொரு நீலகுத் திட்டப டிக்கியாணுன்
றேண்டாகிவந் தின்றுனைப் பாடத்தோ டங்கினேனே. (35)

(இ-ள்) சிவப்பிரகாச — சிவப்பிரகாசன் (என்னும்), நாமம்—
பெயரினை, கொண்டு—(தரித்துக்) கொண்டு, ஒங்கு—பெருமை
பொருந்திய, உருவோடு—வடிவத்தோடு, இவண்—இவ் விடத்து,
உற்று—எழுந்தருளி வந்து, எனை - அடியேனை, ஆண்ட—ஆட்
கொண்ட, கோவே—தலைவனே, களி—சந்தோஷம், கூர்ந்து—
மிருந்து, கண்டேன்—தேவரீரைத் தரிசித்தேன், ஒரு—ஒப்பற்ற,
ரீ—தேவரீர், பண்டே—பூர்வமே, வகுத்திட்ட படிக்கு—நியமித்த
பிரகாரம், யான்—தமியேன், உன்—தேவரீரது, தொண்டு—
தொண்டன், ஆகி—ஆய், வந்து—வந்து, இன்று—இப் பொழுது,
உனை—தேவரீரை, பாட—(காவால்) துதித்தற்கு, தொடங்கி
னேன்—ஆரம்பித்திருக்கின்றேன். ஏ-று.

(இ-பு) எனை - 'என்னை' என்பதன் இடைக் குறை. கோவே -
வினி. பண்டே - ஏ - அசை நிலை. வகுத்திட்ட - இடு - பகுதிப்
பொருள் விசுதி. உனை - 'உன்னை' என்பதன் இடைக் குறை.
தொடங்கினேனே - ஏ - ஈற்றசை. யான் - தோன்றா எழுவாய்.
கண்டேன் - பய நிலை. உனை - செயப்படு பொருள் (வருவிக்கப்
பட்டது). யான் - எழுவாய். பாடத் தொடங்கினேன் - பய நிலை.
உனை - செயப்படு பொருள். (35)

தோடக்காயேனைச் சூழ்ந்துள வையம்புலத் தோற்றமெல்லாங்
கெடக்கறுதி நீயொரு சூழ்ச்சிசி ளக்கிலாயே
லடக்காவவை யென்றன கத்துள டங்குகாறுங்
கடக்கேன்பவ வேலையெவ் வண்ணமுக் கண்ணினானே. (36)

(இ-ங்) முக் கண்ணினுனே-திரி கெத்திரங்களை யுடைய
வ்வாய், தொடக்காய்-பந்த யாக, என்-அடியேனே, சூழ்ந்து-
அவத்தி, உள்-இருக்கும், ஐ -லக தோற்றம்-பஞ்ச இரத்திரியப்
பாதிதி, எல்லாம்-யாவும், கெட-காச மாதும்படி யாக, நீ-தேவரீர்,
ஒரு-ஒரு, சூழ்ச்சி-உபாயம். கூறுதி-கூறியருள்வி யாக! அங்கன் ஓர்
உபாயம்), கிளக்கிலாயேல்-கூறுதிருப்பிராகிள், அடக்கா அடைவ-
அ-க்கப்படாத அப் பஞ்சேசத்திரியங்களும், என்-அடியேனது,
அகத்தர்-மரத்தின்னன், அடங்கு காறும்-அடங்குகிற பரியந்தமும்,
எவ் வண்ணம்-எங் கனம், பவ வேலை-ஐநந (மாண) சமுத்திரத்தினை,
கடக்கேன்-தாண்டுவேன், (கடக்க முடிபாது என்றபடி) ஏ-று.

(இ-பு) என்-என்னை என்பதன் இடைக் குறை. கூறுதி-
ஏவல் வினை முற்று. கிளக்கிலாயேல்-கு-ஆ-சாரியைகள். இல்-
எதிர் மறை இடை நிலை. எல்-முன் னிலை வினை மெச்ச விருதி.
அடக்கா-ஈறு கெட்ட எதிர் மறைப் பெய சொச்சம். என்றன்-
தன்-சாரியை. கடக்கேன்-உடன்பாட்டுத் தன்மை ஒருமைத்
தெரி நிலை வினை முற்று. கு-சாரியை. முக் கண்ணினுனே-ஏ-
வீள். நீ-எழுவாய். கூறுதி-பய னிலை. சூழ்ச்சி-செயப்படு
பொருள். யான்-தோன்றா எழுவாய். கடக்கேன்-பய னிலை.
பவ வேலை-செயப்படு பொருள். (36)

கண்ணன்மத னைப்போடி யாம்வகை கண்டவெண்டோ
ளண்ணவயிர் யாவும் ளித்தீடு மப்பனையோ
தண்ணர்போழிற் றில்லையு ளாயெனக் கீதுதாராய்
மண்ணுதிய வாகைக ளற்றுனை வாழ்த்துமாறே. (37)

(இ-ள்) கண்ணல்-(ஊற்றிக்) கண்ணினால். மதினை-மஹ்
தனை, பொடி ஆம் வகை-பஸ்பம் ஆகும் படி யாக, கண்ட-பார்த்த
எண் தோள்-அவ்வுட புணங்களை யுடைய, அண்ண-பாசிவமே, உயிர்
யாவும்-சகல ஜீவர்களையும், அளித்திடும்-ரகழிக்கின்ற, அப்பனே-

ப்தாவே, தண்-ருளிச்சி, ஆர்-பொருந்திய, பொழில்-சோலைகள் (சூழ்ந்த), தில்லை உளாய்-சிதம்பர கேடத்திரத்தின்கண் எழுந்தருளிய ஸ்வாய், எனக்கு-அடியேனுக்கு, மண்-பூமி, ஆதிய-முதலாகச் சொல்லப்படுகின்ற பெண் பொன் என்பவற்றிலுள்ள, ஆசைகள்-விருப்பங்கள் (முற்றும்), அற்று-(அறவே) நீங்கி, உனை-தேவரீரை, வாழ்த்தும் ஆறு-துதிக்கும் படியாகிய, ஈது-இவ் வரத்தினை, தாராய்-தந்தருள்வீ ராக. ஏ-று.

(இ-பு) அண்ணா, அப்பனே, (தில்லை) உளாய் - இவை விளிகள். யாவும் - உம் - முற்று. அப்பனேயோ - ஒ - அசை நிலை. ஈது - சுட்டுப் - பெயர் நீண்டது. உனை - 'உன்னை' என்பதன் இடைக்குறை. ஆறே - ஏ - ஈற்றைச். நீ - தோன்றா எழுவாய். தாராய் - பயனிலை. ஈது - செயப்படு பொருள். (37)

வாழ்த்தேனுனை நாடோறும் வாழ்த்தவல் லோர்கடாளிற்
ருழ்த்தேன்றலை யாங்கவ ரேவற லைக்கொள்கில்லேன்
வீழ்த்தேனெங் காலம வத்திலோண் மேருவில்லோய்
பாழ்த்தேன்கிளி போற்பல நூல்கள் படித்துமியானே. (38)

(இ-ள்) ஒண்-பிரகாசம் பொருந்திய, மேரு-(மகா) மேரு கிரியை, வில்லோய்-தறுவாக ஷடைய ஸ்வாய், உனை-தேவரீரை, நான் தொறும்-பிரதி தினமும், வாழ்த்தேன்-(வாயார) தோத்திரம் செய்திலேன், வாழ்த்த-தோத்திரம் செய்ய, வல்லோர்கள்-சாமர்த்தியம் உள்ள பெரியோர்களின், காளில்-திருவடிகளில், தலை-சிரை, வாழ்த்தேன்-வாழ்த்தி வணங்கிலேன், அவர்-அப் பெரியாருடைய, ஏவல்-பணிகளை, தலைக் கொள்கில்லேன்-ஏற்றுச் செய்திலேன், நெடுங் காலம்-நீண்ட காலத்தினை, அவத்தில்-(அங்கனம் செய்யாது) வீணாக, வீழ்த்தேன்-கழித்தேன், கிளி போல்-கிளியைப் போல, யான்-அடியேன், பல நூல்கள் படித்தும்-பல சாஸ்திரங்களைப் படித்தும், வாழ்த்தேன்-(அவற்றின் அர்த்தங் கொண்டு ஒருகாலம்) பாழாய்ப் போனேன். ஏ-று.

(தி-11) வாழ்த்தேன். தாழ்த்தேன் - எதிர் மறைத சாரியை
 மறைத செரி சில வினை முற்று. தீய்த்தல் - ஆ - எதிர் மறை
 தலை - சில சொக்கது. உண் - உண் - என்பதன் இடைக் குறியை.
 உண் - உண் - தொகு - காலம் பன்னமம் பொருளில் வந்த இடைக்
 சொல். உண் - முற்று. வல்லோர்கள் - குறப்பு வினையா மறைதல்
 பெயர். ஆங்கு - அகச நிலை. தலைக் கொள்கில்லேன் - கு - சாரியை.
 உண் - எதிர் மறை இடை நிலை. வீழ்த்தேன், பாழ்த்தேன் - இடை
 வண் சாரியை கொக்க உடன்பாட்டாகத் தன்மை பொருளம் வினை
 முற்றுக்கள். மேரு வில்லோம் - விளி. கிளி போல் படித்த
 வினை பவமம். படித்தும் - உண் - இழிவு சிறப்பு. யானே - ஏ - உண்
 மறைத. யான் - எழுவாய். வாழ்த்தேன் - பயனிலை. உண் - செயல்
 படு பொருள். யான் - எழுவாய். தாழ்த்தேன் - பயனிலை. தலை -
 செயல்படு பொருள். யான் - எழுவாய். தலைக் கொள்கில்லேன் -
 பயனிலை. ஏவல் - செயல்படு பொருள். யான் - எழுவாய். வீழ்த
 தேன் - பயனிலை. காலம் - செயல்படு பொருள். யான் - எழுவாய்.
 பாழ்த்தேன் - பயனிலை. (38)

யானாருடற் கின்பதுன் பங்களை யெண்ணவெண்ணித்
 தானேசிறு பாலரி னென்மகஞ் சஞ்சலிக்கு
 மீனாயினன் பாலல தென்கண்வி தேத்திகொல்லோ
 வானேயுடை யாப்திதி யாமதி காரகியே. (39)

(தி-12) ஆன் ஏன் உடையாட்—இடம் வாகன முடைய
 ஸ்வாமி, நீ—தேவரீர், நிதி ஆம்—ரஃபிப்பு ஆகிய, அதிகாரம்—
 அதிகாரத்தினை, மின் ஆயினன் பால்—மத்காவதாரத்தினை எடுத்த
 மகா விஷ்ணுவினிடத்து, அவத—(கொடுத்திருக்கின்றீரே) அன்றி,
 என்கண்—என்னிடத்து, விடுத்தி கொல்லோ—விட்டுக் கொடுத
 திருக்கின்றீரா (இல்லை என்றபடி. ஆதலால்), உடற்கு—சரீரத்திற்
 குள்ள, இன்ப துன்பங்களை—சக துக்க சிமதிகளைக் குறித்து,
 எண்ண—தீர்மானித்தற்கு, யான் ஆர்—அடியேன் எப்படிச் சக்தன்

ஆசை (ஆசைமாத்மன் என்றபடி. ஆனால் அறிபாமையினால்), எண்ணி—(அங்கனம் இருந்தும் சீரத்தினது சக தக்கக்களை முறையே பெறவும், கீட்கவும்) கருதி, சிறு பாலரின்—சிறிய குழந்தைகளைப் போல, என்—அடிமையனது, மனம்—உள்ளம், சஞ்சலிக்கும்—சஞ்சலத்தினை அடைகின்றது. (எனவே, “அறிபாமையினால் அச் சஞ்சலத்தை கீக்கியருள்க” என்பது இசையெச்சம்) ஏ-அ.

(இ-பு) ஆர் - 'யார்' என்னும் வினா வினைக் குறிப்பு முற்றின் திரிவு. எண்ணித் தானே - தான - அசை நிலை. ஏ - பிரி நிலையும் தேற்றமு மாம். பாலரின் - இன் - ஒப்புப் பொருளில் வந்த ஐந்தனுருபு. பிணியின் பால் - பால் - ஏழனுருபு. அவது - 'அல்லது' என்பதன் இடைக் குறை. கொல்லோ - கொல் - அசை நிலை. ஒ - ல்லாவும், எதிர் மறைபு மாம். ஆனே துடையாய் - விளி. நீயே - ஏ - நம் நசை. யான் - எழுவாய். யார் - பய நிலை. மனம் - எழுவாய். சஞ்சலிக்கும் - பய நிலை. நீ - எழுவாய். விடுத்தி கொல்லோ - பய நிலை. அதிகாரம் - செய்யப்படு பொருள். (39)

காரார்மிடற் றுயளி சூழ்தரு பொற்குக்கைத்
தாரார்புய னேசில காமச வுந்தரிக்கோர்
சீரார்மண வாளவேன் றன்குல தேய்வமேநீ
பாராய்கடைக் கண்ணென தேண்ணம்ப லிக்கவின்றே. (40)

(இ-ள்) கார்—நீலம், ஆர்—பொருந்திய, மிடற்றாய்—கண்டத்தினை புடைய சுவாய், அளி—வண்டுகள், சூழ்தரு—மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற, பொன்—பொன் போன்ற நிறத்தினை புடைய, கடுக்கை—கொன்றை(ப் புஷ்பத்தினால் செய்யப்பட்ட), தார்—மாலை, ஆர்—பொருந்தி யிருக்கின்ற, புயனே—புஜத்தினை புடையவரோ, சிவ காம சவுந்தரிக்கு—சிவ காம சவுந்தரி என்னுந்திரு காமத்தினை புடைய அம்பாளுக்கு, ஓர்—ஒப் பற்ற, சீர்—

செறப்பு, ஆர்—பொருத்திய, மணவாள—கணவனே, என்—அடியேனது, குல தெய்வமே—குல தேவதைமே, சீ—தேவரீர், தின்றி—இப் பொழுது, எனது—அடியேனது, எண்ணம்—சுருதந்த, டல்க்க—முற்றப் பெரும்படி யாக, கடைக் கண் பாராய்—கடாக் கீகூண்டத நினைச் செய்வீ யாக. ஏ-று.

(இ-பு) மீடற்றாய், புயனே, மணவாள, தெய்வமே - துணைவனிகன். சூழ் தரு - தரு - துணை விரை. பொற் கடுக்கை - உவமைக் தொகை. என் நன் - தன் - சாரியை. இன்றே - ஏ - யிரி நிலையும், தேற்றமு மாய். சீ - எழுவாய். பாராய் - பயனிலை. அடியேனை - செயப்படு பொருள் (அவாய் நிலைமால் வருவிக்கப்பட்டது). சேகரம் சவுந்தரி - 'செவனுக்கு விருப்பினை புண்டபண்ணும் அச்சினை புடையவன்' என்னும் பொருளை, அவயக ஆற்றலால் உணர்த்தவின், காரணப் பெயர். (40)

இன்றென்னைசெய் கேனென நாடியி ருந்ததீயேற்
கொன்றேய்தினெல் வண்ணம் றும்ததை யோதுவேனோ
வன்றன்னமு மேனமு மோர்வரு மையகின்ற
ளொன்றன்பாரு ழாத்திற வீதரு ளாயுவந்தே (41)

(இ-ள்) அன்று—முற் காலத்து, அன்னமும்—அந்த ரூபமாய்ப் பிரம்மாவும், எனமும்—வராகரூப மாய் விஷ்ணுவும், ஞர்வு அரும்—(முறைமே மேலும், கீழும், தேடி) அறிதற் கரிய, ஐய—பிதாவே, தின்றி—இப் பொழுது, என்னை—(என் பந்தம் குறித்து) என்ன, செய்கேன்—செய்கேன், எவ் வண்ணம்—எப்படி, அறிம்—(பந்தம்) நாசத்தை அடையும், என—என்று, நாடி—கருதிக் கொண்டு, இருந்த—இருந் துள்ள, தீயேற்கு—பாவி யாகிய எனக்கு, ஒன்று—ஒரு உபாயம் (புலப்பட்டது), எய்தின்—(அது தேவரீர் கிருபையால்) கிடைக்கும் ஆயின், அதை—அந்த உபாயத்தினை, ஒதுவேன்—விண்ணப்பிப்பேன், என்—தேவரீரது, தார—திரு

வடித தாமரைமய, ஒத்த—பொருந்தி யுள்ள, அன்பர்—சாதுக்
களது, குழாத்த—சங்கத்தின்கண், உற—(அடியேன்) சென்றிருக்
கும்படி யாக, ஈது—இதே ஒன்றை மாத்திரம், உவந்து—சந்தோ
ஷித்து, அருளாய்—அருக்கிரகம் செய்வீ யாக. ஏ-து.

(தி-பு) என்னை - 'என்' என்பதன் விகாரம். செய்கேன் -
உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வீனை முற்றி. எய்தின் - செயின்' என்
னும் வாய்பாட்டு வினை யெச்சம், 'ஒதுவேன்' என்னும் வினை
முற்றிக் கொண்டது. ஒதுவேனோ - ஒ - அசை நிலை. அன்னமும் -
ஏனமும் - உம் - இரண்டும் என்னுப் பொருளான. ஈண்டு அன்ன
மும், எனமும், அவ் வடிவங்களைக் கொண்ட பிரமாவையும்,
விஷ்ணுவையும், முறையே குறித் துள்ளன. ஐய - விளி. ஈது -
சுட்டுப் பெயர் நீண்டது. அருளாய் - உடன்பாட்டு - ஏவல் வினை
முற்றி. உவந்தே - ஏ - ஈற்றசை. 'புலப்பட்டது' - இது இசை
யெச்சத்தாற் பெறப்பட்டது. எய்தின் - என்புழி, "அது தேவரீர்
கிருகையால்" என்பது, இடைப் பிற வரல். யான் - தோன்றா
எழுவாய். ஒதுவேன் - பய னிலை அதை - செயப்படு பொருள்.
நீ - தோன்றா எழுவாய். அருளுவாய் - பய னிலை. ஈது - செயப்படு
பொருள்.

(41)

உவந்தாயென தைம்புல னும்மிரிந் தோடவோர்நா
டவந்தான்சிறி தும்மிலி பால்விடை தன்னின்மின்னோ
டிவார்ந்தேவர நாளும்கி ளங்கிலை யென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிகு பாவியுள் லீலைய றிந்திலேனே. (42)

(தி-ந) எனது—அடியேனின், ஐ புலனும்—பஞ்சேந்திரிய
உணர்ச்சிகளும், இரிந்து ஒட—நாசம் அடையும்படி யாக, ஓர்நாள்—
(முன்) ஒரு காலத்தில், தவம்—தவம், சிறிதும்—கொஞ்சமும்,
இலி பால்—இவ்வாத என்னிடத்து, விடைதன்னில்—ரிஷப
வாககத்தின்மீது, மின்னோடு—அம்பிகையோடு, இவரந்தே—ஏறி,

உர—உருதந்து, உவந்தாய்—சந்தோஷம் உற்றிருந்தீர், நாரும்—
 (அதன் மீள்) தீர் நான் வரையும், விடங்கிலை—(அடியேன்மால் நீ)
 . . . நுந்ருளி வரவே தூலிலை, என்னை கொல்லோ—பாது காரணமோ,
 அடம்—கெட்ட கொழில், மரு—அதிகரித்திருக்கின்ற, பாவி—
 தீயேன், உன்—தேவரீரது, வீலை—விடையாட்டிலை, அயந்தி
 வேன்—உணர்ந்திலேன். ஏ-று.

(தி-பு) எனது - பன்மையில் ஒருமை புருபு மயங்கிற்று.
 ஐம்புலனும், சிந்தும், நாரும் - உம் - மூன்றும் முற்றும்மைகள்.
 தவநான், அவநான் - நான் - இரண்டும் அகைநிலைகள். தூபி
 (பால்) - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர். பால் - ஏத னுருபு.
 விடைதள்ளில் - தன் - சாரியை. மன் - உவமை யாகு பெயர்.
 இவந்தே - ஏ - அகை நிலை. என்னை கொல்லோ - கொல் - ஓ -
 இரண்டும் அகை நிலைகள். உர-என்னும் வினை பெச்சம், உவந்
 தாய் - என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. பாவி - குறிப்பு வினையா
 லணையும் பெயர். அறித்திலேனே - ஏ நற்றகை. நீ - தோன்றா
 எழுவாய். உவந்தாய் - பயனிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். விளங்
 கிலை - பயனிலை. காரணம் - தோன்றா எழுவாய். என்னை - பய
 -னிலை. பாவி - எழுவாய். அறித்திலேன் - பயனிலை. வீலை -
 செயப்படு பொருள். (42)

அறியாமையிற் கட்டுணை லுற்றதேன் னுண்மையத்தைப்
 பிறியாதுவி டேனென லெத்தைபி ரானுனுண்மை
 குறியீதிரு வாக்குமென் றுலெனைக் கோபியேலே
 சேறிவாய்மல மேயிறை யோடிகல் செய்ததன்றே. (43)

(தி-ள்) எத்தை பிரான்—எமது தந்தை யாகிய தலைவரே,
 அறியாமையின்—அறியாமையினால், என்—எனது, ஆண்மை—ஆற்
 மல், கட்டுணை—கட்டுப்படுகிலை, உற்றது—பொருந்தியது, உன்—
 தேவரீரது, ஆண்மை—வல்லமை, அத்தை—அந்த எனது ஆற்றலை,

ப்ரியாத விடேன்—(அஞ்ஞாநத்தினின்றும்) நீக்காமல் விடமாட்
டேன் (பிரிப்பேன் என்றபடி), எனல்—என்ப தாம், இருவர்க்கும்—
(அபிரியாமை ஈவசுரர் ஆம் உம்) இருவருக்கும், ஈது—இது, குறி—
எண்ணம், என்றால்—என்று கூறின், எனை—அடியேனை, கோபி
யேல்—(அங்ஙன பந்த முறலாமா என்று) கோபியாதிருப்பீ ராக.
இறையோடு—சர்வ சக்தி வாய்ந்த கடவு ளாகிய தேவரீரோடு,
செறிவு ஆய்—யிருதி யாய், மலமே—(அந்த) அஞ்ஞாநமே, இகல்
செய்தது—விரோதித்தது (அற்ப சக்தி யுடைய அடியேன் அதற்கு
எம் மாத்திரம். ஆகலின், அடியேன் அதனை எதிர்க்க முடியாமை
குறித்துக் கோபியேல் என்பது தாற்பரியம்.) எ-து.

(இ-பு) அபிரியானமயின் - இன் - சாரியை. இறுதியில் மூன்றாம்
வேற்றுமை தொக்கது. கட்டுணல் - 'கட்டுண்ணல்' என்பதன்
இடைக் குறை. இது செயப்பாட்டு வினைப் பகுதி யடியாகப் பிறந்த
தொழிற் பெயர். அத்தை - இடையில் வல் லொற்றுச் செய்யுள்
விகாரத்தால் மிக்கது. எனல் - என்னும் சொல் லெச்சம், என்று
சொல்வது எனச் 'சொல்' என்னும் தன் னெச்சக் கொண்டது.
எந்தை - எம் தந்தை என்பதன் மருஉ. என்றால் - 'செயின்' என்னும்
வாய்ப்பாட்டு வினை யெச்சம். இச் சொல் லெச்சம், 'கூறின்' என்
னும் தன் னெச்சக் கொண்டது. கோபியேலே - எதிர் மறைத் தெரி
நிலை வினை முற்று. ஏ - அசை நிலை. செறிவாய் - என்னுங் குறிப்பு
வினை யெச்சம், 'செய்தது' என்னும் முற்றுக் கொண்டது. மலமே -
ஏ - தேற்றம். செய்த தன்றே - அன்று ஏ - இரண்டும் அசை நிலைகள்.
அஞ்ஞாந மாகிய அஃறிணை, உயர் திணை யாகிய ஈசனோடு சேர்த்து
எண்ணப்படுங்கால், சிறப்பினால் "இருவர்" என உயர் திணையில்
வைத் தெண்ணப்பட்டது. ஆண்மை - எழுவாய். உற்றது - பய
னிலை. கட்டுணல் - செயப்படு பொருள். ஆண்மை - எழுவாய். விடே
னெனல் - பய னிலை. நீ - தோன்றா எழுவாய். கோபியேல் - பய
னிலை. எனை - செயப்படு பொருள். மலம் - எழுவாய். செய்தது -
பய னிலை. இகல் - செயப்படு பொருள்.

செய்விப்பன்வி னைத்தோகை வெம்பவஞ் சேர்ப்பனுன்னை
யுய்விப்பனே லச்சிவ் ஞண்மையு மோர்வனென்றே
ரைவர்க்கேதி ரேயேனை நோக்கிய றைந்ததையா
மைவேற்பன வாணவ நீயதை மாற்றிடாயே. (44)

(இ-ள்) ஐயா—சுவாய், வினைத் தொகை—கருமத் தொகுதி
களை, செய்விப்பன்—(உன்னைக் கொண்டு) இயற்றாவிப்பேன்,
வெம்—கொடி தாய் உள்ள, பவம்—சம்சாரத்தினை, சேர்ப்பன்—
(உனக்கு) அடைவிப்பேன், உன்னை—(ஜீவ ஞகிய) உன்னை, உய்
விப்பனேவ்—(கருமங்களி னின்தும், சமுசாரத்தி னின்தும்) விடு
விப்பனேவ், அச் சிவன்—அந்தப் பரமசிவத்தினது, ஆண்மையும்—
சாமர்த்தியத்தினையும், ஓர்வன்—(ஒரு கை) பார்ப்பேன், என்று—
என், மை—கீல, வெற்பு—மலை, அன—போன்ற, ஆணவம்—
அஞ்ஞானம், தூர்—ஒப் பற்ற, ஐவர்க்கு—பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு,
எதிரே—முன் விரியில், எனை—என்னை, நோக்கி—பார்த்து,
அறைந்தது—(சபதம் செய்து) கூறினது, கீ—(அதனால்) தேவரீர்,
அதை—அந்த அஞ்ஞானத்தை, மாற்றிடாய்—நிலிந்திப்பீ ராக. எ-று.

(இ-பு) எதிரே - ஏ - தேற்றம், அல்லது, அசை. ஐயா - வினி.
அன - 'அன்ன' என்னும் உவம உருபின் இடைக் குறை. மாற்றி
டாயே - ஏ - ஈற் றசை. ஆணவம் - எழுவாய், அறைந்தது - பய விலை.
(மேற் கூறிய செய்திகள்) - செயப்படு பொருள். கீ - எழுவாய்.
மாற்றிடாய் - பய விலை. அதை - செயப்படு பொருள். (44)

மாற்றையெனக் காணவ மாயையில் வத்துவந்தே
தோற்றவுள கேவல மாதீய சுத்தமொன்று
டேற்றயவ ணேற்றிய ரண்டறுத் தேங்குமாகிக்
கூற்றுவிகோள் பதத்தேன் ஞவியுங் கோள்ளுவாயே. (45)

(13-ம்) ஆணவ மாயையில்-மூல மலம் ஆகிய அஞ்ஞாநத் தினால், உரத்த வந்த-அடிக் கடி வந்து, எனக்கு-அடியேனுக்கு, தோற்ற உல-தோற்றக் கொண்டிருக்கும், கேவலம் ஆதிய-சாக் கிரம் சொப்பநம் எனனும் சகலாவஸ்தையையும், சுழுத்தி என்னும் கேவல அவஸ்தையையும், மாற்றாய்-விவர்த்திப்பீ ராக, சுத்தம் ஒன்று ஊடு-(சகல கேவல மாகிய அசுத்தங்கள் நீங்கிய) சுத்தா வஸ்தை யாகிய ஒன்றினி-த்த, ஏற்றாய்-(அடியேனை) ஏற்றுவி ராக, அவண்-அவ்வடத்த, ஏற்றி-ஏறம்படி செய்த, இரண்டு-சுவைதப் பிரதிதியை, அறுத்த-விவர்த்தித்த, எங்கும் ஆதி-சர்வ கதம் ஆய், சுற்றி-எமனது, ஆவி-பிராணனை, கொள்-கொண்ட, பதத்த-(தேவர்கு) திரு வடியில், என்-அடியேனது, ஆவியும்-பிராணனையும், கொள்ளுவாய்-கொள்ளுவீ ராக. ஏ-து.

(14-ம்) ஆணவ மாயை - பண்புத் தொகை. மாயையில் - இல்-ஏதுப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு. வந்து வந்தே - மிகுதிப் பொருளில் வந்த அடுக்குத் தொடர். ஏ - அசை நிலை. தோற்றா - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டுத் தெரி நிலை வினை யெச்சம். ஆதிய - குறிப்பு வினையா லணைந்த அஃறிணைப் பன்மைப் பெயர். ஒன்றுட - ஊடு - ஏழ னுருபு. ஏற்றாய் - உடன் பாட்டுத் தெரிநிலை ஏவல் வினை முற்று. எங்கும் - உம் - முற்று. கொள் பதம் - வினைத் தொகை. ஆவியும் - உம் - இறந்தது தழீஇய எச்சம். கொள்ளுவாயே - ஏ - ஈற் றசை. நீ - தோன்றா எழுவாய். மாற்றாய் - பய னிலை. கேவல மாதிய - செயப்படு பொருள். நீ - தோன்றா எழுவாய். ஏற்றாய் - பய னிலை. என்னை - செயப்படு பொருள். நீ - தோன்றா எழுவாய். கொள்ளுவாய் - பய னிலை. ஆவி - செயப்படு பொருள். (45)

கொள்ளேனெனி னுமெழுத் தைத்துமுட் கோதியாதுந்
தள்ளேனெனி னுமுனைச் சார்தவஞ் சார்ந்திலாரை

விள்ளோனென் னுமெனெ ிசைவி டெல்லிடெல்கா
ணர்ணாமடை யாயலி காசிக யந்துளானே.

(46)

(தி-1) நன் ஆறு உடையாய்—திருநர் ஸாத்தின் உடைய
சுடாய், அவிநாசி—அவ்நாசி (செத்திரத்தனை), நயந்து உடையாய்—
விரும்பி வாசல்தல மாகக் கொண்டவனே, எழுந்த ஐந்தம்—பஞ்சா
கூடங்களாயும், கொள்ளேன்—(அடியென் பேனர்க்) கொள்ள மாட்
டேன், எனினும்—ஆயினும், உள்—மனத்தின்கண் (உள்ள),
கோது—குற்றங்கள், யாதும்—யாவற்றையும், தள்ளேன்—நீக்
கேன், எனினும்—ஆயினும், உயை—தேவரீரை, சார்—அடையத்
தகுந்த, தவம்—தவத்தினே, சார்ந்திலாரை—பொருந்தாத பாவ
களை, விள்ளேன்—விட்டு வீக்கேன், எனினும்—ஆயினும், நனை—
அடியெனெ, நீ—தேவரீர், கை விடேல்—விட்டுவிடாதீர், விடேல்—
விட்டு விடாதீர். ஏ-து.

(தி-2) எனினும், எனினும், எனினும் - உம் - மூன்றாம் எண்
ணின்கண் வந்த இழிவு சிறப்பு. சார் தவம் - வினைத் தொகை.
ஐந்தம், யாதும் - உம் - இரண்டும் முற்றும்மைகள். சார்ந்திலார் -
தெரி நிலை வினையா லணையும் பெயர். கொள்ளேன், தள்ளேன்,
விள்ளேன் - இவை எதிர் மறைத் தெரி நிலை வினை முற்று. இவற்றி
னிடையே - ஆ - எதிர் மறை யிடை நிலை தொக்கது. கை விடேல் -
கை - ஒரு வகை உபசர்க்கம் போன்ற அடைச் சொல். விடேல்
விடேல் - வலியுறுத்தும் பொருளில் வந்த அடுக்குத் தொடர்.
இவை எதிர் மறை எல் விசுதி பெற்ற ஏவல் வினை முற்றுக்கள்.
கான் - முன் நிலை அசை. உடையாய், நயந்துளானே - இவை
விளிகள். நீ - தோன்றா எழுதாய். கைவிடேல் - பய நிலை. வினை -
செயப்படு பொருள்.

(46)

நயவாதுதில் லாபுரி யோயினே நாடிநாளும்
வியவாதுட லோடுற வேன்றும்வி டாதேன்னுள்ளங்
கயவாதுறு போகமே லாமீவை கண்டேவீடும்
பயவாத்தேன் றேபயந் தேன்மிகப் பாலியேனே. (47)

(தி-நா) தில்லா புரியோய்—தில்லைப் பதியினே இருப்பிட மாக
உடைய சுவாமி, என்—துடியேனது, உள்ளம்—மனம், உனை—
தேவனாக, நாளும்—பிரதி தினமும், நாடி—தியாரித்து, நய
வாது—(அடைய) விரும்பாது, வியவாது—துதிக்காது, உட
லோடு—சரீரத்தோடு (உள்ள), உறவு—சம்பந்தத்தை, என்றும்—
எப்பொழுதும், விடாது—விட்டு நீங்காது, உறு—பொருந்துகின்ற,
போகம்—போகங்கள், எலாம்—யாவற்றையும், கயவாது—வெறுக்
காது, இவை—(மரத்தின்) இச் செயல்களை, கண்டு—பார்த்து,
வீடும்—மோகத்தினையும், இது—இந்த மனம், பயவாது—கொடுக்க
மாட்டாது, என்று—எனக் கருதி, பாலியேன்—தீயேன், மிகப்
பயந்தேன்—அதிகமாகப் பயந்திருக்கின்றேன். ஏ-று.

(தி-பு) புரியோய் - விளி. தில்லா - 'தில்லை' என்பதன்
மரூஉ. நாளும். என்றும் - உம் இரண்டும் முற்றும்மைகள். உறு
போகம் - வினைத் தொகை. வீடும் - உம் - இறந்தது தழீஇயது.
என்றே - ஏ - அசை நிலை. பாலியே(னே) - குறிப்பு வினையா லணை
யும் பெயர். ஏ - நற்றகை. உள்ளம் - எழுவாய். நயவாது - பய
நிலை. உனை - செயப்படு பொருள். உள்ளம் - எழுவாய். வியவாது -
பய நிலை. உனை - செயப்படு பொருள். உள்ளம் - எழுவாய். விடாது -
பய நிலை. உறவு - செயப்படு பொருள். உள்ளம் - எழுவாய்.
கயவாது - பய நிலை. போக மெலாம் - செயப்படு பொருள். பாலி
யேன் - எழுவாய், பயந்தேன் - பய நிலை. (47)

பாவாற்பெரி யோர்புகழ் சிற்றம்ப லத்துளோயை
நாவாற்சிறி யேன்றுதி செய்யுமிந் நன்கில் சொல்லு

மோவாத்நா மோருணா தாவிய வுன்செலிக்கே

மேவாதல வேன்ருது ணீர்துவி விம்பினேனே. (48)

(தி-1) பாகாக்—(செய்த) செய்பவரோம். பெய்யம்—
பயனார், புறம்—தோத்திரம் செய்கின்ற, செ அம்பலத்
உயிரோட—செய்பவர்தின்கண் எழுந்தருள் மருந்தும் தேவியர்,
நாவால்—நாக்கினால், சிறியென்—அம்பலத் தூதர் யான், செதி—
தோத்திரம், செய்பம்—செய்வத, தூர் நன்கிக்—இந்த களமை
தூவாக, சொல்லம்—வாசனாகடம், செவ—இடைபடுக,
இரை—செய்தஞ் செய்தியொண்டிருக்கிற, எ—ஒப் பற்ற, உன்—
யான், தாவிய—பாயப் பெற்ற, உன்—தேவியாக, செவிக்கு—
காதுக்கு, மேவாத அல—பொருத்தாகது அன்று (பொருத்தம்
என்றபடி), என்று—என, துணிந்து—செய்யாத, விளம்பினேன்—
கறினேன். ஏது.

(தி-2) பெரியோர், (செற்றம்பலத்)துளோம், செயென்—
இவை குறிப்ப வினையா 'வினையும் பெயர்கள். சித் + அம்பலம் =
'சிற் றம்பலம்' எனத் தகர வொற்று, தகர வொற்றும் நின்று
புணர்ந்தது. தூவ்—'தூவாகத்' என்னும் குறிப்ப வினைப் பெய
ரெச்சத்தின் விகாரம். சொல்லம்-உம்-இறந்தது தழீஇயது.
இரை யுறழ்-வினைத் தொகை. செவிக்கே-எ-அகை வினை.
மேவாதது + அல = மேவாதல என, 'மேவாதது' என்னும் தெர்
நிலை வினையா வினையும் பெயர் தூவ் விருதி கெட்டு நின்று புணர்ந்
தது. அல-என்பதன் இடைக் குறை, சண்டு 'அன்று' என்று
நிற்க வேண்டிய விடத்து, 'அல' என உந்தமை, ஒருமையிற் பன்னம
மயக்கம். விளம்பினேனே-எ-ஈற் றகை. சிறியென்-எழுகாய்.
விளம்பினேன்-பயனிலை. சொல்-செயப்படு பொருள். (49)

விளம்பற் றருஞ் சோதியேன் கோலிடை யோனென்கோவேன்
 னுளம்புக்கசி வப்பிர காசனென் கோவேன்னங்கைத்
 தளம்பற்றிய சாந்தனென் கோநின்ற னதுநாமம்
 வளம்பெற்றதி ருக்கயி லாயசொல் வாயெனக்கே. (49)

(தி-வி) வளம்—(சகல) வளங்களும், பெற்ற—பொருந்தி
 யிருக்கின்ற, திருக் கயிலாய—அழகிய கைலாயத்தின்கண் எழுந்
 தருளியிருக்கும் ஸ்வாமி, நின் தனது—தேவரீரது, நாமம்—
 பெயரை, விளம்பற்கு—சொல்லற்கு, அரும்—அருமையான,
 சோதி—பிரகாச சொரூபர், என்கோ—என்று கூறவா, விடை
 யோன்—ரிஷப வாசநாஸூடர், என்கோ—என்று கூறவா, என்—
 அடியேனது, உளம்—மனத்தின்கண், புக்க—புகுந்திருக்கும், சிவப்
 பிரகாசன்—சிவப் பிரகாச சுவாமிகள், என்கோ—என்று கூறவா,
 என்—எனது, அம்—அழகிய, கைத் தளம்—உள்ளங் கையில்,
 பற்றிய—பொருந்தி யிருக்கும், சாந்தன்—சாந்த லிங்கன், என்
 கோ—என்று கூறவா, எனக்கு—அடியேனுக்கு, சொல்வாய்—
 (எவ்வன் விளம்புவ தெனக்) கூறியருள்வீ ராக. எ-து.

(தி-பு) எனக் + ஓ = என்கோ. நிலை மொழி யீது அகரம்
 கெட்டுப் புணர்ந்தது. என்கோ, என்கோ, என்கோ, என்கோ - ஓ -
 நான்கும் வினா. விடையோன் - குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர்.
 நின் தனது - தன் - சாரியை. திருக் கைலாய - விளி. எனக்கே -
 ஏ - ஈற்றகை. நீ - தோன்றா எழுவாய். சொல் வாய் - பயனிலை.
 நாமம் - செயப்படு பொருள். (49)

எனக்கீந்தினி யாண்டிடல் வேண்டுமெம் மீசனெமற்
 றுனக்கேசர ணஞ்சுர ணம்புல னோடுமென்றன்
 மனக்கோதனைத் தும்மிறந் தோங்கறி வாகியாங்கே
 பீனைக்காண்பவன் காட்சியு மற்றவ பேதவாழ்வே. (50)

பக்தி (வைராக்ய) சதகம் முற்றுப் பெற்றது.

(இ-ள்) எம்-எம் முடைய, ஈசனே-இறைவனே, உனக்கே-தேவர்க்கே, சாணம்-அடைக்கலம், சாணம்-அடைக்கலம், புலனோடும்-இந்திரிய உணர்வோடும், என-எனது, மந-மநத்தின்கண் உள்ள, கோது-குற்றங்கள், அனைத்தும்-யாவும், இறந்து-நசித்து, ஒங்கு-பூரண, அறிவு ஆகி-ஞான சொரூபம் ஆய், பினை-பின்னர், காண்பவன்-திருஷ்டாவும், காட்சியும்-திருக்கும் (திருசியமும் ஆய திரி புடித் தோற்றம்), அற்ற-நீங்கிய, அபேத் வாழ்வு-அத்வைத சாம்ரால்யத்தை, இனி-மேல், எனக்கு-அடியேனுக்கு, ஈந்து-நல்கி, ஆண்டிடல் வேண்டும்-காப்பாற்றியருள் வேண்டும். ஏ-று.

(இ-பு) ஆண்டிடல் - இடு - பகுதிப் பொருள் விசுதி. ஈசனே - விளிப் பெயர். உனக்கே - ஏ - பிரி நிலை, தேற்றமு மாம். சாணம் சாணம் - உறிதிப் பொருளில் வந்த அடுக்குத் தொடர். புலனோடும் - உம் - எதிரது தழீஇயது. என் றன் - தன் - சாரியை, அனைத் தும் - உம் - முற்று. ஒங் கறிவு - வினைத் தொகை. ஆங்கு - ஏ - இரண்டும் அகை நிலைகள். பினை - 'பின்னை' என்பதன் இடைக் குறை, அது பிற காலம் குறிக்கும் ஓர் இடைச் சொல். காட்சியும் - உம் - எதிரது தழீஇய எச்சம். இறந்தது தழீஇயது மாகும். வாழ்வே - ஏ - பிரி நிலையும் தேற்றமு மாம். யான் - தோன்றா எழு வாய். சாணம் - பய நிலை. ஆண்டிடல் - எழுவாய். வேண்டும் - பய நிலை. (50)

பக்தி (வைராக்கிய) சதகத்தில் உள்ள தோத்திரத்தின்,
தோத்திரப் பிரகாசம் என்னும் உரை
முற்றுப் பெற்றது.

வைராக்கிய சதகப் பிழை திருந்தம்.

பக்கம் வரி	பிழை	திருந்தம்	பக்கம் வரி	பிழை	திருந்தம்
1	16	குறை	20	22	நெஞ்சமே
2	22	தோற்றமுமாம்	24	24	சீவனாகப்
5	14	ஹுகத்தோயேயி	21	19	நாகம்
6	12	ஆசாரியானுக்கு	23	8	மனத்தினே
	20	நெஞ்சமே	9	9	புகழ்விழைபுந்
	24	விவேகப்	24	10	புகழ்
	25	தோற்றமுமாம்	14	14	குசுரிநிலை
7	7	இரண்டு	20	14	நீதான்
11	5	சதலை	23	23	தோர்கிலா
12	12	இழிவிலை	9	9	திருனடி - திருவடி
	15	பனகவர்	22	22	தோற்றமுமாம்
	23	விற்து	23	23	என்று
14	5	யற்றுவதானால்	30	4	இல்லாக
15	17	விடுத்தோன்	32	26	எழு
	29	செல்வமே	33	7	இன்னும்
17	19	இதர	34	3	உதராக்ஞியால்
18	4	கூறினார்	37	6	எண்ணம்
	6	எஞ்சுறா	21	21	செய்தாய்
	22	எஞ்சுறாத	23	23	மன்றி மடுவ
19	3	டழிபர்	10	10	கூறலார்
	16	வளையினான்	26	26	எஞ்சும்
20	16	யான்கு	28	28	உதராக்ஞியால்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்	பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
42	15	மேதமுங்	மேதமுங்	73	25	முதலிய	முதலிய
44	13	எல்லாம்	எல்லாம்	74	14	நாகத்தின்	நாகத்தின்
46	16	கடற்கூர்	கடற்கூர்	76	2	சூறு	சூறு
45	18	அறிமோன	அறிமோன		9	வெட்டித்தின்	வெட்டித்தின்
47	11	மேலுங்கு	மேலுங்கு		11	கிடைந்து	கிடைந்து
21	21	என்னு	என்னு	74	24	தீற்பாய்	தீற்பாய்
48	17	உருவாய்	உருவமாயி		3	அடைந்து	அடைந்து
55	5	நிகழ	நிகழ்	79	6	கடி	கட்டி
58	1	நிவிச	நிசவி	80	6	என்ன	என்ன
2	2	பகலுறும்	பகலினும்		26	வினையா	வினையா
		விடே	விடே	27	27	உள்ளமெ	உள்ளமெ
61	1	(73-1)	(37-1)	82	10	தென்ன	தென்ன
62	23	புஷ்பக்கனாற்	புஷ்பங்கனாற்	83	5	சா -	சா -
67	22	உன்னு	உன்னுது			சிவமே	சிவமே
68	5	மார்க்கதிற்	மார்க்கத்திற்	83	22	இலையேல்	இல்லையேல்
69	6	சிற்பத்து	சிற்றத்து	85	22	பிணிக்கிதற்	பிணிக்கிதற்
19	19	இவா	இவா	89	16	அடைதல்	அடைதல்
70	5	கெஞ்சமே	கெஞ்சே			தல்,	தல்,
18	18	சூய	சூய	18		பொருங்குதல்	பொருங்குதல்
71	26	ஒடுக்கும்	ஒடுக்கும்			இக்கு	இக்கு
72	13	அகந்துதலை	அகந்துதலை என்ப			முன்னிலையால்	முன்னிலையால்
			சற்கு பிரமணம்	19		அல்து	அல்து
13	13	தோடலிதை	தோடலிதை				
14	14	சொல்லுவாரோ,	சொல்லுவாரோ				

பக்கம் வரி	பிழை	திருத்தம்	பக்கம் வரி	பிழை	திருத்தம்
89	செய்த	செய்யும்	134	கருக்	கருங்
91	எ-து	எ-து	14	குடிநீர்	குடிநீர்
14	கூட்டமையிற்	கூட்டாமையிற்	25	விடக்	விடாக்
92	அவை தம்மை	அவை தம்மை - அவை	137	(கூற்றிய வினை)	(கூற்றிய முனை)
9	அவ்	கட்டுக்காரணமாய் அவ்	140	யடைய	யடைய
93	தோற்	தேற்	7	பிரகாரம்	பிரகாரம்
6	நெஞ்சமே	நெஞ்சே	10	பரத்திற்	பரத்தற்
98	ரணமுழு	ரணன்முழு	16	என	எனது
16	ஆது	ஆது	6	லல்லாதரை	லல்லாதரை
13	போல்	மேல்	143	செய்கேன்	செய்கேன்
99	நெஞ்சமே	நெஞ்சே	15	நெஞ்சம்	நெஞ்சம்
24	விருளை	விருளை	3	பயனிலை	பயனிலை நான் -
105	ஆசாயத்தின்கண்	ஆசாயத்தின்கண்	4	தோன்று	தோன்று எழுவாய்,
107	உத்தி	உத்தி	15	செய்கேன்	செய்கேன் - பயனிலை,
120	நெஞ்சமே	நெஞ்சே	15	அணுகி,	அணுகி, அடைதற்கு -
125	நெஞ்சமே	நெஞ்சே	15	(சரணுகதியாக).	(சரணுகதியாக).
129	நெஞ்சமே	நெஞ்சே	15	ஒரு	ஒரு
131	சபைசண்	சபைக்கண்	13	செய்யையிடத்	செய்யையிடத்தின்க்
132	அருவையும்	அருவையும்	147	தினைக்	தினைக்
16	இங்ஙனம்	இங்ஙனம்	13	தந்தருமாட்டாரா	தந்தருமாட்டாரா
20	தோழ்களின்	தோழ்களின்	148	டாரோ	டாரோ
2	தோழ்களின்	தோழ்களின்	1	கடல்	கடல்
13	தோழ்களின்	தோழ்களின்	151	கடல்	கடல்
21	தோழ்களின்	தோழ்களின்	4	கடல்	கடல்

இராம நாடக புரம் ஜில்லா, திருப் பூ வணம் வேதாந்த மடம், ஸ்ரீ காகிகாநந்த குந்தாசார்ய ஸ்வாமிகள் இயற்றியனா — பதிப்பித்தன.

1. வேதாந்த பதார்த்த மஞ்ஜுஷா வசநம். ஹிந்தி மொழி பெயர்ப்பு.	2—8
2. விசார ஞானம் வசநம். ஹிந்தி மொழி பெயர்ப்பு.	2—4
3. விபாச தாத்பர்ய நிர்ணயம். வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—8
4. வேதாந்த சித்தாந்த முக்தாவலி. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—8
5. ஞானஷக் கர்மிய சித்தி வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—8
6. வேதாந்த பரிபாஷை. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—7
7. ஸ்வாராஜ்ய சித்தி. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—4
8. வேதாந்த சஞ்ஞா. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—2
9. ஹரிமீடே - ஹரி தத்வ முக்தாவலி. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—12
10. மண்டல பிராஹ்மண உபநிஷத்-ராஜ யோக பாஷ்யம். வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—4
11. ஈசாவாஸ்ப உபநிஷத்-சங்கர பாஷ்யம். வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.	0—4
12. கதா சரித் சாகரம். வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு கதை.	2—4
13. பூர்த்தி சதகம் - சம்ஸ்கிருதம் பத ஷுனா. நிர்த்துண அஷ்டோத்ர சத் நாமாவளி சம்ஸ்கிருதம்	0—8
14. பகவத் ஜீதை 15-வது அத்தியாயம். சம்ஸ்கிருதம், தமிழ் கவி உரை.	தமிழ்
15. வட நாட்டில், ஹரித் துவாரக் கும்ப மேளாவும், தென் னாட்டில் சாதுக்கள் மேளாவும். வசநம்.	0—2
16. அந்நவதிட்டும், அதிட்டாநத்தி விருப்பவர்க்கும் ஓர் அறிக்கை. வசநம்.	0—2
17. சாது சங்க சிதாவல் விழாக் கூட்ட வைபவம். வசநம்.	0—2
18. மடங்களின் உற்பத்தியும், தற் போது உள்ள நிலைமையும். வசநம்.	1—0
19. திருக்களர் வீர சேகர ஞான தேசிகர் சரிதம். வசநம்.	1—0
20. தாந்திரிக தீவைவ கண்டநம். வசநம். (குட்டுக்கோல்-கட்டாரி-புச்சம்).	0—3
21. பத்தி (வைராக்ய) சதகத் தேவாந்திரம் - தேவாந்திரப் பிரகாசம் என்னும் பத உரை.	0—10
22. தீதா சாரத் தாலாட்டு - லுகு சந்திரிகை உரை. 2—0.	23. பஞ்ச திகி கவி (800)
24. மகா சாஜுத் குறவு - மரப் பிரசாதிரி உரை 2—0.	25. வாசித்தம். (கவி 2055)

26. பக்தி(வைராக்ய)சதகம்-பத ஷுரை-மொழிப் புரை. 1—8. 27. சீடாசாரம்-பால போதிகி உரை. 0—8
 28. வைராக்ய தீபம்-பத உரை, மொழிப் புரை. 0—8
 29. விவேக சூடாமணி (கவி 670) அருளு வதைப் பரணி கவி (800) 1—0
 30. ஸ்தோத்திர ச ச மஞ்சரி கவி 160) 0—4
 31. தீதாத் திரயம் கவி (பகவத் தீதை ஈசுவர தீதை பிரம்ம தீதை) 1—4
 32. கைவலய நவரீதம் கவி (288) 0—9. 33. வேதாந்த சாஸ்திர ரத்னாவலி (9 சோந்தகு) 3—0
 34. நானா ஜீவ வாதக் கட்டளை - சத்யார்த்தப் பிரகாசிகை உரை. 2—0

அச்சு சாக வேண்டியன.

1. புத்திப் பிரகாசம். வசநம். ஹிந்தி மொழி பெயர்ப்பு.
 2. பேத திக்காரம் - சத் கிரியை உரை. வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
 3. பிரபோத சுதாசாரம் - பத ஷுரை. வேதாந்தம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
 4. விவேக சூடாமணி - பத ஷுரை. வேதாந்தம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
 5. தீத்தாந்த லேசு சங்கிரகம், வசநம். (56 மத விசாரம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
 6. தர்க்க சுஹிரகம் - தீபிகை உரை. (தர்க்கம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
 7. சப்த பதார்த்தி - வசநம். (தர்க்கம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
 8. காணுத தீத்தாந்த சந்திரிகை. வசநம். (தர்க்கம்) சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
 9. கணேச கவசம் - பத ஷுரை. சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 10. கணேச கவசம் தமிழ்க் கவி உரை.
 11. சகி வந்த போதம் - பதார்த்த பாஸ்கரன் உரை. 12. வேதாந்த சூடாமணி - சந்தோஷ தாயிசி உரை.
 13. சங்கர விஜய விலாசம், வசநம். சம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
 14. கைவலய நவரீதம் - அருணாசல ஞான தேசிகர், பத சார உரை. 15. சமாதி விதி வசநம்.
 16. வீர சேஷ ஞான தேசிக சரிதம், கவி 1500. 17. சந்யாச விதி வசநம்.
 18. விவ சங்கராவதாரம், சரோகம் உரை. 19. காசிகாந்த விஜயம் வசநம்.
 20. தீதா சாரத் தாலாட்டு, ருரீப்பு உரை. (பாக்கட் லைஸ்) 21. பட்டினத்தார் பாடல் உரை.
 22. ஸ்திரீ புருஷ ஜகந மரண ரஹஸ்யம், வசநம். 23. மகாத்ம சரிதாயிருதம், வசநம்.
 24. நானா ஜீவ தாதக் கட்டளையின் சாரமும், சக்தி விவேசரமும், வசநம்.
 25. கவுரணபவத் திரு வாக்கு கவி, பாக்கட் லைஸ்.